

•
Jina bi tenaserê xwe şer sekinand

•
Abdusamet Yîgît

Weşanên han

*Jina bi tenaserê xwe şer sekinand*Abdusamet yigit*
@han-grafik-Abdusamet yigit

Çap 2

Berlin/Avrêl-2012

Weşanên HAN -69

Roman-41

Edîtor : Zeynel Abidîn Han

Berpirsiyariya Redaksiyonê: Zagros Baran

Grafîk û Design : Gazîn Han

email: han-grafik@hotmail.de

Çap û Grêdan :

HAN-GRAFIK Verlag & Werbeagentur

Bülowlstr. 56-57 10783 Berlîn

. [Tel:0049\(0\)3023552540](tel:0049(0)3023552540)

Fax:0049(0)3023552541

ISBN 978-3-942735-16-2

Jina bi tenaserê xwe şer sekinand

Rojek din dihat. Dunya hin bi hin dibû rohnî. Serdest û dayika wî Jinê ew hertimî pirr zû dirabûn. Ew di kesên ku wê weke ti kesekê wan ê din tûneyî wê bijîyaban. Amekê Serdest hebû û ew jî hinekî li dûrî wan dima. Dem bi dem dihat û li rewş û halê wan dipirsî ku ka ew tiştekê ji wan re lazima û ankû na. Lê Serdest û dayika wê hertimî bi tenê di rewşa xwe de dijîn. Xaniyekê wan yê hinekî mazin hebû. Xanî ji çend mezelan pêkdihat. Li derve jî wê hewş û cihê swalan wê hebûba. Lê gelek sawalên wan nebûn. Hinek meh û çend bizin hebûn. Çêlekek wan jî hebû. Ew çêleka wan hê ku ew weke golikekê bû wê amê Serdest Bîrxan wê bidê wan. Ew jî wê ji şîrê wê sûdbigirin.

Devera ku ew li wê dijîn jî wê, nedûrî çîyayê sipî ba. Diketa kuntara çîyayê sipî de. De ne, çîyayê sipî wê, ji aliyekê din ve jî wê, dirêjî çîyayê reş bûba. Di nava xalkê de wê, dema ku wê, bahse çîyayê sipî biheta kirin wê, di cih de wê navê çîyayê reş jî wê bi heta berbîra mirov. Navê van herdû çîyayan wê, gelek caran wê di çîrok û çîvanokên xalkê de jî wê, derbas bûba. Çîyayê sipî wê, weke çîyayekê bi nepenî wê hertimî wê bi heta dîtin. Li dora wê dihat bawarkirin ku wê gelek pîrabuk wê bijîyan. Ber wê yekê wê, ku dem ket berşevê de wê, ti kesekê xwe nêzî wê nekiriba.

Dem bi dem wê, weke dengna ku wê bişibihîyan li qêjînan ku wê ji nava çîyê bihetan gûhan. Bi teybetî jî wê, di nivê şevan de wê ew deng wê bihetan. Wê li hemberî wan dangan wê gelek mirov wê, bitirsîyan. Kesên ku ew di nava cihê xwe de ban wê xwe li lihêfa xwe badan û wê, weke ku ew xwe di bin wê de bivêşartan wê, di rewşekê de wê bigirtan.

Serdest wê, di nava xalkê de wê, weke kurekekê sêwî jî wê bi heta zanîn. De ne, dema ku bahse sêwîyan dihatkirin di nava xalkê de wê, biheta bawerkirin ku ew hertimî hinek gîyanên ku ew nayên dîtin wan diparêzên wê, ji wan wê biheta bahskirin. Di wê rengê de wê, bigotan ku wê dema ku wê kesekê wê, xirabiyek wê bi yekê bikira wê ew jî wê, rastî xirabiyekê wê biheta. Ber vê yekê wê, ti kesekê wê dest li wan nedaba. Wê ew hertimî wê, weke nirxna li berçav wê bihetan dîtin. Li ser Serdest û dayika wî Jinê wê gelek caran wê amê wan Bîrxan wê biheta rexnekirin. Ber ku ew zêde bi ser wan de ne diçû. Xanima Bîrxan Gulzarê hinekî ji dîya serdest û Serdest bixwe nexweş bû. Sedema wê jî

ew bû ku wê di demên berê de wê, Bîrxan wê demekê wê pirr zêde wê bi wan ve wê alaquadar bûba. Lê piştî wê, Gulzarê wê, ji wê rewşê wê nexweşîya xwe wê bêne li ser ziman. Ew jî wê, li ser wê re wê, hin bi hin wê, di rewşa xwe de wê, bisekinê.

Serdest û dayika wî wê, zêde zêde çûn û hatinên wan nebin. Wê kêr hebin. Lê ew jî wê, têra xwe wê hebin. Serdest wê, weke kesekê bi wêra wê di nava xalkê de wê, were nasîn. Di nava xalkê de wê, weke kesekê ku wî gelek mar dikuştin wê biheta zanîn. Li herêmen li dora çîyayê sipî ji her deverê zêdetirî mar wê hebin. Mar û tûpişk wê biqasî ku wê li van deveran wê hebin wê li ti deverên din wê wusa wê zêde nebin. Her sal wê gelek mirov wê, ji ber pêvadana maran û tûpişkan wê jîyane xwe wê ji destbidan. Lê gelek jinên pîr ku wan dikarî dermanê li hemberî jahra maran û tûpişkan hebûn. Dema ku wan xwe gihandina li wan piştî pêvadanê wê xilasbûban. Lê ku wan nikariba xwe bighandan li wan wê hin bi hin wê çavên xwe li jîyanê wê mişbikiran. Ev jî wê ji wan re wê, wusa ba.

Car bi car wê Serdest wê marna ku wê dirêjehîya wan ji qama du mirovan zêdetirî dirêjbûn wê bikuştan. Wê ber wê yekê weke markuj jî wê biheta dîtin. Wê jî wî wê biheta bahskirin.

Serdest hema bêja gihiştibû dema balixbûna xwe. Êdî ew hema bêja zilam bû. Dayika wî ji wî re çavê xwe digêrand. Dixwest ku ew jî murweta kurê xwe bibîne. Tenê ew kurê wê hebû. Heta wê demê ne Jinê bahse hebûna zaroyîna xwe yê din kiribû û ne jî hinekan ji wê dipirsî. Weke ku herkesekî tiştek dizanî û wan di xwe de digirt wê, di rewşekê de wê bisekinîyan. Serdest wê tenê bi wê re wê mazin bibê. Wî heta ku ew heta wê demê wê bavê xwe nedît. Bavî wî mirovekî çawa ya û reng û rûdana wî çawa wî hîç ew nedîtibû. Ji gotinan, dihat gotin ku ew hê dema ku di pêçekê de di destê dayika xwe de bû wê, bavê wî herê û nevegerihê. Lê kesekê ne dizanî ku ew bavê wî çûya kûderê. Heta dema ciwanîya xwe wê amê xwe Bîrxan wê weke bav wê ji xwe re wê nasbikê û wê li rex xwe wê bidîta. Ne ji jina Bîrxan **Gulzarê** ba wê, hertimî wê **Bîrxan** wê dema xwe wê bi wan re wê derbas bikira. Lê ew jî ne weke berê li xwe bû. Bi pîrsgirêkên nexweşîyê re têdikoşîya. Ne li xwe bû. Demna baş bû û demna jî nexweş bû. Di nava xalkê de jî wê, bi ahlaqê xwe yê baş wê biheta zanîn. Mirovekê xwenda jî bû. Li Cizirabota xwendibû. Gelek salên xwe li wir derbaskiribû. Hertimî wê mirov ji civata wî kêr nebûban. Hertimî mirovan li derîyê wî dixist. Ji wê aliyê ve mirov dikarê wî weke rastiyeke baş werênê li ser ziman.

Kêm carna wê Serdest û dayika wî wê biheta mala wan. Wî hertimî dixwest ku ew werina male wan. Lê wan jî dizanî ku wê xanima wî Gulzarê ji wan nexweş bû. Weke ku wê, mêrê wê ji wê bistênin wê gulzarê wê bi rikekê wê li dayika Serdest û Serdest wê binerîya. Wan jî ew ji çavên wê dixwend. Lê çendî ku wan dixwend jî wê, ti tişt wê li hemberî wan negotiba. Ji xwe, ew jî têra xwe hebûn. Ti kemesîyên wan nebûn. Di male wan de wê hertimî wê sofraya wan li ardê ba. Wê xwarina wan wê hebûba. Kesekê ku ew hatiba deve derîya wan jî wê destvala ne vegerîya ba. Ew jî wê bi wê rengê wê destvekirî ban.

Serdest wê, piştî ku ew hinekî din mazin bû wê êdî wê karê malê wê zêdetirî wê weke mirovekê mazin wê bikeve ser milê wî de. Ew wê êdî wê gelek karên mazin ên mazinan wê bikira. Dayika wî pirr ji wî dilxweş bû. De ne, di nava civakê dihat gotin ku dayika dilê wê ji te xweş bê wê, dilê herkesekê wê ji te xweş bê. Ew jî wê, weke kesekê wusa bê.

Serdest wê her sibeh wê zû rabê û wê ji govê wê kox û govê wê sawalan wê derxê wê bibê çolê. Wê dema ku wî sawal dibir çolê wê heta dema ber êvarî wê bi sawalan maba. Dema ku wê dem hatiba berêvarî wê ew jî wê bi sawalên xwe re wê vegerîyaba li malê. Di wê demê de wê, ew jî wê, dema ku ew hatina malê wê, bi dayika wî re wê pêşî wê şîrê sawalan wê hildan û wê piştî wê, ew serbest berdaba ku ew ji aliyê berxik, kahrik û golik wê bihetan mêtin. Piştî Serdest bi sawalan re hat malê wê, pêşî wê bi alikarîya wî dayika wî jinê wê şîrê wan hildaba. Ku wî serê sawalan negirtiba wê, nikariba şîrê wan hildaba, dayika wî. Ber vê yekê wê hertimî wê, ew weke karekê dawî ê piştî hatina malê wê, bikiriba. Di wê rengê de wê, mirov dikarê wê, werênê li ser ziman ku wê, Serdest wê, di karên xwe de wê, hertimî wê, baş bi heta nasîn. Wê serkevtiba.

Di nava xalkê de jî ew wusa dihat nasîn. Wê ew weke kesekê levhatî, zaxm û bihêz wê biheta dîtin û zanîn.

Male Serdest û dayika wî, diket ber kuntara çîyayê sipî de. Ew dever wê weke devereka ku wê di dilê gelek kesan de wê tirs çêkiriba ba. Ber vê yekê wê, zêde kes nebûban li wan deveran. Gelek caran wê, ji amê Serdest bîrxan re wê biheta hanîn li ser ziman ku ew devereke din a weke mal çêbikê ku ew li wê bijîn. Gelek çîrok û vegotinên bi afsûn li ser wê devera li dora çîyayê sipî dihatina vegotin. Dihat gotin ku wê li dora çîyayê sipî wê gelek Acinî wê bijîyan. Ti kesekê ew ne didîtin. Lê wan herkesek didît. Wekî din wê bahse pîrabukên ku ew malên wan li wan deveran hena û ti kesekê ew ne didîtin wê hebûban. Wê ji wan wê biheta

bahskirin. Dihāt gotin ku aciniyek û ankû pîrabukek dikarê male xwe di peleka darê de çêbikê û hemû dunyayê di wê de bijî. Wê bi wê rengê wê ji wan wê biheta bahskirin. Wê di wê rewşê de wê ew wê, pîrr zêde wê, bahse wan wê biheta kirin. Di çîrokên keçelok de wê bahse hatina wî ya wî ya li dora çîyayê sipî û dîtina wî ya aciniyan wê bê kirin. Wê di çîrokeka wî de wê biheta gotina ku ew bo gula 'keskesorê' bènê wê mecbûr bê ku ew hilkişê li serê çîyê û dema ku ew dihilkişê li ser çîyê wê bi ejderhayekê du serî re wê têbikoşê. Ev vegotin wê, herkesekê dizanî. Lê ti kesekê ne dizanî ku ew rast a û ankû ne rast a.

Ev çîrok wê dema ku wê Serdest piçûk bû wî ji dayika xwe bihêstibûn. Hê jî di mejiyê wî de zindî bûn. Lê tevî wê jî ti tirs ne diketa dilê wî de. Ew heta berçîyayê sipî li deverên ku wê ti kesekê wêra nekiriba ku ew biçûyanê de wê ew çûba. Wê li wan wê sawalên xwe wê biçîranda. Li wan deveran wê **susk û kew** wê zêde wê hebûban. Wî, dem bi dem wê xafk çêkiriba û wê susk û kew wê bigirta û wê bihanîya malê. Hunera girtina susk û kewan wê li wê herêmê wê navdar bê. Lê gelek mambiz û xezal jî wê hebûban. Lê ti kesekê xezal nêçîr nedikir. Ber ku wê bawar bikiran ku wê dema ku wan ew xezal nêçîrbikiran û ankû yek ji wan bikuştan wê tiştêkê xirab wê biheta li serê wan. Ew wê, weke bawariyek xort wê di nava xalkê de wê hebûba. Ber vê yekê wê, dema ku wê, carna wê, xezal wê hingî hebûban wê, dihatina nava sawalan û diçêrîn lê ti kesekê dest li wan nedida. Heta ku wê, dema ku wê li wê rastî xezalan wê bihetan wê, roja din wê sawalên xwe wê ne biriban li wir. Ber ku wan bawer dikir ku wê, xezal wê ne tenê wê xezal bin. Bawer dikirin ku wê xezal wê dem bi dem wê hinek acinî jî bin ku wan xwe dikir li şêkil û samale xezalekê de. Di wê rengê de wê bawariyek jî wê li ser xezalan wê hebûba.

Dihāt bawerkirin ku wê xezal dibêt ku ew aciniyek jî ba. Wê dema ku wê yek ji wan biheta kuştin wê ew jî wê bi wê re wê biheta kuştin. Wê di encama wê de wê tiştêk xirab wê biheta li serê wê. Di wê rengê û awayê de wê bawariyek mazin wê bi mirovan re wê hebûba.

Serdest tevî ku wî ev rastî hemû dizanîn jî wî weke ku wê tiştêkê nebûyî wê çûba heta ber çîyayê sipî. Li wir wê sawalên xwe wê biçîranda. Devera ku ew diçûyê de bi sawalên xwe re wê ti kesekê wê zêde wêra nekiriba ku ew hatiba wir. Ber wê yekê wê, ew tenê li wir ba. Wê, bi tene serê xwe wê li wir ba. Wê ji xwe re wê tişt bidîta ku wî ew xwe bi wê ve meşkul bikira. Wê qosk çêbikira bo nêçîrkirina çûkan. Wê

berkahnik çêbikira bo avêtina keviran li deverên pirr dûr. Wê bi wê rengê wê, ji xwe re wê meşkele wê çêbikira.

Serdest wê hertimî wê, herê li heman deverê. Gelek caran wê, hevalna wî yên sivan wî bixwezin ku ew bi wan re were deverek din. Lê wî hertimî ew deverên ku ew diçûyê de wê bijartiba. Ew ji wî re baştirbû. Nêzî male wan bû. Serdest wê, demên xwe wê bi wê rengê wê di rewşa xwe de wê derbas bikê. Wê bi dayika xwe re wê, rewşa xwe wê, derbas bikê. Ew û dayika wî bitenê bê. Piştî ku ew hat malê wê, dayika wî şîr ji sawalan wê bigirê û wê piştî wê, şîva xwe wê bixwûn û piştî wê bi hevdû re wê, rûnihin. Wê dayika wî ji wî re wê, çîrokan wê vebêjê. Wî jî tiştî ku wî di wê rojê de dît û jîyankir wê ji dayika xwe re wê bihanîya li ser ziman. Wê bi wê rengê wê, şeva xwe wê biqadênin. Wê carna wê heta demek dereng a şevê wê bi hevdû re wê şîyar wê biman. Wê biaxiftan. Wê demên xwe wê bi hevdû re wê, biaxiftinê wê derbasbikiran. Wê nizaniban ku ew dema wan çawa derbasbûya.

Roja din ku roj hat ber derketina rojê lê ku hê roj derneketî wê herdû ji nava cihê xwe wê rabûban. Heta ku wê roj derketiba wê gelek kar wê bikiran. Berî ku roj derkeve wê Serdest wê sawalên xwe wê, bide dora xwe wê herê çolê. Rojên wan bi wê rengê wê, derbas bûban. Devera ku wê Serdest sawalên xwe bibê wir wê, zêde ti kesekê wêra nekiriba ku ew çûba wir li cem wî. Amê wî bixwe jî di nava hemû deman de dibê ku ew du caran jî neçûbê wir. Wî jî gelek caran wî biraziyê xwe hişyarkirîya ku ew êdî sawalên xwe bibê deverek din û bide çêrandin. Lê wî hertimî ew dever dixwest. Hêsteka xort bi wî re bo wir çêdibû. Wê hêstê ew hertimî dikişand li wir.

Herkesekê xwe li wir ne rehet hîs dikir. Lê Serdest vajî wê xwe li wir rehet hîs dikir. Tirs di xwe de ne dijî. Ew pirr rehet bû. Ev rewşa Serdest wê, di nava xalkê de jî wê, biheta li ser ziman. Carna hineka digotin ku ew ber ku ew sêwiya wê, ti kesek dest li wî nexê. Hêzên teybet ên ku ew wî diparêzên hena. Wê bi wê rengê wê ew wê wî werênina li ser ziman. Wekî din wan ti mana û wate ne dida wî ku ew hertimî diçû wir. Li wir tişteki ku ew bi teybet bale mirov bikişênê jî nebû. Lê tenê teybetmendiyek wir hebû. Ew jî ew bû ku wê ti çemên avê wê li wirt biharikiyan. Ava çemekê wê dema ku wê li wê biheta nerin wê weke ku wê pirr zêde wê sipî ba. Ava çemê din jî wê dema ku wê li wê biheta nerin wê weke ku ew pirr reş ba. Wê dema ku wê ew li keviya çiyê tevî hevdû dibû wê bûba weke avake asayî ku mirov wê divexwe. Li ser rengê van herdû çeman û ava wan a bi wê rengê wê gelek vegotin wê

bihetan gotin. Wê, çîrok jî wê li ser wê biheta gotin. Dihet gotin ku mirov wê, dema ku wê, devê xwe kir avê de wê hingî wê ava wê li mirov wê xweş wê were mirov wê, nexwezê ku ew devê xwe ji wê derxê heta ku mirov bixaniqê. Wekî din dihat gotin ku li keviya çem wê, pîrabuk wê malên wan hebin di latên mazin de. Lê ti kesek wan nabînê. Birastî wê hinek kevirên mazin wê hebûban ku mirov ji dûr ve li wan dinerî wê weke malên mazin li berçav wê bihetan dîtîn. Lê ku mirov diçû nêzî wan wê hingî wê fahmbikira ku wê, ew kevir û ankû lat ba. Serdest diçû heta ser wan latên mazin. Gelek caran wî xezal dişopandin heta ser wan latan. Xezalên ku wî didîtîn jî wê ne baziyan. Ne mirov dizanî ku xezal çendî lingsivik û baza ya. Ku bixwesta bazda wê ti cih de wê ji çûba û ji berçav wê winda ba. Lê baz nedidan. Wê hema bêja her roj wê Serdest wê li dûv xezalekê wê heta wan latên mazin wê çûba. Wê dema ku ew çûn ber lat û wê xezal wê ji berçav wê winda bûban. Êdî Serdest jî wê hinekî li wir maba û wê piştê wê vegeirîya ba cem sawalên xwe.

Serdest bi vê rengê wê gelek serborîyên wî yên ku wî jîyankirina wê hebin. Ew di hemûyan de wê lehengên serborîyên xwe bê. Wê, ew di wan de wê, bitenê bi xezalan re wê hebê. Rojekê wî tiştê kifşkir. Xezalek pirr xweşik û qaytanak di nava herdû çavên de derbas dibin wê rastarast wê bi wî re wê were çav bi çav. Wê rewşê wê bale Serdest wê bikişênê. Gelo ew çibû? Serdest ew rewş ma di mejiyê wî de. Wê demê ew dema ku ew hat malê jî ew di mejiyê wê de ma. Ew nerîna xezalê li berçavên wî bû. Wî ji bîrnekir. Wê êvarê xewê çavên Serdest negirt. Ew heta sibehê wusa di nava nivinan de xwe qûlûband vî alî û aliyê din. Ku dem hat ber sibehê wî dît ku dîya wî rabû. Heta wê demê wî, kê carna dît ku dîya wî dirabê. Dîya wî hertimî berî wî dirabê. Lê wê demê dema ku ew dayika wî rabû wê, hingî dît ku kurê wê jî şîyar a. Hat ber Serdest û pêra axift û gotiyê;

-Rojbaş kurê min.

-Rojbaş yadê.

-Ti î ro zû rabûyî ser xwe. Çima kurê min. Ti nexweşî bi te re nîn a, new wilo?

-Na yadê, ti nexweşiyên min nin in. Min dît ku tu rabûyî ez jî rabûm.

-nexwe dema ku ez rabûm ti şîyarbûyî.

-Erê yadê. Çima kurê min, bexê min, çima xewê ti negirtî?

-Niza yadê, hema î ro ez halo bûm. Lê ez başim.

-De xwûdê başiyê bide te kurê min, bexê min.

Piştî ku wê dayika wî Jinê ev gotin ji wî re gotin wê piştire wê, derkeve derve. Hinek karên ku wê dixwestin ku ew sibehê zûka bikê hebûn. Wê dixwest ku ew destê xwe zû bigirê. Ber wê yekê wê dikir ku ew destê xwe zû bigirê.

Piştî ku Dayika Serdest rabû ew jî rabû û wî çû dest û rûyê xwe şîşt û piştire derket derve. Hê roj hinekî tarî bû. Lê bi tememî rohnî neketibû Ardê. Lê Serdest nexwest ku ew cardin were hundûr. Ew li derve ma. Weke qadarekê ew li derve ma û wî bêhn stand. De ne, dibêjin ku di serê sibehê de wê, xewa şêrîn a serê sibehê ku mirov ji wê kêfê dihilde û hawaya serê sibehê ku ew xweşiyekê dikê dilê mirov de. Berî ku mirov li ser taştê rûnihê û taştê bixwê ku mirov hinekî li ser xwe gerîya wê, dilê mirov wê vebê. Wê weke ku wê di nava xalkê de wê bê gotin wê şîyar bê.

Piştire ji xwe zêde demek dirêj bi ser ve neçû, hin bi hin dem bo sayî û rohnî. Piştî sayî bû wê ne bi gelekî re wê, roj derkeve. Lê ew dema rohnîya sayîyê û heta wê dema ku wê roj derkeve wê weke demeka xweş a ku mirov wê di wê de wê karibê bêhnek xweş bistênê wê were dîtin. Wê ji wê were bahskirin. Kêfa wê dema sibehê wê weke 'kêfa mîran' wê were dîtin û wê ji wê were bahskirin.

Piştî qadarekê wê, dayika Serdest wê were hundûr û wê, bidest amekirina taştê wê bikê. Her sibeh wê, maşt û nivişkê nû ku ew ji keyendina mast hat bidest xistin wê tastê wê were kirin. Ber vê yekê bû ku wê hertimî wê tastê wê, hertimî wê piştî keyendina dew wê, were kirin. Tasteyek bi dil wê hingê wê biheta kirin. Wê, ji wê mirov tahm û têjek baş û xweş bigirta. Piştî ku Dayika Serdest Jinê dewê xwe keyend û dêlkewa xwe jî rakir ji ardê wê, piştire wê, were hundûr û wê bidest amedekirina taştê ji xwe re û kurê xwe re wê bikê. Piştî taştê wê kurê wê herê ber sawalan û wê ew jî wê hinek karên ku ew di malê de bikê wê hebin. Hertimî wê karekê wê yê ku ew bikê wê hebê. Ber vê yekê wê, ew jî wê, bi wan ve wê meşkul bibê.

Wê sibehê Serdest weke ku ew hinekî wastîyayî wê ji nava nivînan wê rabê. Ber ku wî xewa xwe bi tamî ne hildabû. Heta ku mirov dikarê bêjê ku wî xewa xwe hîc ne hilda. Wê, bi wê wastîyayîya xwe re wê, were li ser sofra taştê a ku wê dayika wî amede bikê wê rûnihê û wê bikê ku ew wê, taştêyê bikê.

Piştî ku ew li ser sofrê rûniştin wê Serdest hinekî zû bikê ku ew xwarina xwe bixwe. Dayika wî ew bi wî re kifşkir. Pêşî deynekir. Piştire

wê, dema ku wê dît ku Serdest bi wê rengê domand, berê xwe da kurê xwe Serdest û gotîyê de;

-Kurê min hêdî bixwe. Ti kesekî ji ber te ne ravandîya.

-Na yadê, ezê bixwûm û nûha herima ber sawalan. Ez hinekî dereng jî ketim bo ku ez sawalan derxim.

-Na kurê min tu bi dereng neketî. Bêhna fireh!

Dayika wî Jînê wusa ji wî re got û ma sekinî. Lê ew jî weke ku ez tiştin di mejiyê wê hebin bi fikar tevdigerîya. Di serê xwe de li ser tiştina di hizirî. Lê wê hertimî çî di hizirî di xwe de dihişt. Zêde parve nekir. Car bi car weke keçekê wê kurê xwe dênê berxwe û wê bi wî re wê biaxifê. Gelek mijarên li ser jinan ku wê dayika wî ji wî re bêtê ser ziman wê Serdest wê, bi awayekê fihêtokî wê tevbigerihê. Wê, zêde bersivan ne gotin û pirsên dayika xwe. Wî hîs dikir ku ew çendî weke kurekê jî bê wê, dayika wî car bi car weke keçekê wê li wî tevbigerihê. Dayika wî gelekî hêj wî dikir û dilê wî bi wî ve bû. Ji wî û pê de ti kesekê wê nebû. Serdest êdî balix bû. Dema zawaca wî hatibû. Dibê ku dayika wî li wê dihizirîya. Lê mirov ne dizanî.

Serdest hinekî zû xwarina xwe xwar û bi awayekê bêserî berê xwe da devê dêrî û xwest ku ew herê. Dayika wî, tenê lê meyizend. Dema ku wî kir ku ew ji devê dêrî derbas bibê û herê wê, dayika wî bêjiyê de 'kurê min li xwe muqayet ba!' Ji wê û pê de ti gotin ji devê wê derneket. Sawalan ji xwe li hewşê bûn. Her sibeh berî ku ew werina derxistin dihên dohtin û êvarî dema ku ew dihên malê dihên dohtin. Dayika Jînê hemû sawal dohtibûn jî.

Serdest çû hema ber deverê derîyê hewşê û çembilê devê dêrî rakir û derî vekir ku sawalan ew ji hewşê derxê. Di wê demê de dayika wî li hundûr bû. Lê dema ku wî sawal derxistin û ew jî kir ku ew ji devê dêrî derkeve dayika wî heta devê dêrîyê malê û lê meyizend. Dibê ku heya Serdest li wê ba wê, çend gotin jî wê ji wî re wê bikira. Lê heya Serdest ne li wê bû. Heya wî li sawalan bû. Wusa dihat dîtîn ji wî û rûdêna wî. Serdest sawal derxistin û rastarast wî berê xwe da devera ber çîyayê sipî ya ku ew carê di hatiyê de. Ew der weke devereka avî û bî şênî bû. Sawalan li wir baş diçêrî.

Wê sibehê Serdest hat sawal hanî li devere her demê ku wî ew dihanina de û çû li ber latekê ku ew ji wir her deverê û sawalan dibînê û rûnişt. Di wê demê de heya wî jî li ser sawalan bû. Sawalên wî diçêrîn ji xwe re.

Wusa Serdest demek dirêj bûhûrand. Di cihê xwe yê ku ew li wê rûniştî de demekê weke ku xewek şêrîn ket ser çavên wî. Wusa li wî hat

ku ew di xew ve çû. Weke demekê li wî hat ku ew ji xwe çû. Lê ew di derbarê rewşê de ket şikê de ku ew ket xewê û ankû na. Piştire weke ku ew were xwe lê hat. Weke ku wî xewa xwe hildayî lê hat. Dema ku ew wusa hat li xwe dît ku wê sawalên wî di cihê xwe de diçêrin. Tenê gişkek wê ji wan vaqatîyayî û hinekî ji kerîyê sawal dûrketîya. Serdest ew jî ji xwe re nekir xem.

Di serê xwe de dihizirî. Hinek hêstna wî digotinê de ku ew raziya ya. Hinek hêstna jî bi wan ew ji wê ne biêmin bû. Gelo ew di xewê ve çû? Weke ku wî xewa xwe hildayî lê hatibû. Hatibû li xwe.

.....o0o.....

Wusa demekê ew di xwe de çû û hat. Lê piştire wî kir ku ew ji cihê xwe rabê. Dema ku wî kir ku ew ji cihê xwe rabê weke ku hinek deng hinekî ji dûr ve hatina wî. Weke dengê hinek mirovna jin ên ciwan bû ku ew bi hevdû re henekan dikan bû. Lê Serdest ji wê rewşê hinekî bi gûman bû ku wî deng hiskir. Hinekî demek têveçû, wî cardin deng hiskir. Deng weke ku hinekî ji wî wirde ji piştira latan dihat. Serdest mereq kir û xwest ku herê bi aliyê ku weke ku deng hatina wî. Lê ji wê xwesteka xwe jî weke ku ew ne bi êmin bû. Ber ku wî ne dixwest ku ew ji sawalên xwe dûr herê û vaqatihê. Dema ku ew ji sawalên xwe dûr çûba, hebû ku gur hî hatiba û ketiba nava kerîyê wî yê sawal de. Wê hingî wê, hemû sawalên xwe windakiriba. Wî ev nedixwest. Lê mereqa xwe nedikariyê de. Dixwest ku ew herê û binerê li aliyê din ê latan. Gelo hinek mirov li wir hena? Heta wê demê Serdest ti kesek li wan deveran ne dîtibû. Ji xwe, ti kesekê zêde wêra jî nedikir ku ew werîna bi wan aliyan ve.

Serdest mereqa xwe ne şikand û piştire çû bi aliyê ku deng ji wê hat ve. Hinekî ku ew bi vir çû, dît ku wa cardin deng ji wir hatin. Wê carê zêdetirî mereq bi wî re geş bû û çêbû. Wê carê zêdetir xwest ku ew herê wir. Dema ku ew hinekî din çû, dît ku wa çend keçikên ciwan wê li wir wê bi hevdû re dileyizin. Çi karê karê wan keçikan li ser serê wî çîyayî hebû? Ew ji wî re pirr zêde bi mereq hat. Serdest li piştira latekê ne zêde mazin sekinî û li wan nerî. Pênc keçên ji hevdû xweşiktir bi hevdû re dileyistin û henek li hevdû dikirin. Serdest bi çavên raq û heybet demekê wê li wan nerî. Piştire weke ku tiştekan bû. Weke ku wan Serdest kifşkiribê xwe li hevdû dana hevdû. Lê piştî dengekê weke bi qêjîna hat ew rewş bû. Dengê ku ew hat, çendî ku keçikan xwe bi wê li hevdû da hevdû wê,

hinekî weke ku wê tirsê jî bikê dilê Serdest de. Serdest wusa ma sekinî û hinekî li dora xwe nerî. Xwest ku ew fêr bibê ku ew deng ji kûderê hat.

Hinekî dem têve çû û Serdest dît ku wa jineka pirr zêde pîr wa li kêleka wî ya çapê sekinîya û li Serdest dinerê. Piştî Serdest ew farq kir û pêde wê, gotina ku pêşî ji Serdest re got “tû li keçikên min dinerê.” Bi dengê jina pîr a bi gotina “ti li keçikên min dinerê” re wê Serdest weke ku wê were li xwe. Rabû ser lingên xwe ji ser çokên xwe. Lê Serdest farq kir ku qaramên wî weke ku ew ne dixwest in ku ew alî bikin ku ew li ser lingan bisekinê. Serdest bi wê rengê wê bi xwe re wê, weke têbikoşê ket rewşekê de. Jina pîr gota Serdest “bi min re were” da pêşîya Serdest. Serdest hin bi hin fahm dikir ku ew di rewşek awarta de weke ku ew di bûhûrê. Jina pîr singên wê pirr zêde dirêj bûn. Ew di kirasê yê wê tenik ê weke xiftanekê ku ew li ser wê bû ji wê dihat fahmkirin. Serdest ew fahmkir. Serdest ji wê farqkirinê fahmkir ku ew dibê ku ne mirovek bê. Berê wî demekê ji dayika xwe bihîstibû ku ‘jinên acinî singên wan dirêj dibin. Ew dirêjbûn wê girêdayî demên dirêj ên ku ew dijîn ve girêdayî bê. Serdest ev bibîrhanî. Piştî Serdest li wê jinê dibin çavên xwe dinerî û ew hizir dikir li ser wê. Jinê jî weke ku wê fahmdikir û farq dikir ku Serdest çi dihizirê di mejiyê xwe de lê nerî. Lê ti gotin ji devê wê derneket. Wê Serdest bi xwe re demek dirêj meşand. Ji xwe serdest kerîyê sawalên xwe ji bîr jî kiribû. Ew ne dihişê wî de bûn. Ew di wê kêlikê de tenê bi jina pîr re dimeşî û li wê dihizirî. Jine ew di bîr kûderê ew jî wî ne dizanî. Wî hema weke ku bêqaram mayî xwe li bayê wê berda û li dûv wê çû. Weke ku hêzekê ku wî ne didît ew bi wê ve girêda.

Hinekî ew bi hevdû re meşîn û piştî gihîştina ber derîyê şikeftêka piçûk. Ji derve wusa piçûk dihat dît in û xûyakirin. Serdest hizirkiribû ku ewder male wê ya. Bi hevdû re ew hatina wir û ketina hundûr de. Pêşî jin çû hundûr. Piştî gota Serdest ‘tu jî wer hundûr’. Serdest li dijî wê gotinê bertek neda nîşandin. Weke ku wê got wî jî kir.

Lê dema ku ew ketina hundûr de weke ku ew bikevina hundûrê qasrekê de Serdest xwe dît. Serdest di nava rewşê de ma şaş û matmayî. Ew hatibûbûna kûderê wî, ew ne dizanî. Pîrê weke ku wê dizanî. Ew pirr rehet tevdigerîya. Piştî ku ew ketina hundûr de weke ku ew di derîyekê bi afsûn de derbas bibin li wan hat û piştî derî ji xwe re li pişt wan hatibû girtin. Serdest dema ku ew ketina hundûr û li şûn xwe nerî wî, ne dizanî ku ew ji kûderê ve weke ku ew ketina hundûr de. Ew ji wî re ne dîyar dihat. Ew dema ku ew ketina hundûr de jî ew, hinekî meşîyan. Piştî ew hetina devereke pirr zêde fireh. Li wir wê weke ku wê, baxçeyekê pirr

xweşik bi gelek rengên gûlan ku ew di wê de hatibûbûna çandin wî dît. Wekî din jî wî, dît ku wê çend jinên din wê weke ku wê di nava wir de na. Serdest yek ji wan weke ku rûdêna wê ji wî re beyenî ne hat. Dema ku ew li ber çiyê ku wî xwe li ber lat li ser çokan dabû rûniştandin û li wan dinerî ew, hingî bi wê re ew rû bi rû hatibû. Wî ew rû ji bîrnekiribû. Piştî ku jina pîr hat wir wê, hingî wê, ew çend kes li wir hebûn wê werina cem wan. Yên ku ew hatibûbûna cem wan jî wê, ew her pênc keçikên ku wî ew dîtibûbûn bû. Di wê demê de Serdest kir ku ew baştir li rûdêna wan binerê. Jina pîr wê, piştî ku wê hinekî li Serdest nerî ku Serdest dora xwe bi çavên raq û matmayî nerî û pê de wê, piştî wê, zêdetirî wê berê xwe da wî û bidest axiftina bi Serdest re kir. Dema ku bidest axiftina bi serdest re kir ji wî re got ku;

-Meyîzênê ev keçikên min in. Te ew li binîya çiyê dîtîn.

-Ma min ji kû zanîbû ku ew keçên te na. Heta wê demê jî min ti kes li ber wir ne dîtibû.

-Rast a. Ti kesek nayê wan deveran.

-Dema ku min jî ew li wir dîtîn. Min mereq kir û ez çûm ku ez binerim ku ew kî na. Min pêşî zankir ku wê hinek kes bin ku ew dora gund ku ew hatibûbûna wir bin.

Keçika mazin hat cem dayika xwe sekinî. Bi Serdest re çav bi çav hat. Serdest jî li wê nerî. Keçik pirr xweşik bû. Pîrê dît ku Serdest pirr zêde bi çavna ji dil li keçê wê nerî. Piştî pîrê bidest axiftinê kir û bahse wê kir û got;

-Ev keçê min **Sarya** ya. Keçê min a mazin a.

Serdest li hemberî wê gotina wê ti tişt di mejiyê xwe de nedît ku ew li hemberî wê bibêjê. Tenê bi çavên raq li wê nerî. Weke ku wê, Serdest bixwezê wê navê wê bixwe jî wê bipirsê pîrê bidest axiftinê kir û bahse xwe kir;

-Ez jî navê min **Dila** ya. Ev keçikên din jî ku tu wan dibînê her çarên din jî keçên min in. Ya piçûk navê wê **Ronya** ya. Ya li pişt wê navê wê **Ranya** ya. Ya li rez wê rûniştî **Sonya** ya. Ya dawî jî **Arja** ya. Keçê min a mazin jî min ji xwe navê wê ji ter gotibû ew **Sarya** ya. Ew jî tu na wê dibînê ku ew li rex min sekinî ya.

Piştî ku pîrê wusa got weke ku ew li bendî Serdest bê ku ew gotinekê ji wî hisbikê lê nerî. Lê Serdest ne dizanî ku ew wê çi bibêjê. Jina pîr piştî ku wê, hinekî din jî ew axift û wê bahse xwe û keçikên xwe kir. Wê bahse jîyane xwe ya li wir kir. Di dawîya dawî de Pîrê ji Serdest re gotibû ku ew Acinî na. Serdest li hemberî wê, di xwe de bi tirs bûbû. Ne

dizanî ku wê çî bikê. Wî tenê xwe li bayê jina pîr berda ku ew çî ji wî bikê û ankû wî bibê kûderê ku ew herê. Ji xwe wî di xwe de ew hîs dikir ku ew ji wê û pê de ti derfet li pêşîya wî nîn in. Serdest di wê rengê de weke ku wî xwe bêçare didît.

Lê jina pîr fahmkiribû ku Serdest pirr zêde bi tirs bûbû. Wê jî bo ku ew tirs ji ser wî rakê rehet tevdigerîya û gotinên ku ew bi wan wî rehet bikê bi lêvdikir. Keça wê Sarya jî pirr zêde çavên wê li ser Serdest bû. Serdest jî car bi car bi nerîn kort li wê dinerî. Lê wekî din jî heta ku ew ji wî dihat çavên xwe ji ser wê dibirrî. Lê wî çendî ku wî çavên xwe ji ser wê dibirrî jî ne digirt bo ku ew ne meyizênê.

Keça pîrê bi çavên kûr û nerînên dirêj li Serdest dinerî. Serdest ew farq dikir. Lê heta ji wî dihat wî ne dixwest ku ew bi wê re çav bi çav were. Hinekî dem têve çû. Piştî Sarya gota dîya xwe;

-Yadê divê ku em herin. Dem nema.

-Ez dizanim keça min. Tu xwûşkên te bi hevdû re win dest bi çûyinê bikin.

-Temam yadê.

Piştî wê re Sarya çû bi aliyê keçikên din ve û wan da rex hevdû û di kêlîkeka ku çavên xwe miç û bal bikê de ew ji berçav windabûn, bê ka ew çûna kûderê. Di wê kêlîkê de Serdest xwe bi jina pîr re bi tenê hîs kir. Lê wê nerî. Weke ku ew bixwezê bipirsê ku ew keçên wê çûna kûderê li wê nerî. Jina pîr ew weke ku wê fahmkir ji nerîna wî. Piştî wê gota Serdest;

-Keçikên min çûn malê. Em jî emê nûha herin. Têyê bi min re were. Te ez û keçikên min dît. Êdî tu dikarê bi me re were û herê. Lê hinek rêgezên ku tu li gorî wan tevbigerihê hena. Ez çî bêjim têyê weke min bikê. Nexwe wê tiştên xirab heya ku ew werina li serê te.

Jina pîr wusa got û ma sekinî. Serdest pêşî nizanî ku wê çî ji wê re wê bêjê û wê bênê li ser ziman. Lê piştî weke ku ew bixwezê bipirsê hinek pirs di mejiyê wî de hin bi hin şaq didan. Lê wî di aqilê xwe de ne dibûhûrand ku ew wan li jina pîr bipirsê. Lê jina pîr weke ku wê mejiyê wî dixwend û dizani ku ew çî dihezirê li wî dinerî. Serdest piştî wê li nava çavên jinê nerî weke ku ew bixwezê bipirsê ku ew bipirsê ku wê herina kûderê. Jina pîr weke ku wê fahmkir lê nerî û gotiyê;

-Emê nûha bi hevdû re herina male min.

-Ma evder ne male te ya?

-Na. Male min a esasî ne evder a. Ev jî male min a. Ez tîm vir û li vir jî dijîm. Lê male min li nisêbînê ya.

-Ewder ji vir pirr dûr a.

-Erê, ew der ji vir pirr dûr a. Lê ez vê bêjim. Emê herina wir û di wir ve derbas bibin. Emê esasî herina bajarekê din ê bîafsûn ku ew heta nûha ti kesekê zêde ew der nedît. Ew bajar, tenê li wê acinî dijîn. Bajarê acinîyan a.

-Çiqasî ji vir dûr a?

-Tu bi lingan bimeşê wir wê, bi heyvan ji vir wê ji vir wê bikişênê. Têyê herê aliyê din ê çîyayê Cûdî.

-Emê çawa ji vir herina wir nexwe?

-Tu mereqa wê neke. Ezê nûha di kêlîkeka ku tu çavê xwe miçûbal bikê de ezê te bibima wir. Lê li vir weke ku ez çawa bêjim têyê weke min bikê. Tê dernekevê dervî gotina min. Nexwe, dikarê tiştên pirr xirab werina li serê te.

-Tiştên çawa ên xirab wê werina li serê min?

-Li çavên wan ne nere. Tu dizanê ku di rastiye de çavê me aciniyan weke yê mirovan bi kêlekan ve miçûbal nabin. Bi jêr û jor ve miçûbal dibin. Vajî yê we ya. Çavên aciniyan sor weke palasotkên êgir in. Dema ku tu di rastiye de bi wan çav bi çav hatî tê bi afsûn bibê. Tê nikaribê xwe ji wê xilasbikê.

Dema ku jina pîr ev gotin ji wî re gotin weke ku ew zêdetirî bi tirs bû. Mirov hertimî di xwesteka nerîna li dora xwe de ya. Mirov ma, dikarê ne nerê li dora xwe û ankû li pêşîya xwe? Serdest hinekî li wê hizirîya. Di wê kêlîka ku ew dihezirî de jî wê, jina pîr weke ku wê dizanî ku ew li çi dihezirê. Wê li Serdest nerî û bidest axiftinê kir û got;

-Ez û tu, emê nûha herin. Lê dema ku em çûn, têyê xwe bitenê hîsbikê. Ezê weke ku ezê ji berçavên te windabibim. Lê ez li dora te me. Bi te re me. Lê têyê hêstên vajî wê bijî. Divê ku tu karibê xwe bi wê fikra ku ez bi te re me tu, xwe girêbide û karibê heta dawî rêwîtiyê temem bikê. Wekî din wê ti çareya te wê nebê.

Jina pîr ev gotin ji Serdest re got û ma sekinî. Piştire hêtekê sîpî weke ku şîr pêde hatiya rijandin li ber wan diyar bû. Piştire Serdest dît û fahmkir ku ew weke derîyekê ya. Lê lê ti çembilên wî derîyî Serdest nedît. Piştire derî ji ber xwe li pêşîya wan vebû. Jina pîr, dema ku derî li pêşîya van vebû ji cihê xwe ne labitî. Wusa ma sekinî heta ku derî heta dawîyê vebû. Piştire jina pîr hat û li ber kevîya derî sekinî. Piştire dengî Serdest kir û gotiyê de “tu jî wer li rex min bisekinê.” Serdest weke ku wê got kir. Ji xwe, serdest ji wê jî cûda ti rê ji xwe re nedît. Êdî çi wê hatiba serê wî, xwe ji wê re amede dikir.

Piştî ku Serdest hat û li kêleka wî sekinî û weke ku ew amedebûn ku ew wê di deve dêrî ve wê herin, piştî jina pîr dîsa bidest axiftinê li Serdest kir û ji wî re got ku “emê nûha ji vî derîyê ve herin. Weke ku em ji serîyekê sûkê herina serê din. Wê dema ku em herin wê gelek kes wê derkevina li ber te. Wê hewl bidin ku ew bi te re werina çav bi çav. Lê ti bê xwe bi wan re newênê çav bi çav. Heta ji te tê, awirên xwe dûr bigira ji wan. Têyê xwe bi tenê hîsbikê weke ku tu bi tenê yî. Lê ez bi te re me. Teyê wusa hîsa wastîyayê bijî ku tê nikaribê gave xwe biavêjê. Lê divê tu karibê bimeşê. Ezê li rex te bim û bila ti gûmana te ji wê nebê. Ezê nehêlim ku tiştê were li serê te. Bila bawerîya ji min hebê.” jina pîr wusa got û ma sekinî. Piştî gota Serdest “tu amedeyî!” Serdest got “herê!” û piştî bi hevdu re bidest çûyinê kirin. Lê berî ku ew herin, tiştê din jinê ji Serdest re got. Wê got ku “çi deng werina te û çi bibê bila bibê li şûn ne nerê!” Serdest bêçare got “bila!” û bi hevdu re ji devê derîyê ku ew li ber wan vebûbû re derbasbûn û bidest çûyinê kirin. Dema ku çûn, weke ku jina pîr ji serdest re got wî tenê li pêşîya xwe nerî. Navê wî hertimî li pêşîya wî bûn. Çendî ku wê hêstek xort wê bi wî re wê çêbibê ku ew li şûn xwe binerê jî wî ne nerî. Hewldida ku ew xwe bigirê. Serdest li pêşîya xwe nerî. Dema ku nerî jî dît ku wa bajarekê pîr zêde mazin li pêşîya wî dirêj dibê. Avahiyê pîr zêde mazin û bilind li rex hevdu wê disekinin hena. Serdest ji wê xweşikatiya ku wî didît ma acêbmayî. Lê hingî diçû jî weke ku ew rêya wan li wan dirêj dibû ew hîs û hêstek bi wî re çêbû. Li hemberî wî girse bi girse mirov dihat û ji wî di bûhûrtin. Weke ku jina pîr gotî çavên sor weke palasotkên êgir bûn. Ew çûn bûn.

Serdest hem diçû û hem jî tirs pîr zêde bi wî re çêbû bû. Bi tîrsa dilê xwe re fikir ku ew bi ser ve were. Lê ji wî re zor dihat. Tirs hertimî sahwa wê pîr zêde mazin heya. Sahwa tîrsê ji ya mar ne kêmtir a.

Her ku ew diçûn sûk li wan dirêj dirêj bû. Jina pîr ji Serdest re gotibû ku berî ku reş bikevê ardê de em, divê ku xilas bibin ji vir. Wê wusa gotibû. Ku ew di dema xwe de ji wir neçin heya ku tiştên xirab werina li serê wan. Wî wusa di xwe de hîs fikir. Lê tişt bi gelek hêstan re bi wî re diji di wê kêlîkê de.

Demek dirêj Serdest hîskir ku ew dimeşin. Her wusa piştî jî wî xwe di rewşek êdî bêtaqat de hîskir. Êdî weke ku wî xwe di rewşekê de hîskir ku ew nikarê êdî gavekê jî biavêjê. Çawa ku ew ketin bin bandûra hêstên bi vî rengî de di serê xwe de wî dît ku yekê bi çembilê destê wî girt. Serdest bi tîrs lê nerî ku ew kî ya çembilê destê wî girt. Ew jina pîr bû. Jina pîr

ew dema ku hatina nêzî dawîya sûkê wê, ew kişand bi aliyê keviyê ve û xwest ji wî ku ew ji sûkê vaqatihin. Dema ku ew vaqatîyan, hatina ber devê deverîyekê. Bo Serdest wusa bûbû ku wî hema xwe li ber devê dêrî dîtibû bû. Dema ku ew hatina ber devê dêrî, dît Serdest ku wa derî ji xwe re weke ku ew li ber wan vebû. Piştî ku derî vebû, ew ji ketina hundûr de. Piştî ketina wan ya hundûr de derî li ser wan hat girtin. Di hundêr malê de Serdest xwe di nava hewşeka pirr zêde berfireh de dît. Serdest ne dizanî ku ew hatina kûderê. Lê ew hatibûbûna male jina pîr. Lê hê jina pîr ew ji wî re ne hanibû ser ziman. Piştî ku ew bûhûrîna li hundûr bi hevdû re bûhûrîna li hundûrê malê. Hundûrê malê weke qasrekê fireh bê. Gelek rê û rêwan di wê de ji hevdû cûda diçûn û di her rê û rêwanê de wê, derîyên mezelan li rex hevdû ku ew di wê de hena wê werina dîtin. Derîyê pêşî ku ew hatina ber li hemberî wan vebû ew, ketinê de. Mezele ku ew ketinê de wê, mezeleye rûniştinê bê. Pirr zêde berfireh û xamilandî bê. Te digot ku qay ji dil hatîya xamilandin. Xaliçeyên ku ew bi hêtan ve hatina dalaqandin pirr xweşik lev dihatin. Li hêtê ku Serdest lê rûniştibû wê, doşeka serrûniştinê wê di bin wî de wê hebê û balgihekê ji wî serê doşekê heta serê din wê hebê. Li ser serê wî jî wê, xaliçeya Şahmaran dalaqandî wê hebê. Lê Serdest di destpêkê de ew weke ku farq nekirî jî lê hatibû.

Piştî ku Serdest hatibû ber keviya doşekê jina pîr ji wî re gotibû ku “rûnihe, li rehetê xwe binere. Evder male min a.” Serdest jî xwe pirr wastîyayî hîs dikir. Pirr dixwest ku ew rûnihê. Lê bi tirs, di dilê xwe gave li pêşî û yek li paş dijî. Lê dema ku jina pîr gotiyê de rûniha wî red nekir û ew çû ser doşekê û rûnişt. Pirr rehet bû. Weke ku doşek dijî hîsek bi wî re çêbû. Ma doşek dijî kay? Wî ev ji xwe re di dilê xwe de got. Lê piştî ku ew hinekî hatina li xwe, piştî jina pîr bakir derve ku ew tiştîna vexwartinê ji wan re werênin. Piştî dît ku wa hinek sûxrehan ji wan re tişt li ser tepsîyan hanin. Serdest ma şaş ku ew tiştên dibînê. Ne dizanî ku wê çi bibê. Jina pîr jî ew hertimî çavên wê li ser wî bûn.

Piştî bi qaderekê ku ew hatina li xwe jina pîr berê xwe da Serdest û bidest axiftinê li wî kir:

-Tu nûha li male min î. Ezê siba te bibima dem male mîrê me. Yekê ku ew were nava cihane me, ew wê muhaqqeq wê herê û mîrê me bibînê.

-Ew li kûderê ya?

-Ji vir ne dûr a qasra wî. Mîrê me xwediyê zanîna hemû deman a. Ew yê herî mazin ew a. Hêz û qûdreta ti kesekê ne li ser ya wî re ya. Li civate

wî kesên weke min jî û yên weke te jî ku ew ji dunya te hatina lê rûniştî hena.

-Yanî ne ez tenê me ku ez hatima vir?

-Na, ne ti tenê yî. Kesên ku ew bi hêstên xwe xort wê, karibin me bibînin. Em dikarin xwe bikina hemû reng û awayê de. Em xwedî afsûn in. Win mirov ji axê win hatina çêkirin. Em jî weke acinî em ji hewayê çêbûna. Lê em ji kokê na.

-Dema ku em ji kokê bin wê çaxê, çima em ji hevdû cûda na?

-Destûrên xwezayê hena ku hikmê we li min jî dikin û li te jî dikin. Em nikarin bê wan bijîn. Ew didina dîyarkirin.

-Çima wusa bûya?

-Çi çawa bûya?

Çima win xwediyê afsûn in û win dikarin herina her dever û bifirin. Lê em nikarin.

-Mihaqqeq bersiveka wê pîrsa te heya. Lê ez nikarim wê bersiva te bidim. Bi aqil mirov wê karibê bi demê re wê bersiva wê bibinê.

-Çawa bi aqil re wê bi demê re wê bibinê?

Aqilê mirov pêşdikeve. Her ku dem têve diçe bi aqil wê, aqil bi ser gelek tiştên nedîtî û ne dîyar ve jî wê bibê û wê wan kifşbikê. Her kifşkirin wê aqil gavekê bi pêşve bibê.

-Aqil çawa kifşdikê?

Aqil bi jîyankirinê kifş dikê. Her ku jîyan dibê wê, bi wê re wê gelek tişt wê biqawimin. Ew her tiştên ku ew bûn û qawimin wê, ew wê, di wê rewşê de wê, mirov karibê wan werênê li ser ziman bi aqil. Ew jî wê, êdî wê bi xwe re wê, aqil wê biafirênin. Aqil wê, bi wê re wê mazin bibê.

-Win ji me bi aqiltirin?

-Erê em ji we bi aqiltirin. Ber ku em ji we zêdetirî dijîn. Win weke mirov yek ji we herî zêde dikarê asrekê bijî. Lê em dikarin 20 asran jî li dûv hevdû bijîn. Yan jî temenê we ji yê me dirêjtira.

-Rast a.

-Mirov çima nikarê dirêj bijî?

-Ew bi xwezaya wan ve alaquadar a. Ya me bi xwezaya me ve alaquadar a. Mesele tu nûha min dibînê ku ez hema bêja di temenê dayika te Jînê de ma. Dayika Jînê temenê wê li dora 50 salî û wan a. Ma ne rast a.

-Belê rast a.

-Lê ez nûha ser 500 salî re me. Ez keçika min a ku te pirr zêde lê meyizend Sarya ji te wê ya ku ew 20 salî ya. Lê ew ser 200 salî re ya.

Dema ku jina pîr ev gotin ji Serdest re got, Serdest di cihê xwe de ma sekinî. Ne zanî ku wê çi bersivê û ankû gotinê li hemberî wan gotinên jina pîr bibêjê. Piştî hinekî bêdengîyê jina pîr ew bêdengî bi dengê xwe xirakir û bidest axiftinê kir. Axiftina xwe domandin:

-Em zêde dijîn û zêde dibînin. Em di hemû deman de çi dihê jînkirin di laşekê de em wê dibînin. Win wusa wê nikarin bibînin. Ber vê yekê em ji we zêdetirî bizanebûn in.

-Gelek caran dayika min bixwe jî ji min re digot ku “mirovê pîr zêde bizane ya.”

-Rast a. Ber ku ew zêde dibînê. Fêr û azmûnên jîyanê zêde bi wan re hena. Ew wan dikê zane li jîyanê.

-min jî gelek tişt dîtina.

Dema ku Serdest got ku min jî gelek tişt dîtina jina pîr lê nerî û beşîşî. Hinekî kenî. Serdest ma di cihê xwe de. Wî hizirkir ku wî tişteke ne rast gotîya. Piştî jina pîr bo ku ew gûmana di mejiyê Serdest jê bibê got;

-Ez bawer dikim. Dîtin jî mirov bi zane dikê. Dîtin û jîyankirina dirêj mirov bi zane dikê. Dîtin û ger wê, du temenên fêrbûna me ya giring bin. Dîtin û ges wê wekî din jî wê weke du lingên mirovekê bin bi fêr û azmûna me re. Ji hevdu cûda jî wê, hebin û bi hevdu re jî hena. Lê mirov wê çawa wê hilde li dest wê ew jî wê bi ser xwe wê pêwîstîya wê bi zanebûnê rast wê hebê. Dîtin jî û jîyankirin jî rast in.

Jina pîr ev got û ma sekinî. Serdest fahmkir ku ew jina pîr pirr bizane ya. Çi dipirsê ew bersiva wî di cih de bi aqilekê mazin didê. Lê jina pîr ber çi ew hanî li wir û wê çi li pêşîya wî hebê ku ew bijî wê, ew wê weke pirsna pirr zêde ku wê mejiyê Serdest wê bi xwerênin bin. Serdest li pêşîya xwe dihizirî. Ew li dayika xwe û kerîyên xwe yên sawalan dihizirî. Wî hizir dikir ku ew kerîyê wan êdî çû. Heta wê kêlikê wê kesin gûr wê bikeve nava wan û wê, hemûyan bixwûn. Êdî ew jî wê, bê sawal wê bimênin. Jina pîr li Serdest dinerê dema ku ew di mejiyê xwe de dihizirê. Wê hizirkir ku Serdest li dayika xwe û kerîyê xwe yê sawalan dihizirê. Piştî jina pîr li hemberî wê hizirkirina wî ku wê hinekî din xwe bêdeng hişt û piştî wê, bidest axiftinê kir û ji Serdest re got ku “kûrê min, tu mereq û xûf neke. Wê kerîyê te yê sawalan jî wê, ti zerer wê ne gihijiyê û dayika te jî.” Dema ku Serdest ev gotin ji wê bihîst weke ku ew were xwe lê hat. Li nava çavên jina pîr nerî.

Jina pîr li hemberî nerîna Serdest bêdeng ma. Wê hîskir ku Wê ev gotin wê, xûfa dilê Serdest wê jê nebin. Ber vê yekê wê xwest ku ew tişteke din bikê. Piştî ew hinekî din ku wê hizirkir wê, gota Serdest “bi min re

were, ezê tişteke şanî te bidim.” Serdest dema ku ew rabû ser xwe, ew jî rabû û da dûv jina pîr. Bi hevdû re ji wê mezele rûniştinê derketin û çûna mezeleyek din. Di wê mezeleyê de jî wê, ne kêmi ya berî wê xweşik hatibê xamilandin. Lê li ber hêtê ber dêrî wê aynayek mazin wê hebê. Serdest ew farqkir. Ser wê ayneyê nûxûmandî bû. Dema ku ew hatina hundûr, hatina ber ayneyê û li ser lingan sekin in. Jina pîr perdeya sernûxûmandinê a ayneyê rakir û ayna vekirî li ber wan ma. Piştî jina pîr ma sekinî. Jina pîr berê xwe da Serdest û ji wî re got ku “ev ayna, tiştê di dilê mirov de şanî mirov didê. Li ber wê bisekinê tê ya di dilê xwe de wê bibînê.” Piştî ku jina pîr wusa got, Serdest hat ber aynayê ma sekinî. Wê aynayê çawa ya dilê wî bide nîşandin? Ew ji wî re bû mereq.

Piştî ne **bi gelekî re Serdest dît** ku wa di aynayê de wa dîmen rûdan. Hinekî pêşî tevlî hevbûn. Piştî hin bi hin zelal bû û dayika wî hat berçavên. Dema ku wî dayika xwe dît pirr kêfxweş bû. Lê ji aliyekê din ve jî bi heybet û tirs jî bû. Ew çendî bi derfet bû ku ew ji wir dayika xwe bibînê? Serdest dayika xwe weke qadarekê tamaşa kir. Her tişt li malê weke xwe bû. Ti tişt farq nebû. Serdest hizir dikir ku ew dema ku neçê malê wê dayika wî xamgîn bibê. Lê ew ne xamgîn hat dîtin. Ew jî di dilê Serdest de mereq û xûf çêkir. Piştî ku hinekî din dem têve çû wê, tişteke din wê were berçavê Serdest. Serdest bi çavên sere xwe bi wê bawer nekir. Ji wê pirr zêde acêbmayî ma. Dît ku weke ku ew li malê li cem dayika xwe ya ew dihê dîtin. Sawalên wî jî hatina malê û di koxan de na. Ew kî ya? Ku ew li wir bê, wê demê ew ê li wir li cem dayika wî kî bê? Serdest bi dilperî û kelecana li wê hizirî û bi wê hizirkirinê li rûyê jina pîr nerî. Jina pîr fahmkir ku ew li ser çî dihizirê. Piştî jina pîr bi zimanekê rehet û dilê bê kelecana ji wî re hanî ser ziman û got ku ew yê bi dayika te re ku ew ti dibînê ew ne mîreka. Ew jineka. Ew keça min Sarya xwe kirîya rengê te de û li cem dayika te dijî. Bo ku ew mereqa te nekê û dilê wê neêşihê.” Dema ku jina pîr ew got, piştî Serdest dîsa li aynê nerî. Lê ew rewş ji wî re bû mereq. Wê demê nûha dayika wî nizanê ku ew ne li mal a. Wê demê ew nûha tişteke were serê wî jî wê ti kesek nizanibê. Serdest bidest hizirkirinê bi wê rengê jî kir di serê xwe de.

Serdest weke qadarekê bi wê rengê li dayika xwe nerî. Piştî ne bi gelekî re wê, jina pîr ew hanî mezela pêşî ku ew li wê rûniştibûn. Piştî ku ew hatina wir, aqilê Serdest ma li wir. Aqilê ma li cem dayika wî. Piştî ne bi gelekî ku ew rûniştin li hevdû. Sûxravanek hat hundûr û gota wan sofrea xwe xwarinê amede ya. Piştî wê re jina pîr da pêşîyê û bi hevdû re çûna cihê ku wê li wê xwarinê bixwûn. Li wir sofreyek pirr zêde

xweşik hatibû amede kirin. Di wê demê de wê jina pîr ew bûhûrî li ser sofrê kir û bi hevdû re rûniştin. Piştî keçikên wê jî yek bi yek hatin û ew jî rûniştin. Sarya jî hat û ew di naqabîna xweşka xwe Arya û dayika xwe de rûnişt. Lê ew hatibû hemberî Serdest. Serdest dem bi dem dixwest ku ew awirên xwe rakê û li wê binerê. Lê wî hem ji wê fihêt dikir û hem jî wêre ne dikir. Serdest xwe rehet hîs nedikir. Jina pîr dikir ku ew serdest rehet bikê. Wê Serdest wê çawa wê xwe rehet hîsbikê wê gotinên bo sê bilêvbikê. Sarya car bi car wê awirên xwe rakê û bide ser Serdest. Carekê awirên Sarya û Serdest hatina berhevdû û wan li hevdû meyizend. Lê Serdest di cih de serê xwe tawandibû û berê xwe dabûbû li ber xwe. Sarya ew qudreta wê hebû ku wê karîbû ku ew hîsbikê ku mirov çî hîsbikê ew hîsbikê. Wê jî hîs dikir ku Serdest çawa dixwezê ew li wê binerê. Ber vê yekê heya wê jî di serê wê de hertimî di wê kêlîkê de li ser wî bû. Piştî ku wan bidest xwarina xwe kir û xwar û pê de wê, piştî wê, ne bi gelekî re wê, dîsa wê werin ku ew werina mezela rûniştinê. Serdest hizir dikir ku wê ew wê werina mezeleya ku ew berê bi pîrê re li wê rûniştî bûn. Lê wê carê ew ne hatina wir. Ew çûna mezeleyek din. Ewder jî pîr xweşik rayixistî bû. Bi hevdû re li wir rûniştin. Wê carê Sarya li rexê Serdest rûnişt. Serdest ji wê rewşê zêdetirî weke ku wî xwe ne rehet hîs kir. Sarya weke ku wê ya dilê Serdest hîsdikir. Ber wê yekê wê heya xwe dabûbû li ser wî. Wusa demek dirêj ew li hevdû rûniştin. Heta demek dereng li hevdû rûniştî man. Piştî Jina pîr xwest ku ew herê razihê. Lê berê ku ew herê wê, deng li keçikên xwe kir ku ew jî herina mezelên xwe û razihin.

Dema ku jina pîr bahse razanê kir êdî keçikên wê jî weke ku ew ji cihê xwe labitîn. Ya ku pêşî rabû Sarya bû. Piştî keçikên din bûn. Lê jina pîr berê ku ew mezele xwe ya razanê û razihê wê, cihê Serdest amede kir û şanî da. Piştî jî wê 'şev xweşî!' ji wî re xwest û ji cem wî çû. Keçikên wê jî bi hevdû re ji mezela rûniştinê derketin. Li şûna ku ew herina cihên xwe yên razanê wan bi hevdû re rêya devereke din girt û çûn û li wir bi hevdû re rûniştin. Serdest tenê di odayeka razanê a pîr xweşik rayixistî de bi tenê ma. Lê xewê ew negirt. Xew ne diket çavên wî de. Dema ku ew tenê di odayê de ma ew, çû li keviya civîna razanê rûnişt. Wusa demek dirêj rûnişt hizirîya. Ji derve, dem bi dem dengên keçikan dihatina gûhê wî. Lê ew ji wê zêdetirî ew li dayika xwe dihizirî. Ew kî bû weke wî xwe kiribû şekil de û li cem dayika wî rûniştî bû weke wî? Ew pîr li wê hizirî. Tenê kesekê bi afsûn ku ew acinî bê û ankû yekî din bê, dikarê wê bikê.

Di dilê Serdest de ew hebû ku wî pirr dixwest ku ew carek din çûba wê mezele ku wî li wir di aynayê de wî dayika xwe dîtibû. Wî pirr ew di wê kêlikê de dixwest. Lê ji wî re pirr zor bû ku ew ji odaya xwe derkeve û herê wir. Ku çûba wir jî wê, çawa wî ew çêkiriba? Ew ne kesekê bi afsûn bû. Wê nikariba wê bikê.

Serdest wusa bêî ku ew ti xew bikeve çavên wî de wê heta ber sibehê wê rûniştî wê bimênê. Dema ku wê dem were ber sibehê wê, weke ku ew êdî ji wastîyane laşê xwe wî, xwe li keviya nivîna xwe dirêj kir. Lê çendî ku ew xewa wî jî hebû wî weke ku wî bi xwe re şer fikir ku ew ti xew ne keve çavên wî de. Wî weke ku wê dema k uew raziha wê tiştên xirab werina serê wî, xwe di posisyonekê de digirt. Ya ku ew di wê kêlikê de dabûbû li ardê li keviya nivînê wê, ew ji hal kestina wî bêt.

Ber sibehê, ku wê hinekî dem bê rohnî ew bi wê bêxewîya xwe rabû ji ser nivînan. Li keviya nivînê rûnişt. Di odaye wî de derîyek din jî weke ku ew li hewşekê di vebû wî kifşkir. Serdest mereq kir û ji cihê xwe rabû û bi ber wir ve çû. Dîrok ku wa gulistanaka pirr xweşik li ber odaya wî ya. Wî bi awayekê bi tirs destê xwe avêt li derî û tahfand ku ew wê vekê. Derî di tahfa pêşî de ne vebû. Lê di tahfa duyem de weke ku ew ji ber xwe vebê lê bû. Piştî Serdest destê xwe ji derî kişand û derî ji xwe re berda. Derî jî ji xwe re vebû li ber wî. Piştî ku derî vebû Serdest bi gav û dilê bi tirs hewlida ku ew ji derî derbasî derve bibê. Dixwest ku ew fêr bibê ku li wir çi di wê gulistanê de heya. Ji dûr ve dema ku wî dinerî gelek gûl bi rengareng didît bi çavên xwe. Wî di xwest ku ew herê nava wan gûlan.

Piştî ne bi gelekî Serdest tirs û xûfa dilê xwe şikand û ew ji derî derbas bû û çû nava wê gulistanê. Li wir şînahiyeka pirr xweşik hebû. Di nava wir de wê, gelek tiştên xweşik wê hebin. Di nivê gulistanê de wê avake xweş jî diharikî. Av ne kifş bû ku ew ji kûderê derdiket û dihat. Lê avek zelal û berraq bû. Serdest bi çend gavan xwe gihand li ber ava ku ew diharikê. Çû û li ser re sekinî. Pêşî xwest ku ew destê xwe bikê nava wê avê de. Lê hêstekê ew di hundûrê wî de da sekinandin. Tirs ji wê kir dilê wî de. Piştî Serdest ew tirs şikand û li ber avê li ser çokan rûnişt û destê xwe bir li ser avê. Pêşî hinekî destê xwe li ser avê girt. Piştî destê xwe kir nava avê. Di nava avê de destê xwe birûanî. Avek hînik bû. Dilê mirov xweş fikir. Serdest ew hîs fikir. Serdest ava ku ew ji serê çîyayan di herikî û li keviya çîyayan çemên piçûk û mazin çêdikirin dizanî. Dizanî ku ew çi avna xweş bûn. Ev av jî avek wusa bû. Ew hêst bi wî re çêkiribû.

Serdest wusa demekê xwe li wir girt. Piştî wî weke ku ew hinekî li ber avê me, wê avê weke ku ew wastayîya laşê wî hemû ji ser rakir. Dilê wî xweş û rehet kir. Ew ji gelek hizir û fikarên ku ew ji ji şevê din ve li wan dihezirî dût kir. Weke ku ew bi wî dana jibîrkirin. Serdest ew di xwe de wusa hîskir. Piştî ew li wir weke ku ew ji xwe herê lê hat. Demek ne zêde kin û ne jî zêde dirêj wî li wir derbas kir. Heta ku dem hat dema danapaza ku wê mirov êdî wê rabin û wê êdî wê bidest kirina taştê bikin ew li wir ma. Di wê rewşê de wê, kêlîkek xwe ya xweş û xweşik wî li wir derbas kir. Serdest wusa demek derbas kir bi rehetî. Piştî ku dem hinekî din têva çû wî, dît ku wa dengê hatiyê de. Ew dengê jina pîr bû. Ew jî ji xewê rabûbûn. **Serdest** dema ku wî deng kir, weke ku ew were li xwe lê hat û berê xwe da bi derîyê mezele xwe ya ku **wî şeva di wê de derbaskiribû bû.**

Serdest bi lezekê hat cihê xwe û li keviya cihê xwe me sekinî. Dema ku ew hat ber keviya nivînên xwe ew li ser lingan sekinî. Nizanibû ku ew wê çawa bisekinê. Wusa di rewşa xwe de ma sekinî. Ji xwe piştî ne bi gelekî re deng zêde bûn. Dengên keçikên wê jî hatina wî. Serdest weke kêlîkekê li dangan hisand. Den wusa zêde ne dihatina fahmkirin. Hin gotin ku ew bihatan fahmkirin, ne dihatin fahmkirin ku ew li ser çî û bo çî dihatin bikarhanîn. Lê deng zêde dihatina Serdest.

Serdest di wê rewşê de demekê ma. Çavên wî jî li devê dêrî ma ku hinek derîyê wî vekin û bikevina hundûr. Lê ti kesekî derîyê wî ne vekir û ne hat hundûr. Serdest piştî demekê wusa rewşeka li bendbûnê ku wê hinek werina derîyê wî vekin û ku ti kesek ne hat êdî wî bixwe xwest ku ew herê derve. Lê di wê demê de wê ji aliyekê ve dilê wî bêjiyê de ku ew wê, bikê û ji aliyê din ve jî wê wî bi şûn ve bikişênê. Di wê rewşê de di nava dilwaswasbûnekê de di xwe de çû û hat. Lê piştî wî da xwe û çû ber dêrî û derî vekir û çû aliyê din ê dêrîyê mezela xwe. Li korîdora hundûr wî ti kesek ne dît dema ku ew derket. Lê piştî ku ew demek kort wusa ma û li hewîrdorê meyizend û piştî wî dît ku wa jina pîr bi ber wî ve hat. Wê demê dilê wî zûtir bidest lêxistinê kir. Wî bi tememî heya xwe da ser wê.

Jina pîr hat û li dehma wî sekinî û gotiyê “Rojbaş!”. Serdest jî wusa rojbaşa wê hilda û ji wê re got rojbaş. Piştî jina pîr gotiyê de ku ew baş razîha û ankû na. Serdest bi dilwaswasî bû ku ew wê çî bersivê bide. Weke ku adet cihê xwe bibînê li nava çavên jina pîr nerî û gotiyê de “baş bû. Ez rehet bûm. Min xwe xwe kir” û piştî sîpasî wê kir. Lê jina pîr ji rûdêna wî fahm dikir ku ew hinekî wastîyayî û ne rehet dihat xuyakirin.

Lê wê tişteke li ser wê bi lêv nekir. Wusa ku wan hinekî bi hevdû re axift, piştê bi hevdû re dana rex hevdû û çûna bi ber cihê ku wan dûh êvarî şîv li wê xwaribû. Dema ku ew çûna wir, li wir Serdest dît ku wan her pênc keçên wê amede na. Ew jî weke ku ew li bendî Serdest û dayika xwe bûn. Piştî ku ew hatin û dayika wan pêşî çû cihê xwe li ser sofraya taştêyê girt û Serdest li rex wê bicih bû û pê de wan jî her yekê cihê xwe girtin û bi hevdû re rûniştin û bidest xwarina xwe ya sibehê kirin.

Serdest dema ku li rûyê wan dinerî ken û rehetî ji wan kifş dikir. Lê ew di xwe de wusa xwe rehet hîs nedikir. Ew aqilê wî li dûh êvarî bû. Gelo nûha dayika wî Jînê çî dikê. Ew li pîra dayika xwe hizir kir.

Dem hinekî têve çû û wan xwarina xwe xwar. Piştê bi hevdû re derbasî cihekê rûniştinê bûm. Cihekî ku ew vekirî û pirr xweş bû. Hinîkayîya sibehê lê dixist. Di wê rewşê de piştî taştê rûniştin wê weke kêfa sibehê jî wê were bi navkirin. Wan jî ew kêf di wê demê de dikir. Piştî qadarekê wan wusa ew li hevdû rûniştin kir. Piştê keçikên jina pîr yek bi yek ji wan vaqatîyan û çûn ka çûna bi kû ve. Lê Sarya ma ew li dawî. Ew jî weke ku wê herê xwe amede kiribû. Lê ew mabû. Weke ku wê tişteke bikê û ankû wê li bendê tişteke bû di rewşekê de wê xwe digirt. Dem bi dem ew bi gotinên kin bi dayika xwe re diaxift. Lê dema ku keçikên wê hemû yek bi yek çûn wê, jina pîr ne gota wan winê çûna bi kû ve. Tenê berî ku ew herin gota wan “êvarê dereng nemênin!” û hwd. Ji wê û pê de wê ti gotin ji devê derneketin.

Piştî keçikên wê çûn, ma sîpan, Sarya û dayika Sarya li wir. Dayika Sarya li wir ma. Wê piştî demekê ku ew ma wê, berê xwe da Serdest û gota Serdest ku ew wê î ro bibê qasra mîrê aciniyan. Wê ji Serdest re got ku “ezê te î ro bîma qasra mîrê me. Tê wî bibînê. Ew kesekê ku ew ser me hemûyan re ya.” Jina pîr wusa got û ma sekinî. Sarya dem bi dem wê awirên xwe biavêjê ser Serdest û wê piştê wê werênê berxwe. Lê ji wê û rewşa wê û awirên wê dihat fahmkirin ku ew heya wê li ser Serdest bû. Serdest jî jî ew hêdî û hêdî ew didît bi wê re. Lê Serdest hinekî fihêtokî tevdiagerîya. Dema ku wî awirên Sarya li ser xwe kifş dikirin wê xwe bi şûn ve vekişênê û bi çimisênê. Sarya jî bo ku ew wusa nekê, bi nerîn û awirna ku ew wî bi wêra bikê di nerîna wî de li wî dinerî. Dem bi dem weke ku ew bi nerîneka beşîşî li wî dinerî. Çavên Sarya dikenîn. Ew yek ji wê û nerîn û awirên wê dihatina fahmkirin. Sarya hin bi hin li Serdest germ dibû. Dayika wê jî ew yek bi wê re kifş dikir. Lê wê ti tişt ji wê re ne digot.

Dem ku hinekî têve çû Sarya weke ku wê xwe adiland ku ew herê. Lê di wê demê de dayika wê gota wê;

-Keçe min êvarî zû were malê. Bila heya te li ser xwûşkên te jî bê.

-Bila yadê. Ti xamê nexwe.

-Ku tişteke bû xabêrê bide min. Min jî xwe bêagahî ne hêlin.

-Bila yadê, nalîim.

Sarya wusa got û rojxweşî jî dayika xwe û Serdest re xwest û çû. Dema ku wê rojxweşî jî wan re xwest û kar ku ew herê. Serdest di xwe de weke ku ew bi dilper bû. Wusa di wê kêlîka destpêkê de hîskir ku wî ne dixwest ku Sarya jî nik wî herî di wê kêlîkê de. Sarya di wê demê de li nava çavên Serdest nerî bi çavna bi ken û weke ku ya ku Serdest di xwe hîsbikê ew bixwênê û fahmbikê wê, got 'emê hevdu cardin bibînin' û çû ji wir.

Demek ne zêde piştî çûyina Sarya re wê, Serdest ma bi tenê bi jina pîr re jina pîr jî xwe amede kir û hat rex Serdest û gotiyê de,

-Dê êdî em jî herin.

-Emê herina kûderê?

-Min kêlîya din ji ter ma ne got ku emê herina qasra mîrê me?

-Belê te gotin min afûka. Ji serê çû bû.

-Serê te li kû ya?

-Serê min li ser pîra dayika min a. Ew çawa ya.

-Tu xame wê nexwe, ew wê ti tişteke newê serê wê. Ezê wê weke ku tişteke nebûyî te bima cem wê.

-Çawa!?

-Ez dikarim te bibima wê kêlîka ku min tu hanî li vir.

-Yanî tu karê min bibê dema berê a ku me care pêşî hevdu dîtî?

-Erê, ez dikarim te bibim wê demê.

Dema ku jina pîr wusa got, Serdest ma sekinî. Pêşî weke ku xwest ku ew tişteke bi bêjê û ankû bi pîrsê. Lê di wê tiştê ku wî xwest ku ew bipîrsê û ankû bêjê weke ku ew ket gûmanê di serê xwe de. Ber wê yekê wê ew di xwe de hişt. Çend caran wî gotina xwe hanî ser zimanê xwe û kir ku wê bêjê. Lê her cara ku wî gotina xwe hanî li ser zimanê xwe jî wî, ew gotina xwe weke ku wî cardin qûrtand û negot. Wusa di xwe de hişt.

Demek zêde ne dirêj têvçû û jina pîr hat ber wî û li ser lingan sekinî û gotiyê dê êdî em herin. Lê berî ku ew herin jina pîr hinek gotin ji Serdest re got. Wê weha jî wî re hanî li ser ziman:

-Li min bihisênê. Nûha emê herina qasra mîrê me. Qasra mîrê me mazin a. Bi sadan kes di wê de sûxravaniyê dikan. Li civate wî her dayimî bi

sadan kes û mirov rûniştî hena. Ji dunya we jî li civate wî hena. Lê kesekê ku te li wir dît ku tu wî nas jî bikê têyê li dunya xwe wê li hemberî wî nebêjê û ankû ji ti kesekê din re nebêjê. Ew weke xaleka pîroz em dibînin. Wê dema ku te got wê tiştek xirab wê were li serê te. Ew bo yên ku tu wan bibînê jî wê wusa bê. Lê li wir mîrê me heya wî li ser herkesekê ya. Dema ku tu çûyî wir ez çî bêjim weke min bikê. Her timî gotina xwe piştî ya mîre me bêjê. Bila gotina te bibê bersiv ji gotina wî re. ..

Jina pîr ew got û ma sekinî. Serdest wê çî got got herê. Li dijî ti gotinên jinê ne pirs pirsî û ne jî di dilê xwe de û ne jî bi dengekê bilind ne got na. Wusa li hemberî wê di rewşekê de ma sekinî. Piştî jina pîr Serdest hilda li rex xwe û ew bir derve. Li derve ew bi hevdû re mana sekinî hinekî li deveê dêrî. Piştî jina pîr gota Serdest, 'çavên miç bikê' Wî jî weke ku wê got kir. Dema ku Serdest çavên xwe miç kir û piştî vekir wî xwe li deverê din dît. Ji wê yekê hayirmayî ma. Devera ku ew hatibûbûnê de jî wê ber deriyê qasra mîrê wan ba. Li wir dema ku wan xwe dît, pêşî Serdest hinekî li dora xwe nerî. Dema ku wî nerî wî, hingî qalabalixek mazin a mirovan dît ku ew diçin û tên. Hemû jî bi cilûbergên eşrafan bûn. Hemû jî weke kesên mazin ê mîrzade û kesên bizanê bûn. Ji dilûberg û rûdêna wan ew dihat fahmkirin. Hemû jî her yekê ji wan heya wan li ser hevdû bû û bi hevdû re diaxiftin. Dema ku jina pîr çû hundûr Serdest jî da li dûv wê û bi hevdû re çûna hundûr. Dema ku ew ketina hundûr de di cih de hê ku ew li devê dêrî bûn, kesekê weke ku ew dişibiha berdestê mir ê mêhvanan bû hat û ew pêşwazî li wan kir û xêrhatina wan kir. Wî da rex wan û ew birina hundûr li devera ku mîr bi gelek mirovan re lê rûniştî ya. Jina pîr çû û li nava civatê rûnişt. Serdest jî û li rex wê rûnişt. Lê berê ku ew rûnihin silev dana hemûyên li wir rûniştî û wan jî sileve wan hilda. Piştî rûniştin.

Serdest di nava nerîneka bi heybet de li hewirdora xwe dinerî. Wî care pêşî mîrê cinan didît. Li dora w gelek kes rûniştî hebûn. Hemû jî weke kesna ku ew ji xwe bawer û ji xwe qayil bûn. Di rengê wan û tevgerên wan de ew dihat dayin. Mîr di nava hemûyan de wê weke kesê herî zêde bi axiftin bê. Ew zêde diaxift ji hewirdora xwe re. Serdest û jina pîr piştî ku ew li wir li civate wan rûniştin, piştî wan jî bidest hisandina li mîr kir. Lê Serdest ji aliyekê ve nerîna wî hem li ser jina pîr bû û ji aliyê din ve gûhê xwe dikir ku ew bide li ser mîr. Ber ku jina pîr ji wî re gotibû ku ew çî bikê ew jî weke wê bikê bo ku ew xelatiyekê nekê. Di nava civatekê de jî mirov divê ku heya mirov li ser yê ku ew diaxifê bê. Dema

ku mirov heya mirov ne li ser bê û mirov his nekir li ser çi diaxîfê wê ew li gorî kevneşopîya civakê wê weke bêhûrmetîyekê jî wê, biheta zanîn. Ber vê yekê wî, heta ku ew ji wî dihat fikir ku ew bişopênê ku mîr li ser çi diaxîfê.

Serdest çand û kevneşopîya civatan dizanî. Ew hê ku ew piçûk bû ew, gelek caran bi amê xwe re ew çûya civatan û wî li civatan hisandiya. Ji ber vê yekê ew ji wî re ne beyenî bû. Lê ew rewşa ku ew ji wî re beyenî bû ew care pêşî bû ku ew di nava civata mîrê aciniyan de ew dirûnihê û li wan dihisênê. Mîrê aciniyan weke ku ew heya wî li ser civatê bû û weke ku ew ne dîtîbin tevdigeriya. Lê di aslê xwe de ew çendî ku ew diaxift jî heya wî li ser yên ku ew nû hatibûbûn jî bû.

Navê mîrê Aciniyan jî berê jina pîr ji wî re gotibû ew jî navê wî **Sehwanê cholî** bû. Carna tenê jê re Cholî jî dihat gotin. Weke kesekê pîr bizane tevdigerîya û gotina xwe digot. Jina pîr, car bi car ku çavên Serdest diçûn li ser wê wî, kifş dikir ku ew bi hey heya wê li ser mîr bû. Li wî dihisand. Wusa demekê dirêj têve çû. Serdest tenê di cihê xwe de bêdeng li mîr dihisand. Piştî demek têve çû. Hinek mêhvanên mîr rabûn çûn û hinek din li şûna wan hatin. Her dema ku wê mêhvanên hatin û diçûn ku ew dirabûn bo ku ew herin jî û dema ku ew dihatin jî wê dema ku ew di rabûn wê mîr jî bi wan re wê rabê ser pîyan. Wê dema ku ew wê bi çûyan wê wan birêbikê li ser pîyan. Dema ku mêhvanên nû dihatin jî wê ew wan li ser pîyan wê pêwazî bikê. Ev jî wê weke kevneşopîyeka ji rêz û hûrmetê a civate mîr wê biheta dîtî.

Piştî dema ku wê dema firevînê hat wê, xwarina wê were li ber wan. Ku xwarina wan hat wê, sofraya li ardê pîr dirêj wê li nava wan wê ji aliyê sûxnavanan ve wê were barkirin li hundûr û wê were amedekirin. Piştî ku sofraya hat amede kirin wê, mîr xwe bide li dora sofraya û wê, wan bûhûrî li ser sofrê bikê. Piştî wê re wê herkesek wê ji aliyê xwe ve wê, li ser sofrê rûnihê û wê bidest xwarin xwarina xwe bikê. Serdest jî li rex jina pîr heman rewş dikir. Çavên wî li jina pîr û kesên li dora wî bûn. Wan çawa dikir wî jî weke wan dikir. Bo ku ew nekeve rewşek bêhûrmet a civate mîr de ew, pîr zêde bi baldar tevdigerîya. Di rewşên weha de wê, kirinek pîr zêde piçûk wê karibê bibê sedema xirabûna mirov a di civatê de. De ne, dihat gotin ku mirov bi kirin, rabûn û rûniştinên xwe yên civake wê kifşê ku ew çendî bizane û rast tevdigerihê. Di civatan de mirovan hevdû dişopand. Mirov wê bi başî û nebaşî jî wê ji civatan wê were naskirin. Ev wê weke çandaka civakî a li kurdistanê giştî bê. Ber vê yekê Serdest ev pîr baş dizanî. Heya wî ji wan kevneşopîyên civatê wê hebê.

Piştî ku xwarina civatê hat û wan xwarina xwe xwar piştîrê wê, ne bi gelekî re wê, sofrî wê jî cihê wê di demek pirr zû wê were rakirin. Lê piştî xwarinê wê weke kevneşopîyekê bê ku wê piştîrê wê, hertimî wê fêkî wê were ber wan. Wê her cûre fêkî wê were berwan û ew jî wê jî wê bixwûn. Di dema xwarinê de wê Serdest wê jî xwarinê zêdetirî wê heya wî li ser jina pîr û mîr bê. Wê li wan binerê ku ew çawa li hevdû dinê, tevdiagerihîn û gotinê jî hevdû re dibêjin. Ji aliyekê din ve jî ew bo ku ew ti şaşîyê nekê wî heya xwe zêde dida li ser wan û dora xwe.

Piştî ku sofrî xwarinê rabû û ne bi gelekî re fêkî hat ber wan di tepsiyên mazin de wê, êdî wê bidest xwarina fêkî bikin. Serdest hinek caran bi mîr çav bi çav hatibû. Mîr dema ku ew diaxift jî wê carna wê awirên xwe wê jî dora xwe jî wê qût nekê. Serdest ev yek pirr baş fahmkir. Piştî ku fêkî hat ber hemû civatê êdî mîr hemû cardin bûhûrî xwarina wê kirin. Bi hevdû re wan, bidest xwarinê kir.

Serdest jî wî jî tepsîya li hemberî wî ku ew hatî danîn jî wê bidest xwarinê kir. Di wê tepsîyê de wê weke hemû tepsiyên din jî tirî bigirê wê gelek cûra fêkiyên din wê hebin. Hemû jî wê bidest xwarinê kir. Serdest hêj tirî dikir. Ber vê yekê wê zêde jî weşîyê tirî ê li ser tepsîya xwe bidest xwarinê kir. Serdest weke demekê jî weşîyê tirî xwar. Lê çendî ku wî jî wî xwar jî wî hin bi hin fahmkir ku weşîyê tirî weke xwe dimênê. Her liba ku ew jî weşî dikê ku ew dixwe wê li şûna wê libek din wê şaq bide û bibê. Serdest pêşî ew kifşkir. Lê piştî dema ku wî dît ku ew çendî jî weşîyê tirî dixwê û ew weke xwe weke ku ew jî wê ne hatî xwarin ew dimênê êdî wê rewşê bale wê kişand. Wî bi heman rengê jî hinek fêkiyên din jî xwar. Bi heman rengê xwest ku wê fahmbikê ku ew dema ku fêkiyekê jî wan bixwe wê ew jî wê wusa bibin û ankû na. Ew jî wusa bûn. Wê rewşê pirr zêde bale Serdest kişand û ew di acêbê de hişt.

Serdest xwest ku ew awirekê li tepsiyên din ên li ber mêhvanan bide. Lê wî nexwest ku ew wê bikê. Ber ku ew weke tiştê ne rast dihat dîtin ku mirov li pêşîya mirov tepsî hebê û mirov çavê xwe bibê li tepsîya ne li pêşîya mirov. Ev weke bêçandîyekê jî dihat dîtin. Ber vê yekê Serdest xwe girt. Lê pirr mereq jî dikir ku ew fêr bibê ku ew tiştî ku ew li ser tepsîya li pêşîya wî dibê gelo ew li ser tepsiyên din jî dibê. Wusa demekê Serdest di xwe de çû û hat. Ew jî xwe têrbûbû. Êdî ne dikarî bixwe jî. Piştî ku mêhvan hemûyan xwar û xwe bi şûn ve kişand wî serê xwe rakir û li dora xwe nerî. Wî dît ku wa hemû tepsî weke ya wî na. Dema ku ew li ardê bûn weke ku ew dest li wan ne hatibû dayin disekin in. Lê dema ku sûxnavan ketina hundûr ku ew wan rakir wî, dît ku sofrî jî xwe re

weke ku ew vala na û hemû hatina xwarin reng û rewşek girtin û dîmenek bi xwe re dana nişandin. Serdest ji wê rewşê acêbmayî ma. Pîr zêde ew di serê wî de ma. Piştî ku ew hinekî din wusa zêde li hevdû man û rûniştin wê piştre wê, ne bi gelekî re wê, gelek mêhvanên wî rabin û wê herin. Weke ku ew ji rêyên dûr hatibin wê, xwe amede bikin û wê herin. Serdest ew bi wan re kifşkir. Piştî ku ew hindik man wê, mîr berê xwe bide serdest û wê bi wî re wê bidest axiftinê wê bikê. Mîr lê pêşî li wî nerî ku ew mirovekî çawa ya. Serdest bi hebûna xwe re çavên mirovan di dagirt. Çavên mîr jî weke ku ew ji wî tişî bûn.

Piştî mîr bidest axiftina bi Serdest re kir. Serdest bahse xwe û rewşa xwe kir. Bahse jîyane xwe û ya dayika xwe kir. Bahse hatina xwe ya bi jina pîr a li wir re kir. Mîr gotin bi gotin li wî hisand. Gotinên Serdest hemû ketina serê mîr de. Piştî mîr berê xwe da jina pîr û ji wê pîrsî ku ew rewşa wan çawa ya û çi dikin. Mîr Bahse Sarya kir. Dema ku dinava gotinên Mîr de bahse Sarya derbas bûn bale Serdest kişand. Serdest xwest ku ew fahmbikê ku mîr bo çi bahse wê kir. Lê Di nava gotinên Mîr de gotinên weke “Şaxmêr” jî derbas bûn. Piştî ku Serdest hinekî li wan hisand wê, fahmbikê ku wê, Şaxmêr wê weke kesekê ku ew demekê ketîya pay Sarya de. Mîr Sarya û malbata wê, hildaya ewlehiyê. Ev ji gotinên wî hatina fahmkirin.

Piştî wê, Jina pîr û wê berê xwe bide Serdest û wê rewşê wê ji wî re wê vebêjê. Wê bêjê ku demekê Şaxmêr ew ne rehet diberda.

Serdest piştî rewş baş fahmkir. Mîr bi Serdest re demek dirêj axift û bahse xwe, qasra xwe û jîyane wan kir. Mîr bahse temenê xwe yê dîrêj kir. Li gorî ku wî ji Serdest re got temenê wî li ser du-hezar salan re bû. Mîr bahse gelek demên ku wî jîyankirina û bûhûrandin û dem bi kê û di kîjan demê de bûhûrandina ji wî re bahs kir. Weke kesekê mîr xwe li ser wî re ne dît. Weke kesekê dîlnizm tevgerîya, nêzîkbû û gotina xwe hanî li ser ziman. Wê jî wêretî da Serdest ku ew li hemberî wî bi rehetî tevbigerihe û gotina xwe bibêjê. Serdest jî piştî bi demekê re wî bidest axiftina xwe ya bi wî re bi rehetî kir. Wî jî bahse jîyane xwe û rewşa civakên nava mirovan kir. Mîr bahse cûdahiya nava dûnya wan û ya wan kir. Demek dirêj bi wê rengê axiftin. Li ser gelek tiştan mîr û Serdest û mirovên li dorê bi hevdû re axiftin. Serdest ew jî weke mirovekê civakbêj xwedî gotin bû û gotina xwe hanî li ser ziman. Bahse gelek tiştan kir.

De ne, weke nîrxekê civatî ew dihê dîtin û fahmkirin ku mirov çendî bîaqil dikarê gotina xwe bêjê û gotinên ku mirov gotin ku ew di dewama hevdû de xwediyê mantiqekê bin. Hevdû vala dernexin. Ew wê weke

aliyekê giring ba. Aliyê din jî wê, weke aliyekê giring ê ji rêx û hûmeta civatîtyê wê bi heta hasibandin wê, hisandina di civatê de bû. Wê dema ku mirov li civatekê rûnişt mirov gûhdarvanekê baş bê. Demeka ku yek bi gotin bê di ber wî re gotina wî ne birrê û ne axifê. Wekî din piştî ku wî gotina xwe bidawî kir piştî dest bi gotina xwe bikê. Ev wê, weke nirxna ku ew nebin nabin bin. Wê, bi wê rengê wê bahse wan wê were kirin.

Serdest xwediyê wan nirxên civatî bû. Wî baş ew nirx û kevneşopîyên civatê dizanin. Ber vê yekê wê, ji wî re wê nebê zor ku ew fahmbikê. Lê li civate mîrê aciniyan ew care pêşî bû ku ew rûniştibû. Ya ku ew ji wî re nû û bi wê re dilperî çêdikir jî wê ew bê.

Dem hinekî têveçû û Serdest, mîr û jina pîr bi gelek kesên li dora wan re li hevdû rûniştî man û axiftin bi hevdû re. Piştî ku dem hat demek dereng, dema çûyina Serdest û jina pîr hat. Dema ku wan kara xwe kir mîr wê, ew bixwe heta devê derî wê bi wan re wê were û wê Serdest pîroz bikê û wê, ew gotina xwe ji wî re bêjê ku li hemberî tangesî û rewşên xirab wê ew li cem wî bê û wê nehêlê ku ew werina li ser serê wî. Wê jî wê, weke ku rehetiyekê wê bikê dilê Serdest de. Piştî xatir ji hevdû xwestin û hatina ji hevdû çûn.

Jina pîr û Serdest hatina male jina pîr. Dema ku ew hatina hatina malê wan dît ku wa keçkên wê hemû wê li mal bin. Wê amede bin. Piştî wan silev da hevdû û bi hevdû re rûniştin. Li wir jî sofrefa xwarinê piştî ku ew hatin ji wan re hat amede kirin û ew li ser rûniştin û bi hevdû re bidest xwarinê kirin. De ne, weke kevneşopîyekê ya ku ew dem çî jî bê wê, dema ku ew hatina malê wê, bi hevdû re wê, rûnihin û wê xwarinê bixwûn. Ahlên malê ku ew li kûderê jî bin wê, hewl bidin ku ew xwe bigihênina malê û ew xwarinê bixwûn. Ew wê, weke kêlîkê ku ew li hevdû rûnihin û bi hevdû re tiştekê bikin bû. Di wê kêlîkê de wan ew kir. Lê serdest çendî ku ew weke ku ew têr jî bû ew rûnişt bi wan re û wî hinekî xwar. Di kêlîka ku ew rûniştina li ser sofrê de Sarya hat. Sarya di kêlîka dawî de ew hatibû û gihiştibû sofrê û bi wan re rûniştibû.

Serdest çendî ku ew di wê demê de di nava wan de rûniştibû û wî xwarin dixwar jî aqilê wî li ser sofa mîr bû. Ew weşiyên tirî ku çendî ku wan ji wan dixwar weke xwe diman ew, di aqilê wî de mabûn.

Sarya awirên wê li ser Serdest bûn. Wê li wî dinerî. Lê weke ku ew nexwezê bide farqkirin ew di rewşekê de tevdigerîya. Sarya car bi car awirên xwe dibirina li ser wî. Dema ku wê, Serdest di mejiyê xwe de bi tiştekê ve mijul bê û ankû wê, bi xwarina xwe ve wê mijul bê wê, awirên xwe wê bibê li ser wî.

Dayika Sarya ew rewş car bi car bi wê re farq dikir. Lê wê ti tişt ne digot û ne dida diyarkirin. Ew di rewşa xwe de sekinî bû. Dem bi dem wê bi gotinên kort wê bi hevdu re wê bi axifin. Wê dema ku wê werina dawîya xwarina xwe wê, dayika Sarya wê li keçikên xwe binerê û wê bixwezê ku ew bi wan re bi axifê. Wê ji wan pirsî ku ew roja wan çawa çû. Dema ku wê ji wan pirsî wan jî bersiv dane wê. Serdest li wan dihisand. Serdest hem li wan dihisand û hem jî aqilê wî li ser çûyina wan a li qasra mîr bû. Ew di serê wî de mabû. Ew di serê xwe de li wê di hizirî. Gelek rewşên ku ew wan ji bîrnekê û diaqilê wî de bimênin wî ew dîtibûn. Di wê rengê û awayê de ew di rewşekê de ma bû. Lê Serdest di wê demê de wê dema ku jina pîr bidest axiftina bi keçên xwe re kir û ji wan pirsî ku ew roja wan çawa çûya wî, heya xwe bi baldarî da li ser wan û axiftina wan ya bi hevdu re. Li wan hisand. Sarya ew tenê ne bi gotin bû. Ew di cihê xwe de bêdeng sekinî bû. Ew di rewşeka hisandinê bû. Ew ji nerîna Serdest ne filitî. Lê Serdest ne dixwest ku ew rastarast awirên xwe bibê li ser wê û ew wî wî kifşbikê. Hêstekê di Serdest de ew dida zorê ku ew li wê binerê. Li xoşa wî diçû ku wî ew didît. Gelo ev hêj kirinek bû? Serdest hê ew ji xwe ne pirsî bû. Ew weke ku wî kifş jî nekiribû di xwe de. Lê Serdest carna ku wî xwe li bayê hêstên xwe di berda wê ew xwestekên bi hêstên wî re wî bi wê rengê wê bikina rewşekê de.

Piştî xwarinê wê li hevdu rû rûnihin. Serdest care pêşî wî dervî hemû mitale, tirs û gumanên di serê xwe de wê di wê rewşê de wê bi hizirê. Ew jî êdî mirovekê ew êdî gihabû dema zawaca xwe. Ji xwe, hertimî dayika wî jî bahse zawaca wî dikir. Çavên xwe digerland ku ew yekê kûrê xwe bibîne. Serdest ew rewş hemû di berçavên xwe re derbaskir. Li wan hizirî. Piştî li Sarya hizirî. Ya di serê xwe bi hizir kirina li Sarya weke ku wî weke ala qayake bi vî rengî wê di xwe de êdî wî weke ku wî kifşkir. Lê wî hem fihêt dikir û hem jî xwe ji wê bi şûn ve dida ku ew wê ji xwe re jî wê werênê li ser ziman. Di tirsîya ku ew hêstên xwe bîne li ser ziman.

Sarya weke jineka ciwan a bedew ku ew xwediyê xosletên ku wê dikarî ya di mejiyê mirov de ku mirov li wê di hizirê ku wê fahmkiriba bû. Sarya ji wê aliyê ve ew weke jineka bi teybet û qudret bû. Wê ya di serê Serdest de jî wê muhaqqaq wê dizanî. Ber vî yekê bû ku ew jî wê ala qayê dide nîşandin. Lê ji aliyekê din ve jî ew bixwe xwediyê hinek hêstna ku ew li hemberî Serdest bû. Dayika wê ew bi wê re kifşkiribû. Lê ne wê ji dayika xwe re wê hanîbû li ser ziman û ne jî dayika wê li wê pirsî bû. Dayika wê li hîsa Sarya û daraza wê ya keseyetî pirr bi bawer bû. Ber vî yekê wê, dibê ku wê hizir kiribû ku ew dema ku dema wê hat ew bixwe wê hatiba

cem dayika xwe û wê ew wê ji wê re wê hanîba li ser ziman. Dîbê ku ber wê yekê bû ku wê dayika wê, ew li hemberî wê ne hanîbû li ser ziman.

Hinekî din dem têve çû. Dema ku ew bi hevdû re xwarina xwe dixwûn wê, piştî wê, herin û demekê wê ji xwe re wê rûnihin. Lê di wê demê de wê, bal û heya dayika Sarya wê hinekî jî wê li ser wê bê. Ber vê yekê wê, di wê demê de wusa zêde ti axiftin nekir. Sarya wê piştî wê ne bi gelekî re ew wê rewşê ji dayika xwe kifşdibê. Lê tiştêkê nadê li der. Ew li bendî bertek û ankû gotinekê ji dayika xwe dimênê. Dayika wê, di wê rewşê de ew xwe dihe. Sarya jî ew xwe di wê rewşê de dihelê.

Hinekî din dem têve diçe û keçikên wê yên din êdî ew xwe di vekişênina li odayên xwe yên razenê. Di dawiyê de wê piştî ku wan xwe vekişand li odayên xwe yên razanê wê, Serdest, Sarya û dayika Sarya wê bi tenê wê bimênin. Di wê demê de di aslê xwe de li cem herdûyan weke hîsekê bi Sarya re çêbûbû ku wê dixwest bi wê re biaxifê. Ya ku wê, li wir girtibû ku ew herê û odaya xwe û razihê wê ev bê. Ber vê yekê ew mabû. Piştî demekê têve diçe û dayika Sarya weke ku sarya bi hîskirina xwe ji wê re bêjê êdî ya ku ew di dilê te de ya ji min re bêjê ew jî bidest axiftinê dikê:

-Sarya keça min, min xwe ku ez tiştêkê bi ter biaxifim.

-Keremke yadê, ez li te dihisênim.

-Ez demeka ku ez te dişopênim. Ez di rewşa te de gûharinekê kifş dikim. Weke ku yek ketîya dilê te.

Dema ku dayika wê wusa got, Sarya weke ku ew hinekî hinerîkên rûyê wê sor bûn. Ew wusa di cihê xwe de bêdeng ma. Di wê demê de di dilê wê de bûhûrt ku ew awirekê biavêjê li ser Serdest û wê ew kir. Ew awira wê ji çavê dayika wê ne ravî. Piştî Sarya weke ku ew li ser tiştêkê de hatibê girtin wê got;

-Rasta yadê, ez ji te nevesêrêm. Heta nûha jî min ti tiştê xwe ji te ne vêşartîya. Tu dayika min î. Ez keça te me.

-Keça mina delal û xweşik û bi dil. Ez dizanim. Ya dilê de min xweş û dilxweş dikê. Lê ya dilê xwe ji min û xwûşkên xwe re êdî vekirî bêna ser ziman.

- Erê yadê, ezê bînim. Yê dilê min ew a.

Dema ku sarya got ”yê dilê min ew a” wê li Serdest nerî weke ku bêjê ew a. Dayika wê fahmkir. Serdest jî ew fahmkir. Serdest di wê kêlîkê de hem pirr bi dilper bû û hem jî ket rewşek ku ew nizanibê ku wê çi bêjê. Serdest weke ku ew li ser tiştêkê hatibê girtin lê hat. Ew jî di mejiyê xwe de li wê dihezirî. Sarya ew dizanî. Ber ku Sarya dikarî hizirkirina mirov a

ku mirov dikê ji bixwênê. Ew xwediyê qudret û afsûna wê bû. Ew bi wê qudretê mazin bûbû û pêşketibû bû. Serdest êdî wî xwe di rewşek tang de hîs kir. Êdî ew mecbûr mabû ku ew jî ya di dilê xwe de ku ew çî hîs dikê ew wê ji wê re wê werênê li ser ziman. Wî jî piştî ku wî ji Sarya û dayika wê ew hiskir êdî wî ya dilê xwe ji Sarya li hemberî wê hanî li ser ziman û jî wê re got ku ew ketîya dilê wê. Lê dema ku Serdest ew got wê weke ku ew di wê kêlikê de wê dilê wî bisekinê lê hat, hingî fihêt û şerm kir.

Sarya dema ku wê hêstên Serdest ji wî bihîstin pirr kêfxweş bû. Rûkenî û dilkenî bû. Di xwe de weke ku ew gihişt rehetî û firehiyekê. Wusa di xwe de wê hîs kir. Serdest hê ew di rewşek zor xwe de wî xwe hîs dikir. Dayika Sarya bo ku ew Serdest ji wê derûniyê derxê wê, gotinna ji wê re wê bêjê. Wê hewlbide ku ew wê rehet bikê. Wê bi nerîn û bertekên xwe wê, hewl bide ku ew rehetiyekê di wî de bide çêkirin. Xweşkên Sarya her çar jî wê piştî wê demê wê ne bi gelekî re weke ku ew li derve li deverekê sekinî bin wê werina hundûr. Dema ku ew bi carekê bi hevdû re hatina hundûr dayika wan got wan "keçên min, win ne razahî bûn. Win çima li vir in. **Arya weke ya piçûk** wê xwe negirt û gota dayika xwe "yadê me axiftia we bihîst li ser xwûşka min Sarya û Serdest. Em jî bidilbûn û kêfxweş bûn. Ber vê yekê em hatin." Dema ku wê wusa got keçên wê yên din ew, weke ku ew wê herêbiikin wan, serê xwe bi jêr û jor ve hejand. Ew dihat wê wateya herêkirinê.

Piştî wê heta demek din a dirêj wê li hevdû wê rûnihin û wê li ser Serdest û Sarya wê biaxifin. Sarya di aslê xwe de wê, berê jî wê Sarya wî bişopênê. Ber ku ew dilê wê li ser wî bûbû. Lê wê xwe ne dabûbû diyarkirin. Di dema ku wê, dayika wê xwe şanî wî bide û wî werênê wir li malê wê, ew dizanî. Wê dixwest ku nesibê hevdû bin wan bîne cem hevdû û ew jî bi wê armanca xwe di wê rewşê de weke ku ew dihe dîtin gihiştîyê de.

Di wê şevê de hema bêjê wê ew ne razihin. Wê li hevdû rûnihin. Wê biaxifin ku wê çawa wê Sarya û Serdest wê bînin li cem hevdû. Hemûyan jî hizrên xwe ji hevdû re dihanîn li ser ziman. Hemûyan jî hizirna xweşik bo wan dihanîna li ser ziman. Tiştê ku wan ji dilê xwe dixwest, dixwestin ku ew bo wan bikin. Lê tiştê ku din di serê Serdest de bû û ti kesekê heta wê kêlikê li ser wê ne axiftibû. Tenê dema ku Serdest li ser wê hizirkir. Sarya ew hizirkirina wî hîskiribû. Wê ew êdî zanîbû. Piştî hinekî din Serdest di xwe de di bîhengiyê de ma û ne axift. Dayika Sarya fahmkir ku tiştê ku mejiyê Serdest de heya. Wê berê xwe da Serdest û gotiyê de;

-Kurê min tiştêk di serê de heya. Di nûha di rewşek mitalekirinê de yî. Ew çiya ti dikarê wê ji min re jî werênê li ser ziman.

-Rasta di serê de min ew heya. Lê tu jî dizanê û ez jî dizanim ku em ji dunyayên cûda na. Emê çawa werina cem hevdû. Dema ku dayika min û amê min û xalkê li dora wan bahse we kir ezê çî bêjim.

-Kurê min tu mitale wê nekê. Ew ne tiştêkê zor a ku mirov wê çareser bikê. Em dikarin bêjin ku em ji herêmek din in û li wir jî em dikarin male xwe çêbikin û bijîn.

Dema ku dayika wê wusa got, Sarya xwe ne girt û ew tevî gotinê bû. Wê berê xwe da Serdest û ji wî re got:

-Ez heta nûha jî li wir dijîm. Ezê weke keça dayika te û hewsera de bijîm û ti kesekê jî wê ji wê gûmanê nekê. Ber ku ez hêj te dikim û ezê heta dawî jî hêj bikim.

Piştî wê gotina Sarya re weke ku Serdest bersiv ji ya di serê xwe de girtibê ma sekinî û bêdeng. Lê Serdest hê jî hinek hîsne ku wî hês di mejiyê xwe de bi gotin nekirina ew didana hizirkirin û mitale kirin. Serdest dixwest ku ew wan hîsan ji hevdû safî bikê. Ber vê yekê ew di xwe de demek dirêj bêdeng mabûbû. Di rewşek hazinê de sekinî bû. Weke ku ew li ser tiştêkê bi hazinê ew mabû û di mejiyê xwe de dihizirî.

Dayika Sarya wê, weke ku wê fahm dikir ya di mejiyê Serdest de. Wê berê xwe da Serdest û ji wî re got:

-Kurê min zêde mejiyê xwe ne wastenê. Hinek tişt hena mirov bi demê re wan baştir fahm dikê û derdixê li têgihiştinê. Hinek tiştan mirov wan di cih de dikarê bi gotin bikê û fahmbikê. Lê hinek tişt jî bi demê re ew bi gotin dibim û dihên fahmkirin. Ti jî êdî mejiyê xwe yê delal zêde ne wastenê. Hinekî xwe rehet berda. Ti tişt nîn a ku mirov nikaribê ji wê re çareyê bibînê. Tenê ya pêwîst dem û cihê rast a. Her tişt di dema xwe de û li cihê xwe baştir û rasttir dihê fahmkirin.

Wê jî wusa got û ma sekinî. Piştî wê, berê xwe da keçikên xwe û gota wan herin êdî razihin. Piştî berê xwe da Sarya û gota keça xwe "keça min tu jî û Serdest nûha herina ser cihê xwe û razihin. Ya din jî sibe emê hemûyî çareyê bi serîyekê rehet ji wê re bibînin.

Piştî Dayika wê wusa got Sarya, berê xwe da dayika xwe û gotiyê de 'bila yadê' û piştî di cihê xwe de sekinî. Dayika wê li bendî çuyina wê ne sekinî. Piştî ku wê ew got û piştî wê, ji wan re got 'şev baş!' û piştî ji wan qût bû. Ew çû ser cihê xwe. Serdest û Sarya bi tenê serê xwe ew care pêşî bû ku ew mabûn. Herdû jî bi dilper û kelecana bûn. Dilê wan di singa wan de zû lêdixist. Wusa zû lê dixist ku hema bêja hinekî maba wê,

ji singa wan firîya ba. Wusa zû li ser hevdû lêdixist. Serdest di wê rewşê de dema ku wî karîba biaxifta, dibê ku wî gelek gotinên xweşik ji Sarya re hanîban ser ziman. Sarya jî wusa gelek tiştên xweşik di serê wê de hebûn. Lê wan bi gotinî ji hevdû re nedigot. Fihêti û sermokîya wan li pêşîya wan asteng bûbû.

Lê çavên wan ji hevdû re gelek tişt divegotin. Dema ku ew bi çav bi çav dihatin ew çavên wan bi hevdû re diaxift. Sarya xwediyê çavna reş û mazin bû. Rûdêna wê berfireh û kûr bû. Ew weke jineka pirr li xwe hatî û dirêj û sipahî bû.

Serdest jî xortekê ciwan û levhatî bû. Lê carna weke mazinên me gotibû, ya xweşik ku ew ji dil bi gotin bûbê ew ya xweşik û levhatî bû. Ew bi wan re hebû. Ew cihê hemû xweşiketiyan li laş jî digirê. Li ser wan re jî gavekê li pêş dibê.

Serdest û Sarya demekê wusa li hevdû bi tenê û bêdeng man. Piştî ne bi gelekî re weke ku hinek bangî wan bikin ew herdû jî bi hevdû re hatina li xwe. Sarya gota Serdest 'keremkê li ser cihê xwe. Du î ro wastiyayî.' Piştî wê gotina Sarya re Serdest hinekî bêdeng ma û piştî bersiva wê da û wî jî got 'bila, lê tu jî wusa xûya dikê. Tu jî here ser nivînen xwe.' Wê 'bila' û piştî herdûyan bi nivdevekê ji hevdû re şev baş got û çûna ser cihê xwe. Serdest di wê kêlîka ku ew hat ser cihê xwe û hinekî li kevîya nivîna xwe rûnişt. Di aqilê wî de dayika wî pêşî bûhûrt. Piştî amê wî û kesên li dora wî ku wî nasdikirin. Wê ew çawa hatiba pêşwazîkirin wî mereqî wê dikir.

Jina pîr berê hingî gotibû wî ku 'ez dikarim te bibima dem û cihê ku min tu ji wê hanî vir.' Ew çawa bi derfet bû ti nîşanakên wê di serê Serdest de nebûn. Lê bi rastî jî wê mereq dikir ku wê ew çawa bûba. Ku ew bû jî wê, ew çawa hatiba pêşwazî kirin. Dema ku ew bi jinekê çû malê wê, dayika wî çî bigota û wê ew çawa pêşwazî bikira. Ew hinekî li wê hizirkir. Bi wê re gelek pirsên din ku wî ne dikarê bersivan wê kêlîkê ji wan re bibîne di serê wî de diaxifin. Heta ber fecra sibehê Serdest wusa li ser keviya nivîna xwe rûnişt û hizirkir. Lê ji aliyekê din ve jî dilê wî pirr bi Sarya va bû. Dilê wî ketibû Sarya. Ew jî weke aliyekê din ku wî di xwe de êdî digot û dihanî li ser ziman. Piştî wê şevê û pê de wî hêstên xwe bi rehetî di xwe de dijîyan. Lê hê jî wî ji xwe re wî ne dikarî wan bi deng werênê li ser ziman.

Serdest di wê kêlîkê de wî di xwe de di serê xwe de gelek hêstên di nava hevdû de dijî. Lê hewldida ku wan ji hevdû derxê. Wateya ji hevdû derxistinê ew bû ku ji aliyekê wan derxê li têgihiştinê yek bi yek. Wateya

din jî ku ew wan nasbikê û li wan serwaxt bê. Wê herdû bi **hevdû re dijî**. **Yên ku wî dikarî derxê** li têgihiştinê wî xwe li wan serwaxt didît. Lê yên ku wî ne dikarî bersiva wan bibînê ew, weke nûqteyna reş di mejiyê wî de diman.

Gelek bersivên ku wî di mejiyê xwe de li wan digerîya, piştî ku ew bi Sarya çû male xwe û hemberî dayika xwe û xizmên xwe wê, hilda ba. Lê Serdest di serê xwe de weke ku ew hinekî bêsabir tevdigerîya. Wî dixwest ku hema di wê kêlikê de ew bersiva wan di mejiyê xwe de bibînê. Ew jî wê, neikarîba wan bikê. Ew hinekî zor bûn. Lê Serdest di wê kêlikê de ew pirr zêde rewşek cûda de bû di serê xwe de.

Serdest wusa di serê xwe de çû û hat di wê şevê de. Xewê çavên wî negirt. Sibehê dema ku rohnîya xwe derxist û hinekî dûnya rohnî kir û pê de ew jî bi wê re rabû ser xwe. Hinekî li ser xwe di hewşa odaya xwe ya razanê de gerîya. Li wir hinekî bêhna xwe berda. Xwe hinekî li wir kir ku di nava wê hinîkayîya wê de rehet bikê. Hinîkayîya sibehê mirov ji gelek alîyan ve xweş û rehet dikê. Wî jî xwe bi wê sibehê re hinekî rehet hîskir. Lê dema ku ew hat odaya xwe ya razanê û wî çî jîn dikir di mejiyê xwe de wê kêlikê jî wî ew jîn dikir.

Serdest piştî ku wî hinekî xwe rehet kir û pê de wê, dem were dema danapaza. Yanî wê dem were dema ku wê êdî wê herkesek wê rabê ser xwe. Wê piştî wê, taştêya xwe wê bikin. Di wê rewşê de wê, ji xwe zêde demek dirêj bi ser ve wê neçê ku wê dengê jina pîr û keçikên wê werina Serdest. Dema ku den hatina wî, êdî wê hizirkir ku ew êdî ji xewê rabûn. Piştî ew hat odaya xwe li ber nivînên xwe yên razanê. Wê sibehê dema ku ew hat berdevê dêrî ku ew derkeve care pêşî wî yek li devê deriyê xwe li aliyê derve ku sekinî dît. Ew jî Sarya bû. Dema ku Serdest derî vekirî bi wê re bêhvîl bi bêhvîlê hat. Dema ku Serdest derî vekir wê, Serdest bi dengê 'rojbaş' re pêşwazî kir. Serdest jî wusa bersiv da wê. Lê ji derve Sarya li nivîna Serdest nerî ku ew hîç xira nebûya. Weke ku ew hê ne hatiya bi karhanîn dît. Hingî Sarya fahmkir ku Serdest şeva bi hizirkirin, fikar, hazn û tiştên ku ew li ser wan hizirîya derbas kirîya. Lê wê ti tişt ne da diyarkirin. Tenê got wî roj baş û hwd.

Piştî bi hevdû re derbasî cihê ku wê li wê taştê bikiran. Li wir xwûşkên wê disekin in. Lê dayika wan bi wan re ew hat. Dema ku wê Serdest û Sarya bikeve hundûr de ew jî li ber wan rûda. Ne serdest û ne jî Sarya fahm nekir ku ew ji kûderê derket. Sarya dibê ku wê hizirkiribê ku ew çawa hat wir di wê kêlikê de di cih de. Lê Serdest wê, dernexist.

.....o0o.....

Piştî ku ew levgihiştina hevdû bi hevdû re li ser sofrefya taştê rûniştin. Ku rûniştin êdî ne bi gelekî re jina pîr bidest axiftinê kir. Wê pêşî li Serdest nerî û gotîyê de 'kûrê min, î ro ezê te bima male te. Piştî ku wê wusa got Wî li Sarya nerî. Piştî ya ku wê deng ji wê derket Wê Arya. Hemûkan libendî derketina dengê dayika wan bû. Lê Arya deng derxist û wê got ku "wê xwûşka Sarya û sîpan wê bi hevdû re wê herin, ma ne wilo?" Li hemberî wê gotina pîrsa Arya wê hinekî bêdengî wê çêbibê. Lê piştî ku wê zêde demek zêde dirêj wê têve neçê wê, dayina wan wê ew wê bêdengîyê bi dengê xwe wê xirabikê û wê bêjê ku "rast keça min. Ew wê êdî weke malbatek bin. Weke ku win çawa keçên min in. Ew jî êdî kurê min a. Birayê we jî ya. Wê ti farqe we û wî ji min re nebê. Ji we re divê ku ew nebê." Wê wusa got ku ma sekinî.

Piştî dayika wan berê xwe da Sarya û lê nerî weke ku ji wê re bêjê 'keça min ma tû amedeyî'. Sarya bi nerîneke weke bersivê lê nerî û got û piştî deng derxist û got "erê dayê ez amede me." Piştî wê jî xwe amede kir. Dayika wê, bi wan re wê çûba.

Piştî ku wan taştêya xwe xwar wê, bi hevdû re wê herina pêşî cihekê din ku ew servekirî û wê li wê rûnihin. Piştî jî wê, bi hevdû re wê hinekî rûnihin. Keçikên wê jî xwe amedekiribûn ku ew jî bi Serdest û Sarya re herin. Lê dayika wan gota wan 'keçên min, win nûha li mal bin. Tenê ezê bi xwûşka we û Serdest re herim. Ezê wan bi ewla bima malê û piştî werim. Piştî win dikarin herin. Ew li dijî wê derneketin. Lê bi hazn bûn. Wan weke ku fahmkirin ku dayika wan ber çî wusa biryar da ku ew tenê wê, bi wê re herê û piştî wê herin ku wan bibîmnin. Ber wê yekê wan ne zêde israr kir û ne jî gotin ku emê bi we re werin.

Piştî jî xwe ne bi gelekî re wê, Serdest û Sarya wê bi hevdû re wê herin. Jina pîr, Serdest û Sarya hanî wê dem û cihê ku wê ew ji wir hilda bû. Serdest hertişt weke xwe di cihê xwe de dît. Wusa ma şaş ji wê êdî nayê gotinan. Lê Serdest di wê demê de Sarya li rex xwe dît. Bi hevdû re piştî ketina rex hevdû û bi rê ketin ku ew herina malê. Li cihê ku ew hatinê de wê zêde ji male wan ne dîr bê. Piştî ne bi gelekî re ew ghiştin malê. Lê di rê de wê, Sarya wê, were li rex Serdest û wê hinek tiştina wê ji wî re wê bêjê. Wê bêjê ku ew dema ku ew ne li mal bû ew ketibû şeklê wî de û ew li malê bi dayika wî re jîya bû. Ber vê yekê ew dema ku çû malê weke ku ew hertimî li malê tevbigirihê û ti şaşbûn û bêriyên xwe

yên li dayika xwe di cih de nedê nîşandin. Serdest xwe li gorî ku wê ji wî re got xwe amede kir.

Pîstre ne bi gelekî re ew gihiştina li malê. Dema ku ew gihiştina malê dayika Serdest ew li ser serdora berdêrî disekinî û wê bi karna ve meşkul bû. Dema ku wê Serdest dît û keçîkek li rex wî dît hemû karê xwe di cih de berda û rabû ser xwe û berê xwe da bi wan ve. Dayika Sarya xwe ji berçav dabû windakirin. Bi awayekê nedîtî ew li rex wan dimeşî Sarya ew dît. Serdest jî ew heta ku ew hatibûbûna malê ew didît. Lê pîstre wê xwe windakiribû. Lê wê ji Serdest û Sarya gotibû ku ew wê xwe ji berçav bide windakirin. Pîstre wê, weke ku ew li dûv wan were wê xwe bide dîyarkirin.

Ku ew gihiştina malê Dayika Serdest Jînê ew keçîka xweşik ku wê li rex kûrê xwe dît, pirr şaş ma û ji aliyekê din ve jî dilxweş bû. Piştî ku ew hatina hundûr û rûniştin. Dayika Serdest bi hênceta ku wê herê tiştina ji wan re bêne derket û wê di cih de ji malê bi bazekê hat male amê wî **Birxan**. Wê di cih de ew hanî li malê. Piştî ku ew hat malê weke mazinekî û mêrekî wî, di cih de hewl da ku ew rewşê fahm bikê. Pêşî xwest ku ew pirsna ji Sarya bikê. Lê Sarya hinekî fihêtokî tevgerîya û got ku "wê nûha dayika min were. Ew dikarê ji min çetir bersiva hemû pirsên we bide." Pîstre ne bi gelekî re piştî wê gotina Sarya re wê, dayika wê herê derve û wê, weke ku ew ji dûr ve li dûv wan hatî wê, xwe bide dîyarkirin. Ew hat û pîstre bi wan re rûnişt.

Dayika Sarya wê, hemû rewş rast kir. Wê hanî li ser ziman ku ew ji kû na. Wê xwe weke mirovan da nîşandin. Pîstre weke kesekê ji wê herêmê da nîşandin. Piştî bi gotinê hevdû bi hevdû dana naskirin, êdî amê Serdest di serê xwe de li rewşê serwaxt bû. Pîstre wî xweşîya dilê xwe hanî li ser ziman bo biraziyê xwe û Sarya. Wî ji wan re pîstre got ku 'ezê dixwezim dawateka mazin bo wan çêbikin. Wusa jî kir. Pîstre di cih de bidest amedekirîya dawate kirin.

Dawateka mazin kirin. Sarya û Serdest bi hevdû re zewicin û bûna jin û mêr ji hevdû re. Jîyane wan jî hêdî hêdî xweş bû. Ew jî bi hevdû re jîyaneka xweş bidest derbaskirinê kirin. Dayika Serdest ji bûka xwe pirr dilxweş û kêfxweşbû. Wê hertimî wê, di nava xalkê de wê wasfê wê bide. Wê bahse wê û qanciya wê bikê. Wê bêtê ku wê her kar ji destê wê were.

De ne, carna mazinên me gotina ku 'gul, bê sitirî nabê.' Rewşa Serdest û Sarya jî wusa bû. Demek dirêj têve çû û xwûdê keçeka pirr xweşik da Sarya û navê wê kirina "**dilşîn**." Dilşîn bû dilê wan yê ku ew bo hevdû

şîn bû. Gelekî hêjê kirin. Piştîre keça wan ya duyem a bi navê ”**Diljan**” çêbû. Ew jî weke ku wan navê jan û kederên ku wê piştîre wê werina li pêşîya wan wê bikina weke navê wê. Lê Sarya jineka hem bi aqil û hem jî jîr bû. Wê çî were pêşîya wan ew wê, malbata xwe ji hemû derd û beleyan wê xilas bikê.

Li jor me bahse ”şaxmêr” kiribû ku wê, demekê derkeve li pêşîya Sarya û wê bê bela li serê wê, heta ku wê mîrê wan wê ji wî xilasbikê. Şaxmêr wê, ew jî wê were wê dunyê û wê, xwe bikê şeklê mirovan de û wê, li nava mirovan wê cih bibê. Di wê demê de wê, di nava mirovan de jî wê, mîrekê bi navê ” **mîr şaxbur**” wê hebê. Ew jî mîrekê ku wê gelek caran wê bi kirinên xwe yên hişk re wê di nava xalkê de wê were naskirin. Gelek şêwirmendên wî hebin. Yek ji wan şêwirmendên wî ”**Zanebîr**” bê. Zanebîr wê weke kesekê zêde pîr û kal bê. Wê bi zanebûna xwe re wê pîr zêde wê, navê wî derkeve. Ew jî wê, di nava xalkê de wê wusa wê were naskirin. Şaxmêr wê, were dunyê û wê Zanebîr wê bikujê û wê xwe bikê rengê wî de û wê weke wî bijî. Herkesek wê, Zanebîr wî zane bê. Lê ti kesekê heta wê demê ne dizanî ku Zanebîrê rast û qanc ew hatîya kuştin.

Rojekê ji rojan dema ku mîr li ber ava çem ku wê weke şaqekê ave çemê diclê bê ku wê biherikê wê seyranê dikê wê çavên wî bi Sarya bikeve û wê dilbikeve xweşikatiya wê de. Şaxmêrê ku wî xwe kirîya şeklê Zanebîr de wê, ew wê rewşê wê bi wî re wê kifşbikê. Piştîre wê, hin bi hin wê gotinên weke ”ku tu bibê mîrê wê jinê têyê bê bavê zarokên weke zarokên wê xweşik û sipahî jî. Mîr bixwe bi sê jinan re cewicî bû. Jinên wî her yekê keça mîrekî bû. Bi qancî û xweşikatiya wan re jî navê wan derketibû. Lê ku carna çavên mirov kor dibê êdî mirov tiştêkê nabîne. Wilo li mîr jî hat. Yê ku çavên wî kor kir jî bi gotinên xwe wê Şaxmêr bê. Piştîre rojekê ku Şaxmêr hizir kir ku mîr êdî bi tememî ketîya bin bandûra gotinên wî de wê, aqilekê wê bide mîr. Wê ji wî re wê bêjê ku ”bake Serdest li cem xwe. Şartekê ku ew nikaribê bîne li cih bide pêşîya wî. Lê pêşî bêja ku wî şaert ne hanî li cih têyê serî wî lêxê piştî şê-rojan. Piştîre ku wî şart ne hanî li cih êdî serê wî lêxa û piştîre jina wî bike jina xwe.” Ev gotina Şaxmêr wê bi aqilê mîr bikeve û wê mîr wê di cih de sûxrvanekê xwe wê bişênê male Serdest û wî bixwezê li civate xwe. Dema ku mîr bakir jî wê, ji aliyekê ve wê mirov mecbûr ku wê herê. Ew jî wusa bû. Piştîre sûxrvanekê wî di cih de çû û xabere mîr gihand Serdest ku ew di cih de were cem mîr. Di wê demê de bavê mîr bixwe jî li ber mirinê bû. Şaxmêr kiribû serê wî de ku ew karibê xwe bigihêne

gûleka sê-rengî a bi rengên kesksor û ku li serê çîyayê sipî çê dibê ku ew were hanîn wê bavê wî rabê ser xwe. Dema serdest li ser banga wî tê cem wî, Mîr ji wî dixwezê ku ew wê gula kesksor ji wî re peyda bikê. Wekî din heta sê-rojan newênê wê serê wî lêbixê. Bahse guleke bi wê rengê dihatkirin weke çîrok. Lê heta wê demê ti kesekê xwe ne digihandibû li wê. Guleka bi wê rengê hebû û ankû ne jî jî ti kesekê ne dizanî.

Serdest piştî ku ew li civate mîr û rûnişt û hinekî bi wî re axift û piştî wê, ew ji wî re wî ji devê mîr wê derkeve. Serdest wê sad lava bikê ku ew wî ji wê şartekê wusa mahrûm bikê. Ber ku nikaribû tiştekî wusa peyda bikê. Serdest sad lava û rica ji mîr kir. Lê mîr ji ya xwe ne hat xwerê. Piştî ku Serdest fahmkir ku ew mîr ji ya xwe nayê xwarê wî êdî qanaat bi wê hanî ku mîr êdî kesîn wê serê wî lê bixê. Ber ku ne bi derfet bû ku ew xwe bigihênê li tiştekê wusa.

Piştî ji civate mîr vaqatîya û hat malê. Jina wî Sarya dizanî ku mîr ew xwestibû li cem xwe. Wê jî mereq dikir ku Mîr çi ji wî bixwezê. Dema ku Serdest hat malê weke ku ew ji kal ketibû û rewş di wî de nemabû. Pirr bi hazn û hizir bû. Çiqasî dihizirî di serê xwe de ew ji navê dernediket. Wê çawa wê guleka weke ku mîr bahse wê kirîya wê peyda bikê? Ew li gorî wî ne bi derfet bû. Piştî ku hat malê rastarast Serdest bêt ku ew bi tiştekî alaquadar bibê rastarast çû odaya rûniştinê rûnişt. Dema ku ew dihat malê zarok diçûna pêşîya wî û ew pirr bi dilxweşî û şahî bi wan re alaquadar dibû. Lê wê carê ew bi wan re alaquadar nebû. Sarya hizirkir ku kesîn tiştekê mazin qawimîya. Sarya hat ber Serdest û bi wî re axift û ji wî re got;

-Hundûrê dilê min, derdekî te heya. Ka ji min re bêjê ka çi ya

-Cana min gîyane min, ez çi bêjim û çi nebêjim. Mêr kesîn wê serê min lêxê.

-Ber çi hundûrê dilê min?

-Mîr ji min xwestîya ku ez gula kesksor ji wî re peyda bikim. Ku ez wê peyda nekim heta rojan wê serê min lêxê. Ezê ji kû wê ji wî re peyda bikim.

Serdest wusa got û ma sekinî. Sarya lê nerî û hinekî hizirî. Sarya weke ku rewş pirr baş fahmkiribû. Sarya tevî ku ne bi Serdest re li civate mîr jî bû lê wê, ji wî zêdetirî rewş weke ku fahmbikiribû. Sarya fahmkiribû ku aqilekê bi wê rengê wê ne mirovekê ji wê dunyê wê derkeve. Tenê û tenê kesekê ku ew ji dunya wan bê û xwediyê afsûnya jîyanê bê wê karibê şartekê wusa bibîrbikê û derxê li pêş. Piştî Sarya kir Serê xwe de ku ew fêrbibê ku ka ew kîya ew şart daya pêşî. Çendî ku Serdest got mîr a jî lê

ne weke aqilekî ku ew ji mîr derketibû bû. Piştî ku Sarya hinekî wûsa di xwe de hizirkir û piştî ma sekinî û li Serdest nerî û gotiyê de;

-Hundûrê dilê min, tu xame nexwe. Her tişt çareyek wê heya. Li dunya tişteke nîn a ku mirov nikaribê ji wê re çareyekê bibînê. Ez gelekî hêj te dikim hundûrê dilê min. Ez naxwezim ku ez te halo bi hazn bibînim. Dilê xwe rehet ke.

-Ka çawa ezê dilê xwe rehet bikim jîyane min. Ez di rewşek wusa de ku wê kesîn serê min were lêxistin.

-Hundûrê dilê min, tu naha li vir rehet rûniha. Ê min hinek karê min ê malê heya ez xilasbikim êdî ezê werim cem te.

Sarya wusa got û piştî bi hênceta karekê ji hundûr derket. Lê berî ku ew derkeve wê xwe ji ber çavan xawr kir ku ti kesek wê bi çavê serê xwe nebînê. Piştî ew hat nêzî qasra Mîr û nerî ku kî li cem a û li civate wî ya. Lê dema ku Sarya nerî wê bi çavên serê xwe bawer nekir. Wê dît ku wa Şaxmêr di şêklê Zanebîr de li rex mîr rûniştîya. Piştî Sarya her tişt di cih de fahmkir. Demek pirr kin piştî ew dîsa vegeştiya malê ew jî hinekî bi hazn bû. Ew jî hizirî ku wê çawa wê, çareyekê bibînê. Dema ku ew hat malê di cih de çû cem Serdest û li cem wî rûnişt. Pêşî hinekî bêdeng li rex wî rûnişt. Piştî bi wî re bidest axiftinê kir û ji wî re got;

-Hundûrê dilê min evîna min, tu dilê xwe rehet bigre. Emê çareyekê ji wê rewşê re bibînin.

-Çawa jîyane min?

-Nûha li min bihisênê. Ez tişteke ji ter bêjim lê pirr zêde matmayî nemêne.

-De ka bêjê ma tê çi bêjê.

-Ez çûma nêzî qasra mîr û li min li wir nerî ku ka li civate wî ya. Nûha pirsî min ya pêşî ji ter ew a ku dema ku tu li civate mîr rûniştîbûyî Zanebîr hîç axift?

-Erê jîyane min. Hertimî wê tiştin bi dengekê nizm ji mîr re digot. Lê min zêde gûhlê nekir. Min ne bihîst ku ew çi dibêjê.

-Ez nûha ji ter bêjim ku ew kesê weke zane Zanebîr ku ew li rex mîr rûniştîya ew ne Zanebîr a.

-Çawa jîyane min. Min bi çavên serê xwe ew dît.

-Rast a te ew dît. Lê te ne ew bixwe dît. Te yekî ku wî xwe kirîya şêklê wî de dît. Ew jî yek ji dunya me ya û cin a. Navê wî şaxmêr a. Wî di zane min de Zanebîr kuştîya. Ber ku heta ku ew wî nekujê wê nikaribê li şûna wî xwe weke bikê şêklê wî de. Lê nûha tû li min bihêsêne ka ezê çi bêjim. Tu xwe rehet bigre. Lê hîç ne de dîyarkirin ku tu dizanê ku ew

Zanebîr ne ew a. Emê bi dizîka agahiyê bidina mîrê me. Ew dikarê wî di cihê wî de bide girtin ku ew nikaribê xilas bibê. Hêz û qudreta wî zêde heya. Lê ezê nûha bakima dayika xwe ew wê ji me re bêjê ku emê çi bikim.

Piştî Sarya bi dengê bakira dayika xwe ku ew were li cem wê. Piştî bakirina wê ne bi gelekî re wê, di cih de wê, dayika wê li cem wan wê şaq bidê. Wê xwe bide diyarkirin. Piştî ew bi wan re rûnişt û ji keça sarya pirsî ku çi derdê wan heya. Sarya hemû rewş bi zimanekê zelal ji wê re hanî li ser ziman. Dayika wê piştî ku wê rewş fêrbû êdî hinekî hizirî. Piştî berê xwe da Sarya û gotiyê keça min;

-Rewş hinekî cidî ya. Serdest mecbûra wê, gulê bênê. Ew gula ku ew bahse wê dikin ew dikarê peyda bikê. Ew jî li ser hunera wî û zanebûna wî dimênê. Ber ku şartakê ji yekî ji dunya me, tenê bi hanîna li cih dikarê were bersivkirin. Li ser wê hanîna li cih re ew dikarê wre bêhikimkirin. Wekî din ti rêya wê nîn a. Lê ezê rewşê di cih de bigihênima mîrê me. Mîre me wê dest biavêjê li rewşê. Serdest jî divê ku ew herê serê çiyayê Sîpî li qasra keyê qaşayê wê, bênê. Tenê li gluistana qasra keyê qaşayê li ser serê çiyayê sipî ew gul heya. Wekî din li ti deverên din mirov nikaribê wê gulê peyda bikê. Dema ku ew herê jî wê di rê de wê gelek hinek rewş derkevina li pêşîya wî, ew jî wê bi aqilê xwe wan derbasbikê.

Jina pîr wusa ji wî re got û piştî ew ji wir çû. Serdest jî weke ku Dayika Sarya ji wî re got wî xwe amede kir û piştî kir ku ew bikeve rê û herê serê çiyayê Sîpî. Ji wê û pê de ti çare li pêşîya wî nebû. Serdest piştî bi amedekirina wî ya ji qaza û belayan a ji aliyê Sarya ve ew ket rê. Sarya afsûneka parastinê jî li ser wî çêkir. Piştî ew ket rê û çû.

Serdest piştî ku ew ket rê wê, demek dirêj wê herê. Wê dema ku ew herê wê di rê de wê, weke ku wê deng wê werinê û wê winda bibin. Weke ku Sarya ji serdest gotî wê ew tevbigerihê. Sarya ji wî re got ku dema ku tu denga bikê li şûn xwe ne nere û alaquadar nebe bi denga ve. Wî jî wusa kir. Piştî ku ew demek dirêj çû êdî dema ku dem hat nava rojê û ku roj hat ser serê mirov û dunya pirr germ bû wê, piştî wê sîpan wê bikê ku ew li bin dareka tûyê rûnihê û bêhn bistênê. Bêhna dara tûyê xweş a. Heta ku tûyên bi wê ve jî mirov dikarê wan bixwe. Wê jî dilê wî çûbû hinek tûyan.

Dema ku Serdest rûnişt wê, hinekî bêhna xwe wê berdê. Piştî wê hinek nanê bo rê ku Sarya kiribû tûrikekê û dabû wî de wî ew derxist ku ew bixwê. Dema ku wî nanê xwe derxist ku ew bixwê, bi carekê tiştê li berçav wî rûda. Wî dît ku wa marek wê dihilkişê bi darê ve ku ew herê

hêlina kevokeka ku ew li ser carê hatîya çêkirin. Di hêlinê de sê çêlikên kevokê ku ew hê nûka ji hêkê derketibûn hebûn. Serdest demekê li hilkişêna mar bi heybet û sahw lê nerî. Piştî wî, sahw li ser xwe şikand û li bi ser mar de. Ne hişt ku mar bigihijê hêlina ku ew çêlik di wê de na. Wî rahiştî darekî li destekê xwe û kevirekê li destê xwe yê din. Dema ku wî bi dar mar xist ardê û çend derb lê xist û piştî wê, kevîrê li destê xwe li serê mar bixê û wê bipirçiqênê. Wî mar li wir kuşt. Kevoka dayika çêlikan jî hinekî li jor wê ew rewş dişopand ku Serdest ew hêlina wê û çêlikên wê xilaskirin. Piştî kevok hat cem serdest û kevok bi dev bû weke mirovan deng ji wê derketin. Kavokê bi Serdest re axift û pêşî ji wî spas kir. Piştî bi wî re axift û bahse xwe kir. Lê kevokê dema ku ew bi wî rew axift wê navê Serdest dizanî. Serdest ew rewş ji wî re pirr xarîb hatibû. Piştî ku kevokê axiftina xwe xilaskir ji wê pirsî ku çawa navê wî dizanê. Kevokê got ku 'tu bi sarya keça jina dilê a cin re zewicî. Hemû kes û zindî wê dizanin. Hemû kes û zindî dizanin ku navê te Serdest a û tu bi kesa acinî Sarya re zewicîyî.

Piştî ku Serdest ev yek ji wê bihîst şaş û mat ma. Nizanîbû ku wê çi bêjê. Piştî kevokê axiftina domand û gota Serdest ku "ez dizanim ku ber çi tu li vir î. Tê herê serê çîyayê sipî. Mîr şart danîya li pêşîya ku tu newênê li cih wê serê te lêxê. Te ez û çêlikên min xilas kir ji xwarina mar. Ez jî ezê alî te bikim." Dema ku kevokê wusa got êzîd Serdest hinekî bêdeng ma û piştî jê pirsê ku ka ma wê çawa alî wî bikê. Kevokê gota wî ku ez rêya rast dizanê. Ewê hata ber wir wê bi wî re wê herê. Piştî Serdest di nava wê şaşbûn û matbûyîna xwe de xwe cardin amede kir û ket rêya xwe de. Di bin wê germehiya havînê de rêwîtiya xwe domand.

Wî pêşî hizirkiribû ku ew wê hinekê bêhna xwe berdê li bin wê siha dara tûyê. Lê piştî wî ew jî ne kiribû. Ketibû rêya xwe de. Serdest di rê de bidest çûyîne kir û kevokê jî li ser wî re bidest çûyîne kir. Demek dirêj meşîn û çûn. Dema ku ew hatina ber keviya çîyê wê, wê kevok wî bide sekinandin û wê ji wî re bêjê ku wê ji wir û pê de wê çawa wê herê. Lê kevokê ku gota wî ku ew nikarê ji wir û pê de bi wî re herê. Lê gotiyê de ku li pêşîya wî tu rewş hena. Yek ew a ku wê li keviya jor hinekî li ber keviya çem wê male pîrabukekê wê hebê û ew wê hewlbide ku wî bîafsûn bikê ku ew pêşîya wî bigrê. Ya din jî ku ew ji wê xilasbû wê were hemberî ajdarhayekê du serî ku wê hêrîşî bikê bo ku ew wî bide sekinandin.

Serdest berê ji dayika xwe çîroka ajdarhayê du serî bihîstibû. Lê ew weke çîrok bû di serê wî de. Gelo rast bû? Ew li wê hizirî. Weke ku kevokê ji wî re got ew rast a. Piştî Serdest ji kevokê vaqatîya û bi teneserê xwe bidest çûyinê kir. Ku ew hinekî çû, bi rastî jî ew rastî malekê heta weke ku kevokê ji wî re gotibû. Piştî ji malê jineka pirr xweşik derket. Dema ku jin hat nêzî wî, weke ku ew di rengê Sarya de bû. Wî zankir ku ew Sarya ya. Pêşî bi rastî jî wî bawer kir ku ew Sarya ya. Lê piştî gotinên kevokê bi bîr kir û weke ku were xwe lê hat. Piştî fahmkir û dît ku ew ne Sarya ya. Piştî hewl da ku ew xwe ji wir xilasbikê. Çendî ku jina pîrabuk hewl da ku ew pêşîya wî bigirê jî wî karî xwe ji cem wê biavêjê derve û xwe xilas bikê ji wê. Serdest xwe ji wê xilaskir û bi lez û baz bidest çûyina li ser çîyê kir. Gavên xwe dirêj û zû diavêt. Wî jî dem bi dem ne dizanî ku ew çendî zû diçêt. Lê demek piştî ku ew têve çû wî, xwe gihand ber deverê ku weke aqarê qasrê bê. Wî wusa hîskir di xwe de.

Lê dema ku wî çawa ku wî gavên xwe bi pêşî avêt ku ew herê û ji sînorê aqar derbas bibê jî wî dît ku wa ajdarheyekî pirr mazin bidest hatina bi ser wî de kir. Serdest dema ku ew dît pirr bi tirs û şaş bû. Nizanîbû ku wê çi bikê. Weke ku qaramên wî êdî alî wî nekin lê hat. Lê heta jê hat wî da xwe ku ew ji wir xwe xilasbikê. Kevokê ji wî re gotibû ku dema ku Ajdarha hêrîşî wî kir, tenê çareya xwe xilaskirina wî ew a ku ew xwe bigihênê li devê derîyê qasrê. Dema ku ew bi ber devê derî ve jî bazbide ku ew xwe bigihênîyê de wê, derî wê weke ku her ku ew bi ber ve diçê jî wî dûr dikeve wê lê were. Lê ew tenê dîmenên bîafsûn a ku ew li berçavên wî rû didin bin. Bo wê bawer nekê. Xwe di wê rewşê de neberdê. Serdest ew bibîr kir. Piştî Serdest heta ku ew jê hat bazdida ku ew xwe bigihênê li derî. Ajdarhayê duserî jî heta jê dihat hêrîşî wî dikir ku ew pêşîya wî bigirê. Ajdarha weke parastvanê wê qasrê jî bû.

Serdest piştî demeka dirêj wê xwe bigihênê ber devê derîyê qasrê. Piştî ku wî xwe gihand derîyê qasrê wê, hingî wê bikê ku ew herê hundûr. Dema ku ew gihîstibû ber derîyê qasrê. Ajdarha ji xwe ji holê windabûbû. Êdî ew ne dihat dîtin. Dema ku wî berê xwe da derî ku ew bi çembilê derî bigirê û derî vekê wî, dît ku wa derî ji ber xwe ji wî re li ber wî vebû. Serdest ji wê rewşê pirr zêde bi tirs bû. Di tirsîya ku wê dema ku derî vebû wê tişta din wê hêrîşî wî bikin. Dema ku derî vebû wî dît ku wa hundûr hemû qaşa û pirr sar a. Lê ji aliyekê din ve jî pirr tavîkek germ heya. Wê tavîkê ew qaşa ne dihaland.

Serdest hat hundûr û wî pêşî çavên xwe li dorê gerand. Wî hundûrê qasrê dît. Di qasrekê çî hebû wê li wir hebûba. Lê heta wê demê wî ti kesek nedît. Dema ku ew hat hundûr û hinekî gerîya û ku wê gulistana gulan dît wî, hingî tenê kalekê pîr ku ew bi zorê bi rêve diçû û li gulistanê dinerî dît. Piştî çû cem wî û li cem wî rûnişt û ji wî re got ku ew hatîya bo guleka keskesor. Mirovê kal jê pirsî ku ber çî ew ji ter lazim a. Wî jî ji destpêkê heta dawî ji wî re jîyane xwe hanî li ser ziman. Mirovê kal hinekî hizirî û piştî serê li wî hejand û gotiyê de "meyîzênê, li vê gulistanê ji gula keskesor zêdetir gelek gulên din jî hena ku ew bi heman bandûrê na. Tu dikarê wan jî bibê. Lê Serdest got ku ez tenê gula keskesor dixwezim û ezê tenê wê bibim. Piştî wî rahiştî gulekê û ma sekinî. Mirovê kal lê nerî û hinekî kenî. Piştî Serdest fahm nekîr ku ew ber çî kenî. Lê piştî mirovê kal ji wî re got ku "ez keyê vê qasrê mê. Hemû di bin hikmê min de. Ew keyê qaşayê ez im. Dema ku min ji ter got tu dikarê gelek gulên din jî hena ku tu dikarê ji xwe re bibê, ku te tamatî kiriba û dest avêtiba wan, teyê gula keskesor jî nekariba bibê. Te yê ti gul nikariba ji vir biriba. Lê te xwe girt. Nûha ta mafkir ku tu wê bibê.

Mirovê kal wusa ji Serdest re got û ma sekinî Mirovê kal weke mirovekê bizane û ku ew di nava gelek salan çûya di hat xûyakirin. Bi wê rengê pîr zêde pîr dihat xûyakirin. Serdest pêşî Zankir ku ew mirov tenê weke mirovekê ku ew li gulistanê dinerê hizirkir. Ber vê yekê wî hertimî çavên xwe gerand ku ew keyê qaşayê bibînê. Lê çendî ku wî çavên xwe gerand jî wî ew ne didît. Mirovê kal jî ew rewş di serdest de kifşkiribû. Ber vê yekê wî heya xwe pîr zêde dabû ser Serdest. Di dawîya dawî de Serdest tiştê dît. Ew jî ew bû ku Mirovê kal çû hundûr hinek tişt bi xwe re hanîn û bi Serdest re rûnişt û ji wî xwest ku ew bi hevdû re bixwûn. Serdest ew ne şikand. Li ser deve serdora derîyê qasrê ku diket hundûr de wê, tefsîra tayrekê weke 'tayrê anqa' wê herê. Serdest ew ji çavên wî ne filitî. Piştî ku hinekî bi hevdû re axiftin û Serdest jî hinekî li mirovê kal hisand. Hingî sîpan fahmkir ku ew mirov keyê qaşayê bê. Ev gûman di serê wî de çêbû. Piştî wê re wî bi vê rengê êdî wî bi nerîn xwe re dixwest ku ew xosletê key ji wî fahmbikê. Dema ku mirovê kal ew bi Serdest re kifşkir wî, piştî ji serdest re got ku ew 'keyê qaşayê' ya. Piştî Serdest jê pirsî ku ma tenê ew li wir dijî. Keyê qaşayê ji wî re got ku 'ne ez bi tenê najîm. Lê kî li vir dijî ku kengî ew bixwezî ew dihên li berçav.' Dema ku wî wusa got weke ku serdest hinekî rewş baştir

fahmkir. Piştire keyê qaşayê ji serdest re got ku ew Ajdarhayê ku wî li dijî wî şerkir wê, ew jî wê, parastvanê qasrê bê.

Serdest ji aliyê keyê qaşayê ve pirr baş hat pêşwazî kirin. Piştî ku dema Serdest a wergerînê hat wê, keyê qaşayê ew wê bi bîra Serdest bixê. Piştire ew jî wê, kare xwe bikê ku ew herê ji wir. Lê keyê qaşayê gotiyê de ku ew heya ku ew ji serê çiyê herê binî wê rastî gelek rewşan bê. Ji wî re got ku ezê te bişênima jêr bi ewlehî. Serdest di serê xwe hizirkir ku ew bêjê 'çawa!?' û hê ku wî negotî, dît ku wa heman ajdarhayê ku wî hêrîşî wî kirî ew hat xwir û ew bi lêvbû û axift. Serdest ji wê pirr şaş û acêbmayî ma. Keyê qaşayê wî rehet bi gotinên xwe û ji wî re got ku ew hewce nakê ku ew bi tirsîhê û ankû acêb bimênê. Piştire demekê ku ew li wir bûhûrandin bi hevdû re wê, keyê qaşayê wê bêjê serdest ku ew li piştî ajdarha sûwar bibê û ew wê bi firênê heta keviya çiyê li jêr. Lê ji wir û pê de wê, ajdarha wê zêdetirî wê newê. Serdest ne got na. Lê hinekî jî tirs di dilê serdest de hebû. Wê çawa ew bûba. Wê bêt ku ew tiştek ne hatiba serê wî, ajdarha wê çawa ew biriba heta binî. Bi vê rengê wê gelek pirs wê di serê wî de wê bibin.

Piştire serdest weke ku ew xwe radestbikê wî xwe berda û ji wî re hat gotin wî wusa kir. Êdî ku ew tiştek hatiba serê wî jî wê hatiba. Lê wî di xwe de ew hîskir ku ew ji wê û pê de rê li pêşîya wî tûna ya. Wusa wî di xwe de hîskir. Keyê qaşayê, weke ku wî hîskirinên Serdest ên di wî de didît û wî bo ku ew wî rehet bikê wî, ji wî re got ku ew hewce nakê bitirs bê. Wê tiştek newê serê wî. Heta cihê ku ew herîyê de wê, tiştek newê serê wî. Serdest xwest ku ew bi wê gotina wî bawerbikê. Lê nikaribî hemû gûman û tirsên di xwe de bi tafsîsînê. Ber vê yekê ew, di xwe de gelek hêstan bi hevdû re bi carekê dijî.

Piştire ku Serdest kara xwe kir keyê qaşayê gotiyê li piştî Ajdarha sûwar ba. Wî jî weke wî got kir. Piştire berî ku ew herin keyê qaşayê got ku te gule keskesor bir? Serdest got herê û şanî wî da. Keyê qaşayê ew ji destê wî girt û weke ku wî tiştek bi afsûnî ji wê kir û piştire cardin da destê Serdest. Serdest ew kir paşîla xwe de û piştire ajdarha bidest firîna ji qasrê kir bi ber xweê ve. Serdest dema ku ajdarha bidest firînê kir wê, dîlê wî kût û kût wê lê bixê. Wî bixwe jî dengê dilê xwe dibê ku dikir. Ajadarha serdest hanî ber keviya çiyê li cihê ku ew ji kevokê qût bûbû. Li wir ew danî û piştire jê re got 'dê here bila rêya te vekirî bê!' û piştire ji dem wî firî û ji berçavan di cih de windabû. Serdest weke demekê kin li cihê xwe ma sekinî. Piştire ne bi gelekî re wî bidest çuyînê. Lê ku ew hê zêde neçûyî wê, cardin wî kevok dît ku ew hat cem wî.

Serdest ji wir bi lezekê dixwest ku ew vegehihê li male. Sarya gotibûyê de ku tu ghişti gulê û vegehiyî pêşî wer malê. Wî jî dixwest ku ew wê bikê. Wî pirr hêj jina xwe dikir û ne dixwest ku ew gotina wê bisekinê. Kevokê bi wî re bidest axiftinê kir piştî ku ew hat û ghişt wî. Piştî kevokê bi wî re wê rêwîti kir ku ew ghişt devera ku ew êdî dikarê bi ewle û rastarast herê malê. Ji xwe dema ku ew hat wê devera ku ew ji kevokê wê vaqatihê wê, di cih de Sarya li ber çavên wî xwe da li der. Piştî ku wî Sarya dît wî, pêşî zankir ku ew weke xiyalkirinê ya. Pêşî bawer nekir. Lê piştî ku Sarya hat û ghişt wî û li cem wî sekinî û bi wî re axift êdî wî bawer kir ku ew a.

Sarya ew rastarast hanî malê. Piştî ku ew hatina malê pêşî ew bi hevdû re rûniştin û bêriya xwe ya li hevdû bûhûrandin li hevdû. Sarya pêşwazîkirina pirr baş ji Serdest re kir. Piştî Serdest gula keskesor şanî wê de û da destê wê. Dena gula keskesor weke guleka bi afsûn û haçiyê ku destê xwe lêda, dihat gotin ku li hêza wan hêzê tevî dikê. Wan bihêzdikê. Sarya piştî ku ew hilda wê, weke demekê xwe da hizirkirinê. Li ser wê hizirkir ku ew bikeve destekê xirab de wê karibê gelek tiştên xirab bikê. Sarya hizirkir ji Mîr Zêdetir wê, Şaxmêr wê vê gulê hilde. Ber vê yekê divê ku ew nekeve destê wan de. Wê ew di dilê Serdest de bicihkir ku wê ti kesek farq nekê. Piştî wê, guleka din weke wê, ku wê newê farqkirin çêkir û da Serdest ku ew li şûna wê radest bikê. Pêşî Serdest hinekî tirsîya ku ew were kifşkirin. Sarya ew da bawerkirin ku wê, ew newê kifşkirin. Piştî ew roja din ber cihê rêya qasra mîr girt û çû cem mîr ku ew gulê bidîyê de. Dema ku ew çû û wî gul kira destê mîr de wê, herkesek wê bi heybet û matmayî wê li wan binerê. Ti kesekê bawer nedikir ku wê sipan wê gulê peydekir. Piştî ku gul da mîr û mîr bikarhanî û bavê xwe rakir û piştî wî Serdest li civate xwe da rûnand û gelek pirs jêkirin ku wî çawa gul peydekir. Lê Serdest çendî ku wê werina bi ser wî de jî wî negot ji wan re ku ew çawa ghiştîya gulê. Ew di serê mirovan de bû weke mereqekê. Herkesekê êdî bahse Serdest dikir ku wî gula keskesor hanîya. Piştî Şaxmêr ku wî xwe kiriya şekî Zanebîr de wê, bikeve bin aqilê mîr de ku ew şartek din bide li pêşîya Serdest. De ne, mîr gotina xwe gotibû di nava civatê de. Piştî ku Serdest gul peyda kir û ji wî re hanî êdî ew mecbûr bû ku ew ji gotina nevegehihê. Ber vê yekê wî tiştek nekir. Weke ku ew ne ghiştibû miredê xwe. Ber vê yekê ew di qirîqa wî de mabû. Piştî ku Şaxmêr gota wî şartakê din bide pêşîya wî êdî ew li serê mîr aliqî ku ew wê bikê. Piştî ne bi gelekî re wê, Mîr wê dîsa wê çend sûxavanê xwe wê bişênê li pey Serdest. Serdest jî piştî ku wî

gula keskesor radestî mîr kir êdî ew li male xwe di nava zarokên xwe û bi jina xwe re li jîyane xwe dinerê û ti tişteke din aqilê wî de nemaya. Ew li şahiya xwe û malbate xwe dinerê. Weke ku ew li ser awran dijî wê, di rewşekê de wê bijî. Wê kêfa wî ji her aliyê ve wê li cih bê. Wî hizir dikir ku ew ji hemû derdan xilas bûya. Êdî wê ti tişteke din wê dernekeve li pêşîya wî. Ber vê yekê ew di rewşa xwe de dijî, weke heya wî ji ti tişteke tûna yî.

Rojekê dît ku wa çend sûxrvanên mîr wa hatin û rastarast bi ber wî ve hatin. Hatina li ber wî sekin in û ji wî re ragihandin ku mîr gotiya ku ew bila Serdest were civake min. Ezê tişteke bi wî re bişêwirim. Serdest pirr zêde mereq kir ku mîr wê çî bi wî bi şêwirê. Ber vê yekê wî, zêde dem bi ser wê ve ne bûhûrand û karê di destê xwe de berda û bi sûxrvanan re rêya qasrê girt. Dema ku ew çû qasrê wî, dît ku wa dîsa wê dora mîr wa tişî mirov a. Hemû jî ji hevdû re diaxiftin. Mîr di nava wan de li ser koşeya bilind rûniştîya. Herkesek wî dibînê û ew jî herkesekê dibînê. Dema ku Serdest hat devê derî mîr, wî bixwe deng li wî kir û ew ji cihê xwe rabû. Dema ku ew rabû herkesekê li dorê jî ew rabûn ser pîyan. De ne, dema ku mîr rabû ser pîyan kesên li dora wî ku ew ne rabin wê weke bêhûrmetîyekê wê biheta dîtin. Herkesek rabû ser xwe bi wî re li hemberî Serdest. Serdest dema ku ew rewş dît wî, xwe weke yekê mazin û bi qadr dît û ew bixwe jî ji wê rewşê şaş û mat ma. Mîr ew li devereke ne dûrî xwe da rûniştandin. Piştî ne bi mîr bidest axiftinê kir û gotina wî ya pêşî pirsek bû û li ser dîtina gulê bû. Serdest hê ku mîr ti gotinên din bi ser gotina xwe ve nekirî wî, di cih de mafê gotinê girt û ji wî re got ku mîrê min ez tişteke ez bêjim tûna ya. Tenê li devereke min ew dîtibû dema ku min şivantî dikir li ber sawalên xwe. Min jî zankir ku ew a û min ew ji ter hanî. Weke dîtin tişteke din ku ez bêjim tûna ya. Mîr bi gotina Serdest bawer nekir. Lê weke ku wî bawer kirî bêdeng ma. Piştî ku ew hinekî bêdeg ma bidest axiftinê kir. Ew dema ku bêdeng ma jî hemû civat pirr bi bêdengî li wan dihisand. Mîr ji Serdest re got "madekû, wilo ya, ez şartekê din didênima li pêşîya te." Here ji min re weşîyek tirî bènê ku em hemî ji wê bixwûn ew xilas nebê."

Dema ku mîr wusa got sûna bêdeng ma û bi çavên şaş û raq li mîr nerî. Weke demekê wusa li mîr nerî. Piştî gota mîr, 'mîrê min ezê weşîyekê tirî ê weke ku tu dibêjê ez ji kûbêjim. Li dunyayê ma qay weşîyên tirî ên bi wî hena?' Mîr bersiva Serdest da û got "aaha ji ter sê roj mohlet. Te weşîyê tirî hanî ji xwe hanî. Lê ku te ne hanî ezê serê te lêxim." Dema ku mîr wusa got Serdest weke ku qaram lê bişikihin lê hat. Zimanî wî hat

girêdan. Nikarî ti gotinê ji nava lêvên xwe derxê. Weke ku êdî zimanê wî ne digeraha lê hat. Serdest bi wê rengê ket rewşek pirr xirab de. Ne dizanî ku wê çi bikê û li bêjê. Piştî bi wê rewşa xwe ya xirab re ji civate mîr rabû û bi awayekê bêserî rastarast hat malê. Lingên wî ew dihanîn lê serî wî weke ku ew ne bi wî re bê. Ew çawa hat malê wî, bixwe ne dizanî. Dema ku ew hat malê wê, rastarast wê herê malê û hûndûr. Sarya li devê dêrî karekê malê dikir û Serdest weke ku ew ne dîtibê wê di ber wê re herê û bi bûhûrê li hundûr. Sarya fahmkir ku rewşek bi Serdest re heya. Piştî ku Serdest bûhûrê hundûr bû û bi bédengî rûnişt û pê de wê, Sarya wê karê xwe yê ku wê dikir wê berdê û wê were û li rex wî rûnihe. Wê dît ku wa Serdest pirr bi hazn û hizir a di serê xwe de. Sarya hinekî li cem wî ma û piştî wê xwe negirt û ji wî pirsî ku ma çi wî heya. Serdest pêşî weke ku wî ne xwest ku ew bersivê bide. Piştî demekê xwest ku ew bersivê bide zimanê wî ne gerîya. Piştî ku zimanê wî gerîya jî ew pirr bi hêstîyar bû û êdî nikarî bersiva xanima xwe bide. Sarya hemû rewşên bi wî re kifşkirin. Hinekî bédeng me. Xwest ku ew rehet bibê û were li xwe. Wê fahmkir ku tiştêkê pirr xirab bûya. Ku wusa nebûba wê halo li Serdest ne hatiba.

Piştî demek dirêj bi ser ve çû û Serdest hat hinekî li xwe weke ku ew ji xewekê bi xilobat rabê lê hat. Wî kabûsek weke ku dîtibû di xewê de çavên wî raq bûn. Dema ku ew hat li xwe wî Sarya li hemberî xwe bi wê rûkenî û xweşikatiya wê li hemberî xwe dît. Sarya jineka pirr xweşik bû. Nerîna li wê rûdêna wê ya rûken jî mirov rehet dikir. Mirov digihand derûnîyek rehet di mirov de.

Serdest piştî ku bi Sarya hinekî rehet bû wê carê li nave çavên Sarya nerî. Sarya dema ku wî li nava çavên wê nerî wê fahmkir ku ew weke ku hinekî baş bû. Hat li xwe. Piştî cardin jê pirsê ku 'dilê minê delal çi bû?' Serdest dema ku Sarya gotiyê 'dilê minê delal çi bû' wî bidest axiftinê kir û gotina pêşî a ku ew ji devê wî derket wê ew bê ku 'jîyane min ez ji mirovekê mirî me.' kî çi bêjê bila bêjê êdî xilasbûna jîyane min tûna ya.' Serdest dema ku ew got bêhna wî weke ku bi ser dilê wî ketibû. Sarya ti tişt ji gotinên Serdest fahm nekir. Tenê gotina ku ji devê Sarya derket weke pîrsekê bû û bi rengê 'çawa tu xilasbûyî dilê min. Dê ka ji min re bêjê.' Serdest hinekî ku bêhn stand û xwe rehet kir û pê de bidest axiftina ji Sarya re got û rewş ji wê re hanî li ser ziman û got ku 'mîr, weşîyekê tirî ku çiqasî mirov jê bixwe ku ew xilasnekê ji min xwestîya.' Ezê ji kû bênim weşîyekê weha. Piştî ku Sarya li Serdest hisand û rewş fahmkir êdî ew ji hinekî hizirî. Piştî Sarya destê xwe danî li ser hinerîkên rûyê

Serdest û firkand û ji wî re got ku 'dilê minê delal, evînamin, tu xam nexwe, her tişt ji wê re çareyek heya. Lê tenê ya pêwîst ew a ku mirov li cih û dema rast bê.' Sarya wusa got û ma sekinê. Lê Sarya fahmdikir ku ew şartên bi vê rengê ji aqilê kê derdikevin. Mirovek nikarê şartên bi wê rengê bide pêşîya mirovan. Tenê yekê ku ne ji mirovan bê dikarê wê bikê. Ew jî hebê nebê ji Şaxmêr derketîya. Sarya ev hizir kir. Piştî ku Serdest û Sarya hinekî din di xwe de hizirkirin û bi hevdû re axiftin û Sarya hinekî Serdest da rehetkirin wê, piştî bangî dayika xwe kir. Dayika wê, dema ku wê bakiriyê de di cih de li cem xwe da dîyarkirin. Dema ku Dayika wê hat wê, dît ku wa Serdest jî û Sarya jî weke ku ew di nava talaşekê de na. Wê ew rewş bi wan re kifşkir. Lê wê, di destpêkê de wê ti tişt ne pirsî. Pêşî tû cem wan û rewşa wan pirsî û li cem wan rûnişt. Piştî berê xwe da Sarya û ji wê pirsê ku ka rewş çi ya. Sarya dema ku dayika wê pirsê ku rewş çi ya wê jî ji wê re rewş hanî li ser ziman. Dayika Sarya hinekî hizirî piştî ku wê, rewş zanî. Lê wê di destpêkê de tiştek negot. Piştî ku wê hizirkir berê xwe li şûna Sarya da Serdest û ji wî re got ku "kurê min, derdê te ji wê re çare heya. Lê hinek şartên li pêşîyê hena. Ezê alî we bikim. Lê vê naqlê emê bi aqil tevbigirihîn û bi tememî ji wê rewşê xilas bibin. Dema ku wê wusa got Serdest pirsî ku ka wê çawa ew bibê. Wê jî weke Sarya ji wî re got ku 'şartekê weha ancax yekê ji me dikarê bide pêşîya mirov. Ez fahmdikim ku ew şart ji aqilê kê derketiya. Emê bi hevdû re wê rewşê bi Mîrê me re çareserbikin. Dema ku wê bahse mîrê me çareserkir wê êdî wê weke çareserîyeka esasî bê.' Dema ku dayika Sarya bahse mîr kir hinek tiştên ku Serdest li cem mîr jînkiribûn û bi tememî ji aqilê wî derketibûn hatina bîra wî. Serdest çawa ku wî bibîr kir hê ku ew bi tememî li ser wê ne hizirî dayika Sarya cardin axift û ji wî re got ku 'kûrê min ku bê bîra te dema ku em çûna ser qasra mîr te çi dît. Serdest hinekî hanî bîra xwe ku wê demê ji sofra mîr weşîyên tirî çendî ku wan ji wan dixwar xilas nedibûn hebûn.' Serdest ew hanî bîra xwe. Dayika Sarya got ku "tiştekê weha tenê û tenê li qasra mîre me heya. Li cem me heya. Yekê ku ew ji me ku ew heya wî ji wê heya ew şart danîya li pêşîya te'. Wê wusa got û ma sekinê. Piştî Sarya tevî axiftinê bû û wê rewş ji dayika xwe got ku Şaxmêr li vir a û wî Zanebîr şewirmendê mîr kuştîya û xwe kirîya şeklê wî de. Piştî Axiftina Sarya dayika wê baştir rewş fahmkir. Wê êdî fahmkir ku ew sedema wê, ew a. Di dema ciwaniya xwe de ew, pirr zêde ketibû pay Sarya de- Sarya ti rû nedabû wî. Ew jî ji wê bi hêrsbûya û tola xwe dihilênê. Dixwezê ku ew zirarê bide wan. Sarya jî û dayika wê jî ew baş êdî fahmkirin.

Dayika Sarya hinekî fikirî û piştire li nava çavên Serdest û sarya nerî. Ji wan re got, 'Nûha win herdû jî li min bihisênin. Emê bi hevdû re plangeriyekê çêbikin. Bo ku em jiv ê rewşê xilasbibin.' Dema ku dayika Sarya wusa ew got Sarya pirsî ku wê çêbikin. Dayika wê ji wê re got ku 'têyê li mal bê. Weke ku ti tişt nebûyî têyê jîyane xwe bidomênê. Ezê te biparêzê. Ji xwe ezê di cih de agahiyê bidima mîrê me û wê ti zirar nehêlê ku bigihijê li te. Tu zarok winê di bin ewlehiyê de bin. Ezê Serdest bi xwe re bima malê. Li wir emê bi hevdû re çina qasra mîr. Li civate mîr rûnihin. Mîr hingî wê, bipirsê ku ew rewşa wan çawa ya. Ji xwe mîr care pêşî destê xwe yê parastinê danîbû ser Serdest. Hingî Serdest wê dema ku wê kir ku ew bi axifê ezê li rex wî bim û ku wî rewş vegot wê, mîr mafê gotinê wê bide mîr jî û ez jî ezê ji wî re hemû tiştî bêjim.' Dema ku dayika wê wusa got Sarya got 'bila yadê' û piştire bêdeng ma. Serdest xwe radestî destê Sarya û dayika wê kir. Ji xwe ew ji aliyekê ve di xwe de ji jîyane bêhêvî bûbû. Ku xilasbûnekê hebê wê wan ew xilasbikira.

Piştire Dayika Sarya hemû tişt wê li gorî xwe û zanebûna xwe amede kir. Ew ji wan bizanetir bû. Ew aqilê wê zêdetir bû. Wê zêdetir rewş dîtibûn û jîyankiribûn. Ber vê yekê ew zêdetirî xwediyê fêr û azmûnekê bû di rewşên weha de. Berê hingî jî Şaxmêr berê xwe dabûbû ser Dayika Sarya û keçên wê. Lê wê demê jî mîr ew xilaskiribin. Nexwe wî afsûna mîr a li ser xwe şikandîya. Wê carî mîr dikarê wî bi tememî heta heta wî bi gîyane wî re dil bide girtin. Wê hingî wê ew ji wî xilas bibin.

Piştî demekê ku ew li hevdû rûniştin wê, Sarya û zarok wê bi tenê wê li mal bimênin û Dayika wê û Serdest wê bi hevdû re wê herin. Lê berî ku ew herin Sarya hat hemberî Serdest û ew himbêz kir û jê re got "dilê minê delal tû, mereqa me nekê. Em dikarin li çareya li serê xwe binerin. Tenê dayika min çî bêtê weke wê bikê.' Wî jî got bila û piştire wî jî ew himbêz kirin û zarok hildan li ser singa xwe û ew maçkirin û piştire ji wan qût bû. Piştî ku ew hatin Serdest û dayika Sarya bi hevdû re pêşî hatina male wê. Li male wê, bi keçikên wê yên din re jî hinekî man û li hevdû rûniştin. Piştire ku dem bû ber êvarî êdî wan herdûyan bi hevdû re rêya qasra mîr girtin. Piştî ku ew çûn dayika Sarya ji hemû keçên xwe re got ku ew li mal bin heta ku ew vegerihin. Lê Arya tenê li wê ne hisand. Wê di cih de wê, rêyek dît û ew çû cem Sarya û zarokên wê. Wê xwest ku ew li cem wê bê. Ew berê jî hertimî diçû cem wê û gelek karên malê ji wê re dikir. Arya weke zaroka hemûyan ya piçûk bû. Sarya gelekî hêjê dikir. Wê ji zarokên xwe cûda ne di dît.

Dayika Sarya û Serdest bi hevdû re wan rêya qasra mîre cinan girt. Ew bi hevdû re çûna wir. Dema ku ew çûn û gihiştina ber devê dêrî li devê dêrî sûxnavanê mîr ê ku wî mêhvan pêşwazî dikir ew pêşwazî kir û ew bûhûrandina li odaya rûniştinê a mêhvanan. Mîr dema ku wî Serdest dît ew pirr ji wî kêfxweş bû. Bi hevdû re hinekî axiftin. Mîr bahse wî û malbata wî kir ku ew çawa na. Serdest weke ku adet cihê xwe bibînê got ku ew 'ew baş in mîrê min' û ma sekinî. Lê mîr hinekî haznbûn di rûyê Serdest de kifşkir. Lê jê ne pirsî. Ber ku gelek mêhvan li dora wî hebûn. Piştî ku mêhvanên wî kêmbûn û ew bi tenê man wî hizir kir ku ew hingî bipirsê.

Piştî axiftin demek dirêj. Serdest li wan dihisand. Civate mîr demek dirêj ma li dar heta demek dereng. Piştî ku hin bi hin mêhvanên mîr kêmbûn êdî ew jî bi tenê man û bidest axiftina li hevdû kirin. Dem êdî dereng bû. Mîr dema ku ew bi tenê man ji Serdest re got ku êdî dem dereng a. Tu jî li vir î şev bimêne. Siba em bi hevdû re taştêya xwe bikin û êdî bi hevdû re zêdetirî biaxifin. Serdest ne got na. Lê piştî wê awirek bir li ser dayika Sarya. Dayika Sarya bi awireka ku ew ji wî re bêjê te rast kir lê nerî. Serdest ew derûnî ji awira wê fahmkir.

Serdest wê şevê li wir li qasra mîr a mazin ma. Demek dirêj piştî jî bi hevdû re man. Lê Serdest bahse malbata xwe û derdê ji wî re nekir. Wî li demek rast digerîya. Piştî ku şev bû dereng êdî ew jî herkesek çûna ser cihên xwe. Ji Serdest re odayek razanê a pirr xweşik hatibû amede kirin. Ew weke mîrekê hatibû azimandin ji aliyê mîr ve li qasra mîr. Lê Serdest çendî ku ew bahs hat pêşwazîkirin pû azimandin jî ew aqilê wî li ser Sarya û zarokên wî bû. Wê şevê hema bêja xewê çavên wî ne girt. Heta ber fecra sibehê ew weke şîyar ma. Sibehê ku rohnîya sibehê derket êdî ew jî rabû li ser xwe. Piştî ne bi gelekî re ew dengên zêde hatin û ew jî rabû û ji odaya xwe kir ku ew derkeve. Dema ku wî derî vekir ku ew derkeve û bi dayika Sarya bêhvil bi bêhvilê hat. Dayika Sarya ji wî re rojbaş got û piştî bi wî re bidest meşînê kir. Herdû bi hevdû re çûna devereka vekirî ku mîr her sibehê li wir di rûnişt. Di wê demê de Serdest dema ku ew bi dayika Sarya çû wir li wir wa mîr dît û wan ji wî re got rojbaş û piştî li cem wî rûniştin. Lê wê sibehê care pêşî Serdest hinekî bi hizir û hazn dît. Lê Serdest ew ne pirsî. Heya Serdest çû ser mîr. Serdest dema ku wusa dît ew di serê wî de ma. Piştî taştêya wan hat berwan û wan bidest taştêya xwe kir. Piştî ku wan taştêya xwe kir û pê de wê, bi hevdû re wê li deverek xweş û xweşik wê rûnihin. Piştî Serdest xwe negirt û pirsî ku "mîrê min, min win bi hazn dît. Gelo derdekê we heya.?"

Mîr hinekî ma Sekinî û piştire ji wî re bidest axiftinê kir û bahse **keça xwe ya piçûk Selma** kir. Keça wî ya piçûk Selma ji aliyê **dêwekê** ve ew hatîya revandin û ti kesek nikarê herê wê xilasbikê. Heta wê demê wê gelek mêrên ku ew bi mêranîya dihatin naskirin wê herin bo xilaskirina wê lê wê, ti kesek ji wan bi şûn ve wê ne vegeirihê.

Mîr bahse hemûyan kir. Mîr piştire bahs kir û got ku tenê mirovekê ku ew ne ji dikarê wî têkbibê û biçikênê. Dayika Sarya ew hizirkir serê Serdest de ku ew bêjê herê û herê wê xilasbikê. Serdest çendî ku ew ji xwe ne bi bawer jî bû wî berê xwe da mîr û gota mîr, "mîrê min ku tiştêk ji destê min were ka ez bikim." Dema ku Serdest wusa got mîr, lê nerî bi çavna vekirî û bi gûrûr. Serdest ew ji çavên mîr fahmkir. Mîr piştire berê xwe da Serdest û ji wî re got ku 'ez pirr kêfxweşbûm ku te ev got. Lê ez te weke kesekê ji malbata xwe dihasibênim û min gelekî hêj te kir. Ez naxwezim ku tu ti tişt were li ser te. Lê ez dizanim ku tu dikarê herê û bi selemet jî vegeirihê. Wê demê bîra şêwirmendên min te amede bikin û her û wê bîne. Serdest ne got 'bila' û piştire hinekî din bi hevdû re rûniştin. Lê Serdest di serê xwe dihizirî ku ew wê çawa wê bi dêwekî re şer bikê. Piştî ku ew û mîr ji dîwana hevdû rabûn wê Serdest wê were mezeleke ku ew li wir xwe amedebikê. Li wir dayika Sarya jî bi wî re hat û wê gelek tiştên din ji Serdest ve vegot. Ji wî re got ku 'kûrê min, dêw, ti kesê weke me cin nikarin bi ser wî ve werin. Lê kesekê weke mirov, dêw nikarê bi ser wî ve were. Ber vê yekê têyê bi ewla herê û werê. Dêw navê wî 'Xûlqan' a. Xwediyê afsûna dêwîtiyê ya. Dikarê gelek afsûnan çêbikê ku ew bi mirovan bikê bin bandûra xwe de. Lê hertimî ku tu li wir bûyî bi aqilê xwe tevbigirihê. Tê yê bi aqilê xwe wî tîk bibê. Dema ku tu di rê de çûyî têyê heft hêstên şikeştinê weke bêhêvîbûn, tirs, ji qaram ketinê, hêsta xwe radestkirin, wastîyayî û ya ku tu bihizirê ku tê êdî zaroyên xwe nebînê tê bijî. Lê divê ku tu bi ser hemûyan ve bi hêsta xwe û hêza xwe ya aqil ve bi ser ve werê. Ne tirsê. Xwe ne berda. Nehêla ku ew di mejiyê de ne diyarî û ne zelaliyê bide çêkirin. Ji ya xwe newe xwerê.' Piştire Dayika Sarya ku ew gotin ji wî re gotin wê bidest amedekirina wî kir. Cilna ku wê, laşê wî ji hemû derbeyên hêrişan xilasbikê wê, li wê bikê. Piştire Dayika Sarya şûrekê ku ew pirr di çirîsî li noqa Serdest girêda. Şûrekî xweşik bû. Dayika Sarya ji Serdest re got ku ev Şûr bi destê me hatîya çêkirin. Ev rastiye hîs dikê. Navê şûr "zabir" a. Her ku te ev ji qawlikê wê derxist wê rastiye bi bîrbikê. Wê ji te re wê bê weke parastinek. Li devera ku tû ne bi êmin bûyî şûr derxe.' Dema ku dayika sarya wusa got Serdest şerê hejand û got bila. Piştire jî ew cihê xwe de

ma sekinî. Aqilê wî li ser Sarya û zarokên wî bû. Dayika Sarya dema ku wê li nava çavên Serdest nerî wê ew ji çavên wî xwand. Piştî wê, berê xwe da Serdest û rastarast li nava çavên wî nerî û ji wî re got ku "kûrê min, bila aqilê te li şûn te nemênê. Bila aqilê te li ser Sarya û zarokan nemênê. Ew di ewlehiyê de na. Ji xwe mîr bixwe wê ew heya xwe bide ser wan û wê, ew dema ku wî heya da ser wan wê ew bixwe rewşa wan fahmbikê. Wê ew wan bikê bin parastinê de. Bila dilê te rehet bê." Serdest çendî ji wî re zor dibû jî wî got bila ezê hewlbidim û ma sekinî. Piştî wî, xwe amede kir. Wê piştî wê, çend şêwirmend wê, Serdest wê bina heta devereke weke çoleka beyer û li wir êdî wê ew wî berdî. Wê ji wî re wê bêjin ku ew êdî nikaribê bi wî re werin. Ji wê deverê û pê de ew wê bi tenê çûba. Dayika Sarya jî heta wir bi wî re hat. Piştî ew ji berçav windabûn û Serdest bi tenê ma. Weke ku wan got û tarîfkirî wî rêya xwe domand. Dema ku ew di rê de çû ji wî re gotibûn ku çî derkeve ber wî û çî deng werin ew li şûn xwe ne nerê. Ew wê, weke şartekê mazin bê. Dema ku Serdest bidest çûyîne kir û ew hinekî çû wî, dît weke ku dengna weke awtaawta kuçikan hata wî. Piştî weke ku hinek ajalna bi wê rengê bi ber wî ve bi bazê werina ew hêst bi wî re çêbû. Dema ku wî li şûn xwe ne nerî ew winda bûn. Piştî dît ku wa weke ku hinek bi şûr û mirtal bi ber wî ve bazdidin û tên ji pişt wî ve. Serdest hêsteka pirr xort bi wî re çêbû ku ew li şûn xwe bînerê. Lê wî xwe girt. Piştî ew jî windabûn. Ku ew hinekî din çû dît ku ew hat ber çîyayekê ku ew bi wê ve hilkişê li jor. Dema ku wî bidest hilkişîne kir wî, dît ku wa weke kevir û latên mazin ji jor di xindirin û bi ser wî ve tên. Serdest xwest ku ew xwe berdê û bi şûn ve bazbide. Lê Serdest wê demê kir serê xwe de çî bibê bila bibê ezê xwe neberdim û ne berda. Wî di dilê xwe de got ku ez ji xwe mirî me. Dema ku ez şartê mîr neyênima li cih wê serê min lêxê. Li şûna ku wê ew serê min lêxê bila li vir ez herim. Wê bi rengê ew xwe radestkirina wî ji wî re bû weke mertalekê. Piştî ku wî xwe bi wê rengê bi bîryarkir û pê de wî dît ku ew latên mazin ku ew bi ser wî ve tên berî ku ew bigihijina wî ji berçav winda dibin. Serdest êdî fahmkir ku ew jî rewşna weke ji wan rewşên ku dayika Sarya û şêwirmendên mîr ji wî re gotibûn bûn. Piştî ku wî wusa hizirkir û pê de ew bawerîya wî weke ku zêdetir li wî çêbû. Serdest divîyabû ku ew çûba heta serê çîyê. Qasra dêw li ser serê çîyê bû. Dema ku roj derdiket tîrêja rojê a pêşî li qasra wî dixist.

Serdest piştî ku ew ji wê rewşê jî xilasbû ew hinekî din hilkişîya û weke ku hindik mabû ku ew bigihijê li kahfê çîyê. Ku ew gihişt kahfê çîyê wê ji xwe wê êdî wê weke ku ew gihiştibê qasra dêw. Li wir dema

ku ew gihişt li serê kahfê çiyê çî li bendî wî bê wî ew jî mereq dikir. Dema ku hindik mabû ku ew bigihijê li kahfê çiyê weke ku dengna bi qêrîn hatina wî û bi ber wî ve weke ku hinek werinê de lê hat. Serdest pêşî ji wê pirr tirsîya. Lê piştî wî fahmkir ku ew jî rewşna weke ji wan rewşên ku ew berê wê jiya bûbû. Serdest dema ku ew hizirkir û pê de piştî ne bi gelekî re wî dît ku wa hemû tişt ji berçavên wî windabûn. Deng êdî ne hatina wî. Serdest piştî bêî ku ew navberê bidîyê de wî kilkeşîna xwe domand. Ew hat serê kahfê çiyê. Li serê çiyê wî dît ku wa qasraka pirr mazin. Serê wê weke ku ew digihijê tîrêja rojê dihat li berçav. Serdest dema ku ew wusa dît hinek weke ku tirs ji heybeta wê dîtina wî bi wî re çêbû. Lê Serdest xwe li hevdu da hevdu û ne berda. Piştî bi ber devê dêrî ve çû. Ji cihê xwe yê li keviya serê kahfê çiyê ku wî bidest çûyinê kir weke ku bi ber wî ve hinek tişt wê bi qêrînî dibazin û dihên. Dayika Sarya gotibûyê ku dema ku wusa bû ew bi lezekê bibazê û xwe bigihênê li derî. Wê hingê ew ji berçav wîda bin. Wî jî ew wusa kir. Dema ku wî dît ku wa hinek tişt weke aferendiyna ku wî ne dizanî ku ew çî na ku bi ber wî ve bazîn û hatin wî bazda û kir ku ew xwe bigihênê li derîyê qasre. Ew eferend hinek parastvanên qasrê ku dêw afirandibûn bûn. Wî ji wan re digot” Şûraşk” Şûraşk weke mirovan dihatina xuyakirin lê dema ku ew dibazin wê, destê wan jî ji wan re wê bê weke lingekê û çekeke lê xistinê. Pirr bi hêz û mazin bûn. Dema ku Serdest ew dîtî wî xwe gihand ber derî û piştî ku wî xwe gihand ber dêrî ew jî ji berçav wîda bûn. Derî jî ji ber xwe ew li ber wî vebû ku ew herê hundûr.

Lê Serdest pêşî teredût kir ku ew herê hundûr. Piştî ne bi wî ew teredûta xwe şikand û gava xwe avêt li hundûrê Piştî ku ew ji devê dêrî derbas bû derî ji ber xwe li ser wî hat girtin. Piştî ku derî hat girtin ew weke ku di hundûr de girtî mal ê hat. Dema ku ew ket hundûr de wê, hundûr wê hinek rohnî bê. Lê piştî wê, hin bi hin hundûr tarî bû. Wusa tarî bû ku Serdest hema bêja pêşîya xwe dît. Wê rewşê tirsek mazin kir dilê wî de. Piştî deng hatina wî. Weke ku wê hinek acotkên bi şûr wê bi ber wî ve bazbidin û werina wî rewşek li berçavên wî rûda. Ew jê ji wan re *hûrak* dihat gotin. Piştî dema ku Serdest xwe di cihê xwe de li ser lingan girt ew rewş ji berçavên wî wîda bû. Piştî ne bi gelekî re şerdest dengê Dêw bixwe kir. Lê wî pêşî fahmkir û tê dernexist ku ew dengê dêw bixwe ya. Piştî wî bixwe got ku ew ew a û ku deng dikê. Li hundûr wê, Serdest wê gelek rewşên ku ew bi afsûna dêw dihên çêkirin wê ew wan bijî. Serdest bi ser hemûyan ve hat. Lê tîrsa li wî êdî bû dayimî. Di

dawîya dawî de dêw wê xwe derxistiba li ber wî. Di wê rewşê de wê, mirov dikarê wê bêjê li ser ziman ku Serdest ket rewşek ku weke ku ew xwe ji bîrbîkê. De ne, li gorî ku Dayika Sarya ji wî re gotibû wê dema ku wî xwe ji bîrkir wê heta heta wê ew xwe ji bîrbîkê û wê li qasra dêw wê dilgirtî wê bimênê. Ew ji wî re hatibû gotin. Jina pîr dayika Sarya ji wî re gotibû ku tu ketî rewşek wusa de şûrê xwe derxe. Ew wê, te bibîr bikê. Pêşî Serdest ew hizir nekir. Ew ne hat bîra ku ew wê bikê. Lê piştî ne bi gelekî re wî dema ku destê xwe li berxwe berdabûn û destê wî li qalikê şûr ket wê weke ku xwe hanî bîra wî lê hat. Serdest dema ku ew bibîrkir wî destê xwe avêt şûr û derxist. Hingî wî bi rastî jî bibîrkir. Dema ku ew ji bin bandûra wê rewşê derket wê hingî wê, dêw bixwe wê, xwe bikê weke şerwanekê mazin û wê li ber wî xwe bide dîyarkirin. Ji xwe yên din ku ew hemû hatibûn ku ew keça mîr Selma xilasbikin wan di wê rewşê de xwe jibîrkirina û êdî ew heta heta li qasrê dil mana. Ber vê yekê ti kesek ne vegerîyaya. Hinek ji wan bûna weke kevir. Dêw peykelê wan ji wan çêkirîya. Lê Serdest di wê rewşê de dema ku wî xwe xilaskir piştî weke ku hundûrê qasrê li pêşîya wî vebê lê hat. Pirr bû rohnî. Dêw weke şerwanekê bi şûr û mertal derket hemberî wî û bi wî re ket şer de. Serdest şûrê xwe yê ku wî derxistî wî nekir qalika wê de û bi wê re bi wî re şerkir. Serdest derbeyên şûr li gelek deverên wî dan lê ew ne hat kuştin. Heta ku deverên wî yên ku şûr lê ket cardin baş dibû weke berê lê dihat. Weke ku şûr lê neketî dibû. Wê rewşê ku Serdest erw kifşkir bi serê xwe bû sedema tirsekê di dilê Serdest de. Ber ku Serdest bawer kir ku wê ti tişt niikaribê wî bikujê û ew wê, êdî wê dema ku ew wastîyaya wê, karibê Serdest bikujê. Ev hizir bi Serdest re çêbû.

Demeka dirêj Serdest û şûr li ber hevdu dan. Lê yekî ji wan yekî ne kuşt. Piştî dema ku Serdest weke ku wastiya û ket ardê û dêw xwe avêt li ser wî, serê şûrê serdest bi nezanî jî bê wê di navika wî re herê. Ew nûqte tenê nûqteya ku wê karibî bi wê dêw biheta xistin bû. Lê Serdest ne dizanî. Piştî ku dêw ji wir derba xwar wê, ew wê, bikeve ardê. Piştî Serdest dît ku ew hin bi hin xawr dibê ji berçav. Dêw berî ku ji berçav xawr bibê got ku «yên ku min bikujin wê hinekî ji xwe jî bikujin.» Lê Serdest got ku «nîyeta min nebû ku ez te bikujim, Ez hatibûm keça mîr hilde. Serdest ev bi dengê rahronek got. Piştî Dêw xawr bû û ji berçav çû. Qasr jî ma ji wî re. Qasra dêw weke qasreka dijî bû. Weke mirovekê dijî hîsdiikir. Kesê ku dêw da ardê qasr dibê ya wan. Dema ku wan qasr hilda hingî dêw dimirê. Lê dema ku ew qasrê ne hilde û qasr bi dêw re windabibê wê hingî ew nemirê. Serdest ev rastî ne dizanin. Ku hinekî din

têve çû qasr bû weke ya wî û hemû kesên din ên ew hatibûbûna wir yek bi yek derketin li holê. Keça mîr bixwe jî ew hat û xwe li Serdest girt. Serdest ew di cih de naskir. Ber ku ew hingî ji wî re hatibû tarîfkirin wî ew naskir. Hemû kesên din hatina li holê. Hemû jî her yekê ji wan mazin û digurd bûn. Yekê di devê derîyekê ve ne diçûn hingî digurd û mazin bûn. Yek ji wan jî wê, şêwirmendekê mîrê aciniyan bê. Ew jî navê wî **Îdrim** bû. Îdrim nûha weke kesekê kal û li ser xwe xort dihat dîtin. Pîr dirêj jî bû. Li ser hemû kesên li wir diket. Serdest dema ku ew hat wir wî, hingî fahmkir ku ew kes weke kesekê bizane ya. Mîr jî wî re bahse wî kiribû. Ber vê yekê wê, Serdest wî nasbikê. Hinekî dem têveçû Îdrim û Serdest jî bi hevdû re hevnaskirin. Piştî dema ku wan hevnaskir Îdrim gota wî ku tu dibînê bi sadan kesên ku ew hatina keça mîr xilasbikin li vir in. Lê pirranîya wan ji xilaskirina keça mîr zêdetirî wan dixwest ku ew dêw bişikênin û bibiîna xwediye qasra wî. Nûha ev qasr ya te ya. Wê li te bihisênê. Dema ku wî wusa ji Serdest re got, Serdest hinekê ma sekinî. Pêşî li nava çavên wî nerî. Piştî wî gota hemû ya ku ew ji qasrê derkevin. Hemûyan bê ku ew li dijî wî rabin hatina ber devê dêrî ku ew derkevin. Tenê Îdrim ma li rex wî û gota «Serdest ku tu nûha bê ku tu bêtê qasr ya min a û tu derkeve wê qasr jî wê bi dêw re wê, xawr bibê û wê dîsa weke ya dêw bê. Weke ku ji xwe te ew ne şikandî wê herin û winda bibin.» Serdest hinekî li wê gotina Îdrim hizirkir. Lê piştî ne bi gelekî re wî, gota wan derkevin. Hinek ji wan kesên ku ew berê hatibûn xwe halifandin ku ew dernekevin. Lê Serdest ew derxistin. Ji xwe nedikarîn li dijî Serdest bisekin in. Serdest ew xilaskiribûn. Ew diviyabû ku ew di gotina wî de bin.

Piştî ku ew derketin dervî qasrê êdî dîtin ku wan hin bi hin wa qasr ji berçavan winda bû. Serdest piştî ku ew jî derket dît ku wa qasr ji berçavî wê xawr dibê. Ku li derve jî wê gotinek weke ya ku Îdrim ji wî re bigota wê ew xawrbûn sekinî ba û wê bûba ya wî. Lê wî ew nekir. Wî tamatî nekir. Îdrim ew rewş bi Serdest re kifşkir û bi çavna ku ew ji wê biu gûrûr bê lê nerî. Serdest dema ku wî dît qasr xawrbû û ji berçav bi tememî windabû wî êdî ma sekinî. Piştî gelek kesên ku ew bo qasrê hatibûn kirin ku ew xwe bi halifênina li serdest. Lê îdrim ew dana bi şûn ve û pêşîya wan girt. Wî û çend kesên din ên baş ên li rex wî ew bê bandûrkirin. Yek ji wan kesê li rex Îdrim wê **Mildrad** bê û ew jî weke kesekê bi aqil û zane û kal dihat xuyakirin. Wî li nava çavên Serdest nerî û weke ku ew bi nerîna xwe bêtê wî ku wî rast kir lê nerî. Serdest ew rewş ji nerîna wî xwand. Piştî ew bi tenê li serê çiyê kahfê çiyê man.

Wê çawa çûban malê. Dema ku ew hatina xwarê wê, gelek rewşên ne baû heya ku ew hatiban li serê wî. Lê gelek kesên li wir ew jî ji cinan bûn û ew di cih de ji wir windabûn û çûn. Hinek kes bi tenê man. Serdest ne xwediyê ti afsûnê bû ku ew ji wir herê. Wê çi kiriba. Keça Mîr li rex wî bû û wî destê sîpan ne xwest ku ew berdê.

Piştî ne bi gelekî re wan tişteket dît. Wan dît ku wa tayrekê pîr zêde mazin wê bi ber wan ve difirê û tê. Serdest ew ne dizanî ku ew çi çya. Gelek kesên li wir li rex Serdest pêşî tirsîyan û ji xwe kozik çekirin ki wan de xwe ji wê biparêzên. Wan zan dikir ku ew tayrekê mazin a ku ew hat ku ew hêrîşî wan bikê. Lê dema ku tayr nêzî wan bû wan dît ku wa ajdarhayekê dûserî ya. Herkesek bi tirs bû. Hemûyan gotin ku em êdî mirin. Ber ku afsûna wan li hemberî ajdarha kêrnedihat. Wê hêrîşî wan bikira. Serdest jê pêşî bi tirsbû. Lê piştî ne bi gelekî re Serdest weke ku ew Ajdarha bibêrkir. Ew ajdarhayê ku wî li ser çîyayê Sîpî dîtibû bû. Ew hatibû li pêşîya wî. Ber ku Sarya gula keskesor a rast dilê Serdest da çandibû û bicihkiribû ew li kûderê ba wê, ew hatiba hîskirin ji aliyê Ajdarha ve. Piştî ajdarha hat hemberî Serdest û bi lêvbû û axift. Ji wî re got ku 'ez hatima ku te ji serê vir bibima cihê ku tu ji wê hatî vir.' Piştî Serdest hinekî weke ku ew were li xwe lê hat. Piştî Ajdarha gota serdest ku ew were li piştî wê sûwar bibê. Serdest bi xwe re Îdrîm, Mildrad û keça mîr Selma hilda û li piştî Ajdarha sûwar bû. Keça mîr keçeka hem pîr zêde xweşik bû û hem jî bi afsûna fahmkirina ya dil bû. Wê dema ku wê, Ajdarha wê çi bo Serdest hîsbikê wê hîs dikir. Serdest jî wusa ku wî çi hîsbikira wê hîs dikir. Ajdarha kir ku ew carekê bi dengê bêdeng bi Serdest re biaxifê. Bi hîskirinê bi wî re biaxifê. Lê wê ew hîskir. Dema ku ajdarha axift wî ew jî hîskir. Ajdarha ji Serdest re got ku ez dizanim bo çi tu li wir î. Ez dizanim ku şarterkê çawa mîr danîya pêşîya te. Wî bahse weşîya tirî a ku çendî ji wê bixwê xilasnekê kir. Ajdarha ew hanîna tam ser qasra mîrê acîniya ew danî. Piştî gota wan li vir win di ewlehiyê de na û ji wan vaqatiya. Yê din jî ew jî bi xwe ji wir hatibûbûna xwerê û gihiştibûna malên xwe. Serdest dema ku ew li ser qasrê bû bi Îdrîm, Mildrad û Selma re wê, mîr li hemberî wan dîyar bibê. Mîr bi çavekê ku ew ji wî bi gûrûr bê lê nerî. Piştî hat û anîya Serdest maçkir û ji wî re got ku te malbata min xilaskir. Tu jî weke malbata min î heta ku ev dûnya hebê. Piştî bi hevdu re bûhûrtina li hundûr. Li hundûr li hevdu rûniştin. Piştî dayika Sarya jî hat wir û bi çavekê ku ew gelekî ji wî memnûn û bi gûrûr a lê nerî. Wê jî destê xwe danî li ser serê wî. Piştî ku wan hinekî bêhna xwe berda wan jî hemû tiştî hatî serê wan ji mîr re

hanîn li ser ziman. Îdrim wî rewşa qasrê û xawrbûna wê ji mîr re got. Mîr hinekî li wê hizirî. Piştîre awirek da ser Serdest. Wî dît ku wa serdest hinekî bi hizir a û di xwe de weke ku di nava hizran de çûya lê hatibû. Mîr ji wî pirsî ku ma çima ew bi hizir a. Serdest, dema ku mîr ew ji wî pirsî wî, bahse gotinên dêw ên bi rengê "haçiyê ku min bikujê wê hinekî ji xwe jî wê bikujê" bilêvkir. Mîr hinekî li wê hizirî û piştîre weha ji Serdest re got "kurê min, ne hizira ku te ti kesek kuştîya. Rasta, kesê ku yekê kuşt wê ji wan jî wê tişteke wê were kuştin. Ew jî mirovatiya wan a. Lê te ew ne kir. Îdrim ji min re bahse rewşa qasrê kir ku çendî ku ew tu dikarê wê bibê xwediyê wê te, ew ne kir. Te hişt ku ew jî bi dêw re xwar bibê. Wê dema ku qasr bi wî re xawr bû hingî wê dêw bijî. Lê dema ku te gotiba qasr ya min a û te ji xwe re hiştiba wê hingî wê ew kuştin bûba. Te li wir te azwarîya xwe û hirsî têkbir û şikand. Ya ku temenê serkevtina te jî ya ev a. Piştîre serdest dema ku qasr ji berçavan windabû û weke pîlikeke bi şerîteke sûkrê ve ku ew li şûn mabû û wî ew hilda bû ew şanî mîr da. Mîr gotiyê ku ew nîşanaka wê ya ku te rast kir. Ew pîlik wê hertimî wê deriyê başiyê ji ter vekê heta ku ew bitere bê.

Li ser gotinên mîr re Serdest xwest ku ew xwe rehet hîsbikê. Piştîre ew hinekî din li hevdû rûniştin û Serdest bahse rewşa xwe ji mîr re kir. Bahse mîrê wan ku ew çendî li hemberî wan zor kirîya wê kir. Piştî ku Serdest axift wê, dayika Sarya wê mafê axiftinê wê bigirê û wê bahse Şaxmêr û kuştina wî ya Zanebîr şewirmendê mîr û xwe kirina dewş û şeklê wî de bikê. Mîr li wê hizirî û piştîre wî. Got ku ez soz didim ezê wê hemûyî rast bikim. Piştîre wî. Çend kes ji qasrê şandin ku ew Şaxmêr hildin û bînin û bikina bin devereke ku ew ti carî nikaribê ji wê xilas bibê. Piştîre jî ew cardin Zanebîr rakê û weke ku ew rewş nebûyî bikê. De ne, ew qudreta mîr hebû ku ew wê bikê. Tenê ew qûdret di destê wî de bû ku ew kesekê kuştî saxbikê û weke ku ew rewş nebûyî bikê.

Piştîre ku ew hinekî din li hevdû rûniştin êdî mîr ji Serdest pirsî ku ew çi dixwezê ji wî. Wî dikarî hemû tiştî bikê. Gotina ji devê Serdest derket ew bû ku 'ez siheta we dixwezim mîrê min' bû. Piştîre serdest got ku ew dixwezê ku ew herê malê û jin û zarokên xwe bibînin. Wî got ku wî pîrr bîrîya wan kirîya. Mîr gelek tişt weke dîyarî ji wî re û ji malbata wî re dana amedekirin ku ew bi xwe re bibê. Lê tiştî ku Serdest bo wê hatibû wî ew ne dihilda. Wî wusa di xwe de hîs dikir. Dilê pîrr zor didayê û dixwest ku ew bêjê ku ew bo weşiyekê tirî ê bi wî rengê hatiya. Lê wî nikarî ku wê bêjê. Piştîre ew rabû ku ew herin. Lê dema ku ew rabûn ku ew herin Selma keça mîr hat û li hemberî Serdest sekinî û gotiyê heta ez

sax im ez xwûşka te me û ezê hertimî li rex te bim. Piştire wê, tişteki di nava paçekê weke ku ew ji zêr hatibê çêkirin xwest ku ew bide destê Serdest. Serdest ne dizanî ku ew çî ya. Lê jî ne nerî. Heta ku ew hat ku ew were wê, ew di kêlîka dawî de wê lê binerê. Dema ku wî lê nerî wî, dît ku ew paç wê weşîyek tirî ê ku weke ku wî dixwest wê di nav de bê. Pirr ji wê kêfxweş bû. Ew êdî weke ku ew ghiştibê ya xwe lê hat. Piştire wî xatir ji mîr û kesên li dorê xwest û kare çûyinê kir. Mîr gotiyê de ku kengî mihtacê te bi min hebê dengekê te wê bes bê ku tu bi wê bakê min. Piştire deng dana hevdû û mîr ew hêmbêz kir. Piştire Serdest dayika Sarya bi hevdû re ketina rex hevdû ku ew werina malê. Piştire ji xwe ne bi gelekî re dayika Sarya ew hanîna malê. Serdest pirr zêde bi dilper bû ku ew were male. Piştî demek dirêj ku ew ji jin û zaroyên qût bûbû wê, bigihişt wan. Ew tenê li wê dihizirî. Dayika Sarya ew kelecane bi Serdest re ew kifşdikir. Piştî ku ew hatina malê. Wan xwe li hewşa malê dît. Sarya bi zarokan re li devê derî disekin in. Dema ku wan dît ku wa Serdest û dayika wê hat hem zarok û hem jî Sarya bi ber wan ve bazîn. Wan hevdû himbêz kir. Serdest zarok hemû maçkirin û himbêz kir û piştire bi heman rengê Sarya pêşwazî kir. Piştire ew çûna hundûr û wî hemû tiştê ku ew li ser serê wan bûhûrî gotin bi gotin ji Sarya re hanî li ser ziman. Sarya bi dil û can lê hisand. Lê hertimî jî wê destê Serdest bernedida. Piştire Serdest ji Sarya re got ku wî weşîyê tirî hanîya. Sarya weşîyê tirî pêşî hanî û danî li pêşî wî, zarokan û dayika wê û wê. Wan jê pêşî têrxwar. Lê Sarya dixwest ku ew afsûnekê çêbikê ku ew wê weşîyê yê rast radestî mîr nekê. Dibê ku ew radest kir wê piştire wê, ew bê temeneê tamatiyê û wê mîr tiştên din wê weke şart wê bixwezê. Bo ku ew pêşîya wê bigirê wê, weşî li malê girt û wê, weşîyek weke wê ji wê çêkir ku ew heta demekê bijî û piştire ji holê winda bibê. Serdest wê ew daba mîr. Piştire jî wê, ew dema ku wan bikarhanî heta çend rojan piştire wê winda bûba. Lê Serdest wê gota ji mîr re ku wê ew piştire wê, bi çend rojan wê wida bibê.

Sarya hemû tişt fikirî û hizirî. Ew paçê ku ew weşîyê tirî di nava de jî wê weke paçekê zêrîn ku ew dema ku li ardê kengî hat rayisitîn û mirov çî xwest ku ew bixwê wê ew wê, li ser wê amede bibê. Weke paçekê bi wê rengê ê afsûn bû. Serdest ew ne dizanî. Lê Sarya ew fahmkir di cih de. Piştî wê re Serdest ne bi gelekî re çû huzûra mîr û wî ew weşîyê tirî dayê û danî ber wan. Piştire Mîr û mêhwanên wî jê xwarin lê çendî ku wan jê xwar jî nekarîn ku ew wê xilasbikin. Çiqa jê xwarin weşî weke xwe ma. Piştire hemû ji wê mana acêbmayî. Mîr pirr israrkir ku ew ji

Serdest fêrbibê ku wî çawa ew dît. Serdest got ku ev tenê weşîyeka min ji dêliyên me yên tirî kir û hanî. Min ne dizanî ku ew wusa ya.

Lê mîr weke ku wî bawer nekir. Lê Serdest şartek danî li pêşîyê ku ew êdî şartan ne dênê li pêşîya wî. Wî jî di nava civate xwe herê kir. Lê piştî ku wî herê kir li wê herêkirina xwe poşman bû. Lê fêde êdî nakê. Wî di nava civate xwe ew soz daya û nikarê êdî ji wê vegerihê.

Dema hinekî din têve çû, piştî Serdest hat malê. Piştî wê heta demekê wê di nava jîyane wan wê tenê wê xweşî wê hebê. Rewşa wan pirr baş bû. Ti kêmesîyên wan neman. De ne, mazinên me gotina ku di malekê de huzûr hebê wê her tişt weke ku wê hebê. Ya wan di male wan de hûzûr û evîn hebû. Ew jî bo wê her tiştê wan hebû.

Sarya wê xwe dabû jîyane xwe bi malbata xwe re û dilxweş kirina mêrê xwe û zaroyên xwe. Bi demê re wê piştî dû keçikan wê kûrekê wan jî wê çêbibê û wê navê wî bikina **dilxweş**. Jîyane wan levhat. Êdî yazdanê mazin ê dilovan ji wan her tişt weke ku levdihanî. Serdest di male xwe de ew bi karê male re çû û dihat. Bi demê re wê gelek sawalên wan çêbibin. Xwûşkên Sarya û dayika wê jî hertimî êdî li cem wan bûn. Ew jî weke malbatek mazin êdî bi hevdû re dijîyan. Dayika Serdest Jînê jî ew ji kêfa dilê wê re tiştêkê bihata gotin nebû. Ew pirr dilxweş bû. Navê newîyê xwe kiribû dilxweşê dilê xwe. Ew pirr ji buka Sarya jî dilxweş bû. Nava wan pirr xweş bû. Pirr baş jî li hevdû dikirin.

Wusa demeka dirêj têve çû bi wê xweşîya wan ya nava wan. Serdest ji wê rewşê pirr xweş bû. Êdî mîr jî mudahaleyî li jîyane wan ne dikir. Ji ser ve kesên ku ew didîtin wê jîyane wan li berçavên wan pirr hesanî û asayî wê were dîtin. Lê di nava xwe de wê pirr xweşik û xweşik bê. Serdest jî ji wê rewşê pirr kêfxweş û dilxweş bû. Wî dema xwe hemû bi malbata xwe re derbas dikir.

.....o0o.....

Lê rojekê wî tiştêk dît. Sarya ew demek bû ku ew her roj wê, boxçeyek nan wê çêbikê û wê bi wê ji holê windabibê û wê, piştî demek dirêj wê were malê. Serdest ew farqkir lê wî tiştêk ne got. Wî hizir kir ku wê Sarya bixwe ku ew tiştêk hebê wê were û wê ji wî re wê bêjê. Ber wê yekê wî hizir nekir ku ew bipirsê. Naqabîna Sarya û Serdest jî pirr xweş bû. Wan her tiştê xwe ji hevdû re digot û dihanî li ser ziman. Ne kesna ku ew li hevdû girtîbûn. Ew kesna ku ew li hevdû vekirîbûn. Ber vê yekê wê, ti gûman di serê Serdest de di wê warê de wê nebê.

Piştire çend roj bi ser ve çûn û Sarya heman rewş da domandin. Lê heta wê rojê jî wê tişteke ji Serdest re negot. Serdest jî rojekê mereq kir û wî kira serê xwe de ku ew êvarî li ser şîve rûniştin û bi tenê man ew bipirsê. Piştî Serdest ew kir serê xwe de wî êdî xwe ji wê re amede kir. Ku êvar hat û ew li ser şîvê rûniştin û wan şîva xwe xwar û piştire zarokan xwe bi şûnve vekişand û ew herdû bi tenê man Serdest berê xwe da Sarya û gotiyê de:

-Evîna min, ez çendeka ez dişopênin tu bi boxçeyek nan diçê deverekê min xwest ku ew wê bipirsê. Tişteke ku ez mereq bikim ma heya?

-Na canê min. Ti tiştê ku tu mereq bikê nîn a. Ji xwe min jî digot ezê demeka vala bi rehetî ezê ji ter bêjim. Ez her roj hinek nan bi xwe re dibim û diçima male **Zanûba**.

-Zanûba kî ya evîna min?

Zanûba ew jina ku ew hîç naexifê.

-Hiiii, min bihîstibû ew zimanê wê tûna ya.

-Na canê min, zimanê wê heya.

-Êêê nexwe ber çi ew neaxifê?

-Min pêşî zan dikir weke herkesekê ku ew zimanê wê tûna ya. Lê zimanê wê heya.

-Lê ber çi nikaribê biaxfê?

-Canê min, ya ku ew dizanim ew diaxifê. Lê w ji ber çi wê axiftin li xwe haram kirîya ew ji min re bû derd. Min xwest ew wê hîn bibim. Min xwest ku ew alikariyê bidimê. Ez wusa bi wê re hîs dikim ku ew derdekê wê yê pirr zêde mazin heya. Ew hê jî êşa wê dikişênê. Ew wê bi wê re hîs dikim.

-Evîna min delal, dilê te ti carî xalat ne hîs nekê. Ku tişteke ez bikim ji min re bêjê.

-Na canê min, evîna dilê min a delal.

Piştire Sarya hinekî bi dilxweşî bi Serdest rew axift û hinekî bi aliyê mitbaxê ve çû. Piştî ku wan sofraya xwe rakir. Piştire gelek tiştên ku wê hem bi hevdû re wê biaxifin û wê bixwûn wê amede kirin û ew hat û bi hevdû re li dîwana hevdû rûniştin weke jin û mêr û ti kesên ku ew dilê wan bi hevdû diavêjê. Piştire bi hevdû re axiftin. Ji gelek tiştan ew bi hevdû re axiftin. Piştire wan zaroyên xwe li ser cihê wan razandin û wan jî cilên xwe ji xwe kirin û rût bi hevdû re ketina bin lihêfa xwe û xwe li hevdû pêçan. Serdest Sarya pirr zêde zantkir û herdû singên wê kiribûna destê xwe de û ew bi wê rengê li wê xwe pêça bû. Piştire wusa razahan heta sibehê. Sibehê bi hevdû re rabûn û Sarya û Serdest bi hevdû re pêşî

rabûn. Piştî wan bi gelekî re wê zarok rabûban. Heta dema ku zarok rabûban wê wan gelek karê xwe yê malê wê kiriban. Dema ku zarok rabûn êdî wê dema kirina taştê ba. Wê hingî wê êdî wê bi hevdu re li ser sofraya taştê wê rûniştiban û wê taştêya xwe wê bikiran.

Piştî ku wan taştêya xwe kir û pê de wê, Serdest wê bi sawalên xwe ve wê mujul bibê. Sarya jî wê, pêşî karê male xwe hemû kir û piştî wê, dîsa hinek nan kira nava boxçeyekê de û wê berê xwe da Zanûba. Zanûba wê, weke jineka pirr xweşik bê. Çar zarokên wê hebûn. Zarokên wê jî bi navê **"Dildar, Sîyan, Zînê û gulla bin**. Sîyan wê navê dayika wê bixwe jî bê. Zanûba wê, bi kesekê bi navê Kale re jî Zewicî bû û Kale kesekê pirr baş û bizane bû. Xwerzeyekê wî yê bi navê Merwan li cem xwe digirt. Bi wî re hertimî karê xwe dikir. Kale jî ji malbataka mazin dihat. Bavê wî kurê kesekê bi navê **Zal** bû û weke mîrekî bû. Navê bavê kale jî **Hişan** bû. Hemû kar wê bi destê kalkê wî Zal wê were kirin. Jina Zal jî **Nawîn** bû. Jineka li xwe û bi zane bû. Gotina wê mazin bû.

Kale lê pirr zêde hêj jina xwe Zanûba dikir. Wî herêkiribû ku ew nikaribê biaxifê. Heta wê demê çar zaroyên wan çêbûbûn lê jina wî ti gotin negotibû. Wî dengê jina xwe nekiribû. Lê rojekê Sarya dema ku ew rojekê ji malê bi zaroyên xwe diçê ku ew herê cem Serdest dema ku ew bi sawalan ve aladar dibê li ber male wan re derbas dibê ew dengê wê dikê ku ew keça xwe ya navê a bi navê Sîyanê re diaxifê. Ber vê yekê wê, fahmkir ku ew ti pîrsgirêka wê ya axiftinê nîn a. Lê ber çî wê xwe li wê rewşê daniya û sedema wê çî ya wê, xwest ku wê fahmbikê. Sarya fahmkiribû derdekê wê yê mazin dibê ku ew hebê. Wê di xwest ku ew alikariyê bidiyê de. Ber vê yekê ew demek bû ku ew bi ser wê ve diçû. Sarya ji wê re gotibû ku wê, dengê wê kirîya ku ew bi keça xwe re axiftîya. Hingî Zanûba jî bi Sarya axiftibû û ji wê ricakiribû ku ew sirra wê ji ti kesekê re nebêjê. Wê ji Sarya got ku heta wê kêlîkê mîrê wê jî ew wê nizanê ku ew diaxifê. Ber vê yekê wê, ji wê xwest ku ew ji ti kesekî re wê nebêjê. Lê Sarya ji wê xwest ku ew ji wê re bêjê ku ew ber çî wê rewşê de ya. Hin bi hin Zanûba li Sarya germibû bû û hêj wê dikir. Ber vê yekê wê ji wê re gotibû ku ezê rojekê ji ter bêjim ku ber çî ez di wê rewşê de me. Tenê ji wê xwestibû ku ew hinek mohletê bide wê. Ber vê yekê Sarya bi ser wê de çû ku wê kengî xwe amede kir wê ji wê re bigota. Sarya ji aliyekê ve ji wê re dibû alikar. Wê di xwest ku ew sirra xwe bêjê dakû ew jî rehet bibê û jîyanek asayî bi malbata xwe re wê avabikê. Heta wê kêlîkê sê zaroyên wê hena lê ti kesekê ne dizanî ku ew diaxifê. Zaroyên wê dizanîn ku ew diaxifê. Wê bi zaroyên xwe re diaxift.

Lê wê zaroyên xwe pirr baş tembihkiribû ku ew ji ti kesekî re nebêjin. Wan jî negotibû. Heta ku wan ji bavên xwe re jî ew ne gotibû. Vêca ku bavê wan Kale zanûba ku ew diaxifê û bi zaroyan re jî diaxifê wê, çi bertek bida? Hinekî jî ew jî wê weke aliyekê din ba. Ber vê yekê wê, rewşa jîyane Zanûba wê pirr zêde wê tevlîhev bibê.

Hinekî wusa dem têvçû û Sarya bi Zanûba ve çû. Wê ji gelek aliyan ve alî wê fikir. Êdî Zanûba jî bawerî bi Sarya dihanî. Sarya jineka pirr hêja û bi aqil bû. Ew weke keseka ku wê hertimî li kesên dervî xwe dihizirî bo ku ew alikariyê bide wan bê. Dilekê wê yê fireh hebû. Ya ku ew hertimî dihanî cem Zanûba jî wê ew dilê wê bê. Zanûba jî wê, piştî wê, ne bi gelekî re wê, nasbikê bi dilê wê re.

Zanûba jî di aslê xwe de wê, divê ku mirov wê ji vê aliyê ve weke mirovaka pirr zêde baş wê, bêtê li ser ziman. Minaq wê biraziyê Kale ê din ku wan di demek piçûk de dayika xwe windakir wê ew ji wan re wê weke zaroyên wê bê dayik. Navê biraziyên wî yek **Kuro** bû ya din jî wê **Kejê** bê. Navê dayika wan Sarê bê. Sarê wê dema ku ew zaroya xwe kejê wê bêtê dunyê wê di dema welidandina wê de wê jîyane xwe wê ji dest bide. Ji gotinan, dihat gotin ku ew jineka pirr zêde baş bê. Wê dema ku wê jîyane xwe ji dest de wê, dilê gelek kesan wê ên li dora wê li ser wê bihêşihê. Kuro û Kejê wê bo kale jî wê bina weke zaroyên wî. Wê hertimî wê li cem wan û di nava de wê mazin bibin.

Di rewşa Zanûba û axiftina wê de wê, hinekî din wê dem wê têve wê herê. Rojekê wê, Zanûba êdî wê ew bixwe wê bixwezê ku ew biaxifê bi Sarya re. Kanî carna tê gotin ku mirov pêwîstîya wî bi axiftinê heya. Ew jî wusa lê hatibû. Demek bi ser wê ve çû. Wê dema ku ew têveçû wê, Zanûba wê pirr zêde wê, êdî Sarya bi dilê wê û qanciya wê re wê nasbikê. Piştî wê, êdî wê, zêdetirî wê bi ser hevdû de wê herin.

Sarya ji wê re bû weke xwûşkekê. Hertimî êdî bi ser ve çû. Di nava xalkê de wê, Zanûba weke 'jina lal' û ankû 'zanûba lal' wê were naskirin. Dema ku mirov ji mirov ra gotinan dibêjin, nizanin ku çi dilê mirovan de heya. Carna mazinên me gotina ku mirov nizanê ku çi dilê mirov de heya lê navan bi mirov ve dîkin. Ev çi rast bû. Di rewşa Zanûba de jî wê ew wê wûsa bê.

Zanûba êdî weke ku ew hatibû wê astê ku wê mihtacê xwe hanîna li ser ziman didît. Dêdê di wê de bûbû weke derdekê pirr zêde giran. Ku wê ji yekê re ew ne hanîba ser ziman dibîyabû ku ew bi wê re taqîyaba. Wusa lê hatibû.

Rojekê Zanûba, dema ku Sarya çû male wan wê dît ku wa Zanûba rûniştîya bi tenê û we ji xwe re digirî. Sarya dema ku ew çû cem û li cem rûnişt bêî ku ew ti gotinê ji wê re bêjê. Piştî Zanûba dema ku Sarya dît berê xwe da wê û ji wê re got;

-Xwûşkê tu hatî?

-Erê xwûşkê. Ez hatim. Lê ev halê te çi ya. Kale tiştek ji te kir. Li te xist?

- Ne, welleh ti kesekê tiştek ji min nekirîya. Kale fakir jî tiştek ji min nekirîya. Ew sibehê ê ku roj derneketî rabûya taştêya xwe xwarîya û çûya nava sawalan û li wir kar û xabatê dikê bi Kuro re.

-Lê ew rewşa te çi ya xwûşkê?

-Ez jî nizamim. Bi carekê demên min ên berê hatina bîra min û girîyê min hat.

-Hema wilo ji xwe re.

-Ereê, hema wilo ji xwe re.

Tu dixwezê ku tu ji min re bêjê weke tu ji xwûşka xwe re bêjê.

Rast a, ez te xwûşka xwe dibînim êdî. Di nava xwûşkan de ti sirr nabin ku ew hebin.

-Rast a.

-Yê min derdê min giran a. Pîr zêde giran a. Carna wilo min dikê min dikujê. Dilê di guvêşê. Hingî dilê min digûvêşê ez nikarim bêhnê bistênim. Wusa li min tê. Ez ji xwe re dibêjim 'xwûdîyo ku tu canê min hilde lê êdî min bi vî derdî re nedê jîyandin.

-Derdê hemû mirovan heya. Yê hinekan mazin a û yê hinekan jî piçûk a.

-Rast a. Lê yê min pîr zêde mazin a. Hê ji mala bavê min destpêdikê. Heta vê dema ku ez dijîn sebeba wê ew a. Sebeba ku ez nikarim bi axifim jî ew a

-Ber çi sebeba ku tu nikarê bi axifê?

-Ber ku ji min re giran tê.

-Çendî ku ji ter giran were jî ma tu nikarê çend gotinan jî bê werênê li ser ziman?

-Ez dikarim. Lê ez dema ku axiftim û mirovan ji min xwest ku ew bêjim, ew ji min re giran tê. Bo ku ew jî wê nekim min xwe li lalitiyê da.

-Lê wê lalitiyê tu ji wê xilas nekir. Hertimî ew hanî ber te. Weke ku wê nûha hanîya ber te.

-Rast a. Weke birîneka kûr a bi salana di dilê min de. Hertimî xwûn ji wê tê.

-Bîrîn ku ew weke birîn bê wê hertimî wê xwûn ji wê were. Ku ew baş nebê wê weke kûnêrê lê were û wê adab bigirê. Wê êdî wê, pirr zêde wê laş hemûyî wê xirabikê.

-Rast a. Min bi demê re ew dît û fahmkir.

Vêca ka bêja ew derdê mazin ku te kirî vê rewşê de çî ya.

-Dema heya zêde dirêj ku tu li min bihisênê?

Erê xwûşkê. Heta tû bêtê dema min heya. Tu hîç li wê ne hizira û mitale wê nekê.

-Erê erê xwûşkê. Ma ka ez ji kûderê destpêbiikim. Hingî wusa di dilê min de mazin bûya. Êdî ji qama min pirr zêde derbas bûya. Ez nizanim ku ezê çawa wê bênima ser ziman û ji kû bidima destpêkirin. Mirov di nava jîyanê de wê çawa bijî wê, wusa bê. Bavê min mirovekê bixwenda bû. Navê wî ji zanebûnê hatibû girtin. Kalkê min jî pirr zêde xwendibû. Dema ku kalkê min Berx dibînê ku we bavê min pirr jîr a di xwandin û fahmkirina xwe de wê, navê wî bikê **Zan**. Wê bavê min wê di nava salan de wê bi xwandina xwe wê herê. Wê pirr zêde wê bixwênê. Ji dora Sosina ku wê ne dorî Cizirabota bê. Ji wir bin. Bi malî wê ji mala mîran wê werina hasibandin. Gotina wan pirr zêde wê giran bê. Herkesekê li gotina wan dihisand. Kalkê min **Berx** wê kesekê wusa bê. Dema ku ew kalkên min berx bi xatûna **Sitiyê** re wê bizewicê wê, hingî wê piştê wê ne bi gelekî re wê, bavê wî bixwe jî wê herê berdilovaniya. Piştê wê hemû karê malê wê li ser piştê wî bimênê. Ew di dema ciwaniya xwe wê bikevê bin barê hemû malê de.”

”Lê kalkê min pirr zêde mirovekê bizane bû û bi hêz bû. Ji bin hemû karên malê ve hat. Hemû rakirin. Rûyê herkesekê sipî kir. Bo wê yekê ew hertimî mazin bû. Di nava xalkê de weke kesekê mazin hat dîtin û naskirin. Dema wî, bi wî rengî bû. Bavê min Zan hê ku ew zarok bû wê li ber destê wî mazin bê. Wê di hemû kar û xabatan de wê li rex wî bê. Wê kalkê min ji bavê min re wê hem bê mamosteyê fêrkirin û perwerdekirinê û hem jî wê bê kesekê ku wî di nava jîyanê de bi kirinên ku ew dide pêşîya wî re wê dialimê bû. Wê bi wê yekê wê bavê min wê, bi jirîya xwe wê derkeve li pêş. Dem têve diçê û bavê min mazin dibê. Digihê dema ciwaniya xwe. Ew êdî ciwanek a. Kalkê min êdî ji wî re bahse dîtina yekê dikin. De ne, tu dizanê di nava me de ku keç jî bê û kûr jî ku ew gihişt dema balixbûna xwe, yanî li dora 18 û ankû 19 saliya xwe êdî ew ji aliyekê ve mecbûr dimênê ku ew were zewicandin. Ku ew kengi ku ew zewicin wê ji nava malbatê wê êdî wê cûda bin. Lê heta ku ew ne zewicî na ew di nava malbatê de na. Ew nikarin derkevin û herin. Ku ew

herin wê ji wan re wê weke şerm jî wê were dîtin. Ne ji ber ku ew dema ku herin ew bi tenê wê bijîn û ankû ne bi tenê wê bijîn. Lê di cûdabûnê de wê, zawac wê weke rêgezêk pêşî û temen wê were dîtin. Bo bavê min jî ew wusa bû. Lê kalkê min ji bavê min re digot ku ew bizewicê jî ew divê ku ew di nava malê de bê. Ber ku wî hemû karên xwe qûlûbandibû li ser milê wî. Bavê min bûbû **malxwêmalê**. Êdî ew weke malxwemalê dihat dîtin. Wê bi wê rengê wê lê werê nerîn. Bavê min jî ew bavê li ser milê xwe bi dil herêkiribû û xwe dabûbû ber. Dema ku bahse zawaca wî hat kirin. Dayika wî Sîtîyê bahse dîtina keçikan ji wî re dikir. Lê wî yek jî ne diaciband. Dayika wî, êdî pirr zêde mereq dikir ku ew ber çî herkesekê red dikê. Ew bi dehan keçikên mîr û mîrzadeyan ji wî re dibînin lê ew herê nakê. Sedema wê çî ya.”

”Ti kesekê rojekê jî hizir nekir ku dibê ku di dilê bavê min de yek hebê. Bavê min jî ya di dilê xwe de di xwe de digirt. Êdî yek di dilê wî de hebê jî û nebê jî ti kesekî ne dizanî. Bavê min ji xwe wê sibehê wê herê ber karê malê û wê êvarî wê were malê. Cihê ku wê sawalên malê di wê de wê hebin wê pirr zêde wê mazin bê. Wê her cûre sawalên mazin û piçûk wê di wê de wê hebin. Bi hezaran sawal di wê de hebûn. Lê dîsa têra malê nedikir. Ber ku wê hingî wê zêde mêhvanên malê wê werin.”

”De ne, dibêjin ku male mazin ser êşîya wê jî mazin a. Ya bavên min û wan jî wusa bû. Wî her tişt dikir. Kalkê min bi demê re wê xwe ji hemû karan vekişênê û wê bavê min wê bikê. Ew tenê li civatê di rûnişt di nava mêhvanan de. Ew weke mazinekê malê dirûnişt û wî gotina xwe bo malê digot. Çî wê hatiba kirin wî digot wê ev wê were kirin û ew dihat kirin. Wekî din wî tiştek ne dikir. Bavê min her roj wê sibehê wê derkeve û wê êvarî dema şîvê wê were malê. Bi dehan şivan û gavan wê li ber sawalan bin û ew di nava wan de mazin bû.”

”Dem têve diçû û rewşa bavê min hin bi hin wê zêdetirî wê were berçav. Rojekê dayika bavê min biryarekê dide û ew dixwezê ku wê ti kesek wê li dijî wê biryara wê dernekevê. Ew keçekê jî bavê min re dibînin ku ew bi wê re bizewicê. Keçik wê keça serokê herêma balihê a kurdistanê bê. Lê bavê min wê herê nakê. Dayika wî bi wî de dixayidê. Lê dîsa ew herê nakê. Bavê min ji ya xwe nayê xwere. Dayika wî Sîtîya, di hizirê û dibêjê ku ”bixwûdê di vê karê de karek heya. Divê ku ez wê derxîma li holê.” Lê wê çawa wê derxê li holê ti kesekê jî wê ne dizanî. Lê wê kiribû serê xwe de ku ew fahmbikê ku bavê min ber çî herkesekê red dikê. Ti kesekê na acibênê. Sedema wê çî ya wê, dixwest ku ew wê fêr bibê.”

”Rojekê wê, bavê min dema ku ew ji malê derdikeve ew bixwe wî dişoênê. Ew di serê sibehê de wê, dema ku ew diçê wê, sibehê bavê min taştê jî nexwe. Dayika wî dişopênê heta devera çiftlika mazin a mala bavê min. Dema ku bavê min tê wir wê pêşî wê herê û li cihekê ku xweş li ber avê ya wê li wir rûnihê. Bavê min heta demekê wê bi tenê bê. Lê piştî, ew jî çî ya, dayika bavê min Sîtîyê dibînê ku wê keçîkek hat cem bavê min. Ew jî wê ji dayika min **Nazê** û pê de wê ne ti kesek bê. Dayika min ji dûr dibû xizm ji malbata dayika bavê min re. Lê ew zêde bi ser hevdû de ne diçûn. Di nava wan de hinek berberî bûbûn. Lê nûha nayê bîra min ku ew çû bûn. Ez di wê baweriyê de me wê, dîsa meseleya keçîkekê bê. Lê wusa wê zêde pîrsgirêkên mazin jî di nava wan de nebûn. Bi ser hevdû de diçûn. Di dan û distandin. Lê dema ku dayika bavê min ew dît wê, piştî wê, hem kêfxweş bê û hem jî wê hinekî li bavê min bi hêrs bê. Lê ew wê nadê li der. Ew di xwe de dihêlê. Wê çend rojan li ser hevdû wê bavê min bi wê rengê wê bişopênê. Her roj wê bavê min û dayika min wê hevdû bibînin.”

”Piştî rojekê wê dayika bavê min wê herê cem kalkê min Berx û wê rewşê ji wî re wê vekê. Wê bîrê li ser ziman. Wê ji wê bixwezê ku ew bêjê ku ew çî bikin di wê rewşê de. Kalkê min ew pîr zêde dihizirê û piştî ew jî ji dayika Sîtîyê re dibêjê ku ew ne li dijî wê ya. Ew bi dil a ku ew bi hevdû re bizewicin. Lê wê çawa bê ew jî wan, ne dizanî. Wan ne dizanî ku ew hevdû dibînin. Dema ku ew ji bavê min re bîrê li ser ziman heya ku ew dilnexweş bibê. Di wê rewşê de ew li wê dihizirin. Lê kalkê min ew jî dayika dayika Sîtîyê re dibêjê ku ew bi wî re biaxifê. Ew jî wê piştî wê biryara xwe wê bide û wê bi wî rew biaxifê. Piştî jî wê, bi bavê min re biaxifê. Bavê min dema ku wê bahse dayika min wê were kirin ew li dijî wê ne sekinê. Ew bixweşî pêşwazî dikê. Malbata bavê min û ya dayika min jî wê bi wê munasebetê wê xayda nava xwe jî wê ji holê wê rakin û wê bi ser hevdû de wê zêdetirî bidest çûyîne wê bikin. Piştî dayika min ji bavê min re hat xwestin wê, piştî wê nava wan wê germ bibê. Wê piştî wê dawata bavê min wê çil-rojî wê bê kirin. Wê ji gelek deveran wê mirov wê werina dawata wan. Wê ew dawat wê bê weke destpêkekê ji herdû malbatan re. Dilê dayika min û bavê min jî xweş bû. Wan hêj hevdû kiribû û ew gihiştibûbûna hevdû. Gihiştibûbûna miredê xwe. Evîna wan di devan dihat gotin û ji wê dihat bahskirin. Wê ew di nava xalkê de wê were li ser ziman. Bavê min û dayika min maleka pîr xweşîk li rex ya kalkê min berx û wan avakirin. Çendî ku wan mal ji xwe

re avakir û çêkir jî wê di nava hevdû de wê bijîn. Wê dîsa wê hemû kar wê li ser milê bavê min bê.”

”Bavê min û dayika min gihiştibûbûna miredê xwe. Ew êdî yê hevdû bûn. Dilê wan pirr xweş bû. Malbata dayika min û ya bavê min jî bi wê munesebeta dêûbavê min zêdetirî bi ser hevdû de çûn. Hemû xayîdên nava xwe jî ji holê rakirin. Êdî weke malbatekê bi ser hevdû de çûn û hatin. Êdî ti kesekê bahse pirsgirêkên nava wan ne dikir. Dem têve diçê bi ser dêûbavê min de. Ew jî êdî herkesek li bendê zarokên wan ku ew çêbibin bê. Ber vê yekê Dayika bavê min Sîtî ew hertimî ji wan dixwezê ku ew newiyekê bidina destê wê. Wê hertimî ew li cem wan dihanî li ser ziman. Di sê salên pêşî de zarokên dayika min çênebû. Lê piştî rojek dayika min xwûdê ji wê re levdihênê ew bi halekê dibê. Ew pêşî ji pirka min Sîtîyê re dihênê li ser ziman. Hemû jî pirr dilxweş dibin. Dema ku bavê min dibihîzê ji kêfa difirê. Nizanê ku wê çi bikê. Hingî kêfa wî tê. Wê ew jî wê bê bav.”

”Dem hinekî têve diçê û dema welidandina dayika min tê. Êdî wê zaroka wê were dunyê ew zaroka ku wê ji wê re wê çêbibê jî ew jî ez im. Bavê min û dayika min li bendî kûrikekê bûn. Wan hêvî dikir ku ez kûr bim. Lê ez keç hatima dunyê. Di aslê xwe bavê min ne li dijî keçikê bû. Wê gelek caran ji dayika min re gotiya ku keç jî bê û kûr jî farq nakê. Wî hertimî i gotineka pêşîyên me ew dihanî ser ziman. Ew jî ew bû ku ”jin jina çi şêra çi mêr a.” Wê dema ku dayika min ev gotin ji wî dibihîst wê pirr kêfa wê were. Lê Kalkê min Berx wî pirr zêde kûr dixwest. Ber vê yekê wê ew wê were li ser ziman. Gelek caran pîrka min Sîtîyê wê bikeve kir kalkê min de û wê bêjê ku ma ku keç bê wê çi farq bê. Wê bi wê rengê wê, werina hemberî hevdû. Wan jî di aslê xwe de hêj keçikê dikir. Lê di nava civatê de têgiheka bi wî rengî bi demê re afirîbû û ew jî serdest bûbû. Ew jî li gorî wê diçûn, çendî ku wan dizanî ku ew ne rast a jî.”

”Piştî wê ne bi gelekî re wê, dayika wê bi welidê. Lê wê her tişt wê weke ku ew dixwezin wê bi rêve wê neçê. Dayika min di dema welindandina xwe de wê rewşa wê pirr zor bibê. Wê nexweş bikeve nava nivînan de. Wê bi rojan wê di nava nivînan de wê razihê. Ez ji wê re bûbûm û rewşa nin baş bû. Ez bê pirsgirêk hatibûbûma li dunyê. Bavê min çendî ku ew bi kêf û dilşahîbû wî dema ku wê, dayika min wilo bibînê wê, ew bikeve rewşek xirab de.”

”piştî demek zêde ne dirêj de wê, rewşa dayika min wê pirr zêde wê xirabibê û wê ew herê berdilovaniya xwe. Wê rehme xwûdê bikê. Piştî

wê rewşa malbata min wê bi wê re wê pirr zêde wê xirabibê. Bavê min bi rojan ne hat malê. Ti kesekê rûyê wî nedît. Gelo ew li kûderê ya ti kesekê ne dizanî. Bavê min weke avdalekê lê hat. Hertimî li çiftlika kar di nava sawalan de ma. Kalkê min pirr zêde çû bi ser wî de ku wê başbikê û wî werênê malê. Di dawî de ew hat hanîn li malê. Lê ew ti carî bi dilê xwe baş nebû. Bavê min hem weke malxwemalê bû û hem jî weke kûrmîrekê dihat zanîn. Ber vê yekê wê, gelek kesên li dora malbatê ên weke mazin wê bidest bilêvkirina cardin zewicandina bavê min wê bikin. Bavê min wê çendî ku ew wê werina li ser ziman wê, xwe nêzî gotinên bi wî rengî wê nekê. Wî ne dixwest ku ew bizewicê. Ber vê yekê wî. Xwe neda ber wê yekê. Çend salan wusa rewşa wî doma. Ez mazinbûm. Bavê min gelekî hêj min dikir. Wê hemê hêjkirina xwe da min. Ez bûma hemû dunya wî. Carna ez bi xwe re dibirima cihê karê xwe jî. Li vir jî ez li cem bûm. Pirka min Sîtîya wê ew jî wê, pirr zêde wê, hêj min bikê. Ew di aslê xwe de wê ji min re wê bê weke dayik piştî mirina dayika min re.”

”Çendî ku wê dem bi ser ve wê herê jî wê, bahse zewicandina bavê min wê ji holê ranebê. Wê zêdetirî wê were li rojevê. Êdî hingî xalkê ew dihanî li ser ziman. Kalkê min û pîrka min Sîtîya jî bidest hanîna li ser ziman kirin ku ew bizewicê. Bavê min çare ji wê nedît û piştî wî herê kir. Got bila ji zewicandina xwe re. Piştî kalkê min biraziyekê wê hebû û navê wê **Dîlan** bû. Kalkê min xwest ku wê ji bavê min re wê werênê. Ber vê yekê wê, dema ku bavê min li ser israra wan got ‘bila temam ezê bizewicim’ êdî wan jî kare dawata bavê min ji nû ve kirin. Dîlan navê wê pirr xweş bû. Ji xwe wê li ser navê xwe re întîbayek xweşik di mejiyan de dihişt. Lê carna xûy û nav levnakê. Carna jî levdikê. Wê Dîlan wê çawa ba ew jî piştî wê biheta zanîn. Her kesekê hizir dikir ku wê pirr baş bê. Ber ku ew ji malbatê bû. De ne, dema ku bav care duyem Zewicî wê jina duyem wê bi navê ‘hewîyê’ jî wê, were naskirin. Ne ti wê dizanê. Ew ji min re dibê dayika hewî. Navê dayikên hewî hertimî bi nebaşî derketîya. Lê Pîrka min Sîtîya wê di serê xwe de wusa bo wê ne dihiştirî. Pîrka min zêde li min dihiştirî. Ez ji bavê min re û ji pîrka min re bûbûm weke gula wan zêrîn. Ew hertimî bi başî ez li ser dest digirtim. Ti gotinên min ne dikirin didu.”

”Piştî ku bavê min Dîlan bi hevdû re Zewicî wê, di demên pêş de wê, demeka pirr baş wê, derbas bikin. Piştî zawaca bavê min jî min, fahmdikir ku bavê min li ser dayika min dihiştirê. Ew ti carî ji bîr nekir. Dapîra min Sîtîya wê, hertimî bêjê ku ‘Zanûba qatek ji wê ya. Ew hertimî wê dihenê bîra wî.’ Ew rast bû. Dem têve çû. Jîyane me xweş bû. Dîlanê

wê, di demên pêş de wê, hewlbide ku ew weke dayika min bi min re tevbigerihe. Wusa li min binerê. Wê heya xwe hertimî dida li ser min. Bavê min dema ku ew didît wê, ji wê kêfxweş bê. Alaqaya wê ya li min piştire min fahmkir ku wê, ji ber ku ew dilê bavê min bikişênê li ser xwe bê. Min wusa ew didît. Lê Dapîra min wê ew wusa ne dît. Di destpêkê de wê, dema ku ew li hemberî wan bi başî li min binerê û li hemberî min tevbigerihe wê, ew wê, bê sedema ku ew bêjin "dîlan çiqasî baş a". "dilan jinaka baş a" û hwd. Piştire demek têve çû zarokên wê çêbûn. Pêşî kûrê wê yê bi navê **Mêzan** hat dinyê. Piştire keça wê ya bi navê **Xweşha** hat dinyê. Piştî ku ew hinekî mazin bûn wê, keça wan ya piçûk **Heba** wê were dinyê. Ez weke xwûşka wan ya mazin bûm. Piştî zarokên wê bûn jî wê, bavê min wê min hilde li rex xwe û wê bibê li devera ku ew çûyê. Gelek caran wê min bi xwe re wê bibê cihê çiftlika me ya mazin. Li wir ez li cem bavê xwe bûm. Bavê min ez weke kurekê mazin kirim. Carna dapîra min henek dikir û wê di got ku ew ne keça te ya, ew kûrê te ya. Hingî bapîr û bavê min û kesên li dora wan jî dikenin."

"Alaqaya bavê min a li min wê, bê sedema wê ku wê heya dayika min a hewî ku ew zêdetirî were li ser ziman. Wê hin bi hin wê bi nerînên xwe re wê ew wê bide dîyarkirin. Li hemberî bavê min û kesên din wê baş li hemberî min tevgerihe. Lê dema ku em bi tenê man û ankû di rewşên bi tenê de wê, ew bi rengekê din wê li hemberî min wê xwe bide nîşandin. Min ew baş didît û fahmkir. Lê min ti carî ew jî bavê xwe re negot. Rojekê dapîra min Sîtiya wê dibînê ku em bi tenê na ew, çawa ne baş tevbigerihe li hemberî min û li min dinere. Lê ew jî tişteke nabêjê. Wê hingî hişyarî dabûbû wê. Lê dema ku ew bi tenê mabûn wê ew hişyarî dabûbû wê. Nexwestibû ku hinek din bibînin û bihîzin. Dene tiştên wusa bandûrê li mirov dikan ku ew hatina bihîstin. Dapîra min Sîtiya jinaka bi aqil bû û wê ew dizanî. Ber wê yekê ew li wê hizirî bû û wê ew ne kiribû."

"Hinekî din dem têve çû. Min dî ku wa dayika min a hewî wê, zêdetirî wê li hemberî min wê bertekên xwe wê hinekî din wê hiştir bikê. Li malê dema ku ez û diman wê karê malê wê zêdetirî wê bi min bikê. Wê ne dihişt ku ew zaroyên wê ew tişteke bikin. Lê keça wê ya piçûk heba wê pirr zêde wê, bi min ve wê were girêdan. Ew bi rastî jî ez weke xwûşk jî xwe re didîtîm û hertimî dihat cem min. Rojekê min dît ku dayika wê ber ku ew zêdetirî dihe cem min û dema xwe bi min re dibûhûrênê bi wê de xayidî. Min dît. Lê ne min tişteke got û ne jî wê piştire ew hilde li cidiyetê. Roja din jî wê wusa kirina xwe domand. Hat cem min. Ji min re digot

xwûşkê. Ez weke xwûşka xwe didîtim. Ew bi wê piçûkatiya xwe li dijî dayika xwe dirabû. Rojekê ku ew dayika wê bi ser min de wê bi xwûrêhê û were wê, ew li dijî wê bisekinê û wê bêjê tu, çima diçê bi xwe xwûşka min de. Hingî ya ku min dîtibû wê, şaqamek li rûyê wê dabûbû. Wê şaqama ku wê heba xwar li şûna wê êşa wê min pirr hîskir. Weke ku ew şaqam li rûyê min keve min ew di xwe de hîskir.»

«Piştî min kira serê xwe de ku ew wê rewşê ji bavê xwe bêjim. Lê min dizanî ku ez ji bavê xwe re bêjim wê, bavê min wê pirr zêde wê hişk li hemberî wê tevbigerihe. Ber vê yekê min ew nekir. Min çî jînkir min avêta dilê xwe. Min tenê bi xwe re min hîşt. Min hertimê hêvî ji xwûdê kir ku ew sabrê û alikariyê bide min. Wekî din min tişteke din nekir. Roj li ser rojê diçûn. Rojekê bavê min weke ku wî tiştin hîskiribin ez bi xwe re birima cihê karê xwe û xwest ku ew bi min re biaxifê. Wî ji re got ku rewşa te çawa ya. Li malê dayika te ya dîlan çawa li hemberî te ya. Min tişteke negot. Çî pirsî bavê min min got baş a. Lê min hîskir ku bavê min fahmkir ku ez tişteke di xwe de diveşêrêm. Lê wê ne da li der. Ew wusa ma sekinî. Weke ku wî bawer kir. Min dizanî ku min gotiba ew ne baş tevbigerihe wê, ne baş bûba li hemberî wê. Min ew ne xwest ku ew bibê. Min rast jî ne dît bi wê aqilê xwe yê zaroktiyê.»

«Bavê min û dayika min a hewî demên xwe piştî jî bi başî tevbigeriyan. Piştî jî wê, bavê min wê, dema ku wê dayika min a hewî ew li li cem wî bi başî tevbigerihe li hemberî min wê, li dijî wê baş bibê. Bi wê rengê malbata me demên xwe dijîyan. Lê piştî min êdî demên xwe zêdetirî li rex dapîra Sîtiya di bûhûrand. Heta ku min dikarî min xwe li wê digirt. Ya ku wê, li hemberî min ji hemûya baştir bê wê ew bê. Ber vê yekê min xwe li wê girt. Ew ji min re bû dapîr, dayik û hinekî kesa demên min zor. Dem bi dem ez di xwe de diêşîyam Min xwe li wê digirt.»

«Dem têve diçê û ez jî digihim. Hin bi hin singên min derdikevin. Ez dibima jin. Min jî ew gûharîn di xwe de hin bi hin min hîs dikir. Êdî dema min a keçkaniyê dihat. Min dixwest ku ez cilên xweşik li xwe kim. Ez baş bim. Bavê min her tişt ji min re dihan. Dapîra min wê, ez fêrî hemû tiştî kirim. Tiştê ku min fêrkir yek dapîra min sîtiya bê û ya din jî wê, bavê min bê. Ew herdû wê du kesên ku ew di jîyane min a dema keçkaniyê de wê, mazin cih bigirin bin.»

”Dem têve çû êdî min hîs dikir ku çavên kûran dihat ser min. Ez keçeke xweşik bûm. Dapîra min hertimê ew ji min re digot. Wê bi min da bawer kirin ku ez keçeke pirr xweşik im. Ew ket serê min de jî. Lê dem hinekî

din tèveçû û min xwe baş dît. Ez êdî dem bi dem diçûm derve û keçikên hevalên min hebûn û ez bi wan re dihatima cem hevdû. Me bi hevdû re demên xwe di bûhûrandin. Carna em li hevdû dirûniştin û me naqş dikir, tiştên xweşik bi hevdû re çêdikir. Dema ku me ew dikir jî bi dengê lê xweşik ba bi mamîkî wan dida ber hevdû. De ne, mamikên dema keçkaniyê di nava me de pirr bi navdeng in.”

”Demeka xweş me bi hevdû re di bûhûrand. Ez êdî demên xwe zêde bi keçikên hevalên xwe derbas dikim. Bi wê rengê ez êdî bidest jîyane xwe dikim. Piştî demek tèveçû wê, dayika min a hewî wê bidest gilîyê min li cem bavê min bikê û wê bêjê ku ‘Zanûba zêde li malê nasekinê. Ew karê malê êdî alî min nakê.’ Dema ku wê wusa li hemberî bavê min bo min digot bavê min, ti tişt ji min re ne digot wî tenê li min dînerî. Min dizanî ku ew gotin bavê min pirr zêde dişandin. Lê bavê min ti tişt ne dida li der. Ew piştî mirina dayika min re wê, pirr zêde wê bê weke mirovekê ku ew li hundûrê xwe were girtin. Wî zêde piştî hêstên xwe ne didan li der. Di xwe de dihiştin. Min ew pirr zêde didît. Dapîra min Sîtîya digot ku ”ew di xwe de hatîya girtin.” Heta ku tê bîra min dapîra min xwestibû ku ew wî bibê cem oldarekê û ji wî re nivîstekê jî bide çêkirin bo ku ew ji wê rewşa xwe derkeve. Lê ew ne çûbû bû. Lê piştî min bihişt ku dapîra min nivîst çêkiribû û bi cilê wî ve kiribû bo parastina wî û vebûna wî’ Digotin ku ew hatîya girêdan.”

”Dem hinekî din tèveçû û jîyane me weke xwe domandin. Di wê de ti gûharin nebûn. Lê ez dizanim ku êdî bavê min ne weke berê ya. Roj hinekî têve çûn ez zêdetirî mazin bûm. Ez bûma jineka gihayî. Dapîra min carna digot min ku tu êdî hatî dema xwe ku hinekî têve herê wê hinek werina te ji me bixwezî.’ Bi wê rengê wê ew dihanî li ser ziman. Min deynedikir. Ez hertimî bêdeng diman li hemberî wan gotinên wê. Dapîra min wê, ji gelek aliyan ve ez bi zane kirim û ez gihandim. Keda Wê, pirr zêde di min de bû.”

”Lê bi demê re dema ku ez giham li xwe weke keçeka jin êdî alaqaya bavê min jî li min zêde bû. Dapîra min digot ku ber ku tu zêde dişibihê dayika xwe û çendî kku tu mazinbûyî tu bûyî weke wê, êdî tu wê dihênê li berçav di mejiyê xwe de û di mejiyê me hemûyan de. Bavê min ez, çendî ku jineka gihayî jî bim wî ez bi xwe re dibirima cihê karê xwe. Min ne digot na. Li xoşa min jî diçû ku ez li rex wî bim. Min xwe rehet hîs dikir bi wî re. Wî ew ewlehî dida min. Ew hêst dida min. Ew bavê min bû. Weke hemû tiştê min bû. Min gelekî hêjê dikir. Ê ez jî ji hêjkirina wî ya li min ti gûmana min nebû. Bavê min di jîyane min de wê weke

kesekê giring bê. Piştî dayika min re wê weke kesekê ku min xwe tenê li wî nêzîk hîs dikir. **Dayika diya min Gulla** jî ew dem bi dem dihat cem min û wê ez digirtim li cem xwe. Naqabîna wê dapîra min Sîtîya jî weke ku ew xweş bû. Ber vê yekê ti pîrsgirêk di nava wan de nebûn. Hemûyan jî piştî dayika min û mirina wê re weke ku wan berê çawa xwe nêzî dayika min bavê min dikir wê piştre wê bi heman rengê wê herina bi ser bavê min de.»

«Lê dayika min a hewî wê, bi demê re wê xwe ji min dûr kir. Piştre bi tememî wê, ez di çavên xwe reşkirim. Keça wê Heba ku ew di hat nêzî min jî wê, carna wê lêbixê bo ku ew xwe ji min dûr bikê. Lê çendî ku wê li wê dixist jî wê, xwe ji min dûr negirt. Min jî xwe li dora wê û nêzî wê girt. Min ew bi rastî jî weke xwûşka xwe ya rast wê herêkir û pêşwazîkir û ew danî li ser dilê xwe. Lê dayika wê ne dihişt ku ew were li rex min. Piştre wê, dayika min a hewî wê bi reşkirina min a cavên xwe de wê bi wê re wê bi sînor nemênê. Wê bi demê re wê hewlbide ku ew min di çavên navên min de jî wê reş bikê. Bavê min ew dema xwe ya zêde ku wî dide min û bi min re derbas dikir wê, ew wê, ji xwe re wê, weke pîrsgirêkê wê bibînê. Wê carna wê were hemberê navê min û wê bêjiyê de ku 'tu farqiyê dike navê zarokên min û Zanûba de. Tu wê li sr yên min re digirê. Lê min dizanî ku bavê min ew ne dikir. Em li cem wî weke hevdû bûn. Ber ku dayika min miribû û min ew nedîtibû ew di dilê wî de hinekî xesasiyet çêdikir li hemberî min. Wekî din ez nikarim bêjim ku bavê min ji wê zêdetir bû di nêzîkatîya xwe li hemberî min de.»

«Dem hinekî din têveçû û min zêde gotinên weke 'tu farqiyê dikê nava zarokên min û Zanûba de' zêdetir bihîst ji dayika xwe ya hewî. Li ser wê, min dît ku çend caran bavê min û dayika min a hewî wê, pirr hişk wê, bidina ber hevdû. Bavê min fakiro bo ku ew nekeve nava nîqaşên bi wê rengê de bi dayika min a hewî de wê, zêdetirî wê demên xwe li çîftlikê wê derbas bikê. Min jî piştî wê kêmbavê xwe dît.»

«Dem têve çû û êdî dayika min a hewî bi tememî ket nava rewşek xirab de. Wê dema ku wê bi bavê min re wê were cem hevdû wê bêjê bavê min 'Zanûba bûya gerok. Ew li malê nesekinê. Sibehan derdikeve û êvaran tê male. Ez nizanîm ku ew diçê kûderê. ' Bavê min di zanî ku ew ne rast bû. Lê tenê bo ku ew nekeve kir dayika min a hewî de wî ti bersiv ne dida wê. Carna wê bo ku ew xwe ji gotinên wê xilasbikê wê bêjê ku 'keça min carê demên xwe li malê derbas kê. Li derve nemêna.' min jî digot bila yabo û di mam sekinê.»

”Dem têveçû û ev gotin ji devê dayika min a hewî zêdetir êdî dihatina ser ziman. Piştire wê, hin bi hin wê gotinên weke ”ew jî weke dîya xwe gerok a” wê bêtê li ser ziman. Ya ku zêde bavê zêde aciz dikir ku wê navê dîya min a mirî tevî wê dikir. Wê ji wê pirr aciz bêt. Ber vê yekê wê, carna li hêrsa muqayet nebê û wê li min jî wê hêrs bibêt. Êdî bi rastî jî rewşa jîyane me pirr zêde xirabûbû. Dayika min a hewî jîyan li me haram kir. Êdî me nedizani ku emê çi bikin. Dapîra min Sîtîyê jî ew pirr zêde ji wê rewşê wê aciz bibêt. Wê dem bi dem wê ew bikeve rewşa parastina min de. Wê ber wê yekê wê ew wê jî wê bide ber xwe. Wê herê bi ser wê de. Lê dapîra min jineka ku wê xwe ti carî di bin gotinên ti kesekê ne dihişt bû. Ku bavê wê jî ba wê gotina xwe ji wî kêr nekiriba. Wê bi wê rengê, ne digot ku ew buka min a ezê dilê wê xweş bihêlim. Bila çend gotinên wê zêde bin. Wê bersiv didayê de. Ber vê yekê wê, xwe zêde nêzî wê nekiriba. Ji xwe dema ku di çanda me de gotin li hemberî mazinan hat gotin wê ew wê bêhûrmetî wê bi heta dîtîn. Wê rast ne hatiba dîtîn. Wê pirr hatiba ayibkirin.”

”Li malê piştire dayika min a hewî wê, berê xwe wê bide min. Carna wê min bikê odayê de û wê derî li ser min mifte bikê. Lê min ti carî ew rewş ji bavê xwe ne got. Min ne dixwest ku dilê bavê min bimênê. Ber vê yekê min ji wî re ne digot. Çendî ku carna dilê min pirr êşîya jî ba ez, li hemberî wî bi rûken tevdigerîyam. Rûyê min aliyek bû û hundûrê dilê min aliyekê din bû. Levnedikirin di wê rewşê de.”

”Dayika min a hewî wê piştire wê, gotinên pirr xirab ew li ser min wê bêtê. Rojekê wê dema ku em bi hevdu re li ser şivê de bûn wê, ji bavê min re wê bêtê ku ”Zanûba bi kûrikan re di rabê û dirûnihê. De ne, ti dizanê ku wateya wê gotinê çi ya. Wateya wê giran a. Dema ku bavê min gotineka wusa bihîst weke ku barq li berçavên wî bide lê hat û pirr zêde bi hêrs bû. Bi dayika min a hewî de ew pirr zêde xayidî. Wê şevê ez dizanim bavê min di xwe de hertimî kûf û kûfa wî bû. Hingî ji wê gotinê pirr zêde êşîya bû. Lê Dayika min a hewî wê li jîyane xwe meyizend. Çend roj piştire wê deng ji ti kesekî wê dernekeve. Weke ku ew rewş hat ji bîrkirin ti kesekê bahse wê nekir. Lê dayika min a hewî wê, li nava xalkê wê bigerihê û wê bêtê ku Zanûba wê, bi kûrikan re wê rabê û rûnihê. Ew bû weke navê min. Piştire wê, dervî dayika min hewî wê gelek kesên din jî wê bahse wê bikin. Êdî rojekê wê ev gotin wê ji devê xalkê wê herina gûhê bavê min lê bavê min bi min bawer bû. Piştire wî ti tişt nekir. Dayika min hewî bi wê kirina re weke ku ew ne ghiştibû armanca xwe ku ew mij ji bavê min dûr bikê. Lê piştire wê, çend roj wê têve wê

herin û wê bi carekê wê weke ku wê baş bibê. Ti kesekê ew fahm nedikir. Wê êdî wê ew bixwe wê, ew gotinên ku wê gerandibûn li nava xalkê ku wê dibihist wê bêjê ku 'win nikarin li ser keça min re bêjin. Ez herê nekim.' Wê bi zimanekê xwedîlêderketinê wê li min xwedî derkeve. Ji xwe weke ku ne wê ew gotin belavkirina wê tevbigirihê. Weke ku ew jin çû û li şûna wê yeka din hat. Wusa gûharî û bû keseka din."

"Wê dema ku min karek wê bikira wê were cem min û wê bêjê ku 'keça min ka tu ji min re bihêla' û ew wê bikê. Wusa lê hat. Dema ku bavê min ez bi xwe re dibirima çîftlikê wê ew êdî ne dikir pirsgirêk. Heta ku wê her roj wê, ji me re wê, xwarinê wê werênê wê derê û wê hinekî wê dema xwe ji wê bi me re wê derbas bikira. Wusa lê hat."

"Dema dayika min a hewî, ne belesebeb ew wusa tevdigerîya. Wê tiştek di serê xwe plankiribû. Rojekê ew dema ku wê, ez û bavê xwe diçina çîftlikê wê bêjê Heba jî ku ew bi me re were. Ew jî bi me re hat û ew pirr kêfxweş bû. Wê dema ku dem hat dema firavînê û hinekî jê jî bûhûrt ew jî bi hinek xwarina ku wê kirî nava tûrikekê xwarinê de ku wê ji me re hanî. Wê xwarin hanî û danî ber me. Ava cemidî wê di bin wê tava havînê a germ ku mirov di birêjê de wê, dema ku mirov di vexwart wê hînikayiyekê wê bide mirov. Wê sevîlkekê piçûk jî yê avê tişî dew kiribû û hanîbû bi xwe re. Yek jî tişî av kiribû. Min hêj avê dikir. Lê bavê min pirr zêde hêj dew dikir di dema ku ew kar dikir ku ew vexwe. Wê demê me bi hevdû re xwarina xwe xwar û piştî min destê xwe avêt sevîlkê avê. Dayika min a hewî bi destê xwe wê, sevîlk da min. Min têr av ji wê vexwart. Ez gelekî tî bûbûm. Lê dema ku min av vexwart tiştek çû qirika min de. Min ew hîskir. Dema ku ez sekinim ku ez vexwûm dayika min a hewî wê, dît ku wê tiştek weke di qirika min de ma. Wê li ser wê rewşê hema weke ku ew bi min ve alaquadar bibê got 'male mnê keça min. Hinek av din vexwe da qirika de paqij bibê. Min jî wusa kir. Piştî her çi bû di qirika min de çû hundûrê min. Ez zêde ne rehet ne bûm.»

«Dem hinekî têve çû. Ez hin bi hin xwe ne rehet hîs dikim. Weke ku tiştin di zikê min de hebê li min dihat. Carna jî weke ku ezê bi varîşihim li min dihat. Lê ne di varîşaham. Min bi xwe jî ne dizanî ku çi ji min tê. Lê zikê min piştî demekê hin bi hin mazin dibû weke ku ez bi haml bim. Weke ku ez bi halekê bim zikê mazin dibû. Ew rewş zêde dihat kifşkirin. Dayika min a hewî jî ew kifş dikir. Rojekê ew dibînê zikê min wusa mazin û bi henekî wê ji min re bêjê 'keçê min ma ti bi halekî yî» û wê

bikenê. Ji xwe êşa min besî min bû. Vêça gotinên wê hîç min ne dikarî wan bikişênim.»

«Dem têve diçê. Zikê min hê bêhtir mazintir dibê. Dayika min a hewî jî wê bi dizîka wê li nava xalkê wê bigerihê û wê ji wan re wê bêjê ku” meyizênin Zanûba bi halekê ya. Lê kî dizanê ku ew ji kê çêkiriya. Piştîre dema ku ew, di nava xalkê de wusa digerihê dibêjê êdî piştê ku ez diçûm û di geriyam min ew nerînên wan ên li ser xwe ên bi mana min ji wan gelek tişt fahm dikir. Lê min ne dikarî wateyê bidimê. Rojekê dema ku ez diçûma avê li rex dayika xwe ya hewî çûm serê kehniyê wê, hinek jinik wê li wir wê hebin ku ew li hevdu kombûyî û wê yek ji wan wê ji min bipirsê ku zaroka min ji kê ya. Wê di nava hemû jinên din de wê bêjê” xwûdê ji ter bihêlê. Dê ka navê bavê zarokê ji me re bêje. ‘ Wê gotinê weke ku barqekê li mejiyê bixê li min kir. Ez pirr zêde bi hêrsbûm. Dayika min a hewê di bin lêvên xwe de dikenî li wê rewşê. Min ew dît. Lê ya ku zêde di serê min de cih girt jî wê, ew gotina wê jinê bê. Piştîre bi wê hêrsê em hatina malê. Wê dema ku bavê min ji kar hat malê wê, dayika min wê herê hemberî wî û wê ji wî re wê weke ku ew heya wê ji rewşê tûneyî wê bilêvbikê ku ew çî jîyankirina li ser devê kehniyê. Bavê min bawerîya wî hertimî bi min hebû. Wî dizanî ku ez tiştêkê wusa nakim. Lê ma wê çî bikê. Li min nerî. Dema ku ez bi wî re çav bi çav hatim, min fahmkir ku ew çendî êşê dikişênê di xwe de. Wê bi wê rengê wê piştî wan gotinan re wê jîyan li min û bavê min wê haram bibê. Êdî ez nizanim ku ez çî bikim. Ji min re ya herî baş ew bû ku ez dawî li jîyane xwe bênim bû. Lê ez li bavê xwe dihizirim. Piştî dayika min wê, ew ji wî re wê zêdetirî wê giran bihata. Ber vê yekê min tiştêkê wusa ne hilda li berçav.”

”Ev gotinên bi wî rengî wê êdî wê di nava xalkê de wê werina li ser ziman. Vala ne gotina, ‘devê kesan ne torbaya ku tû yê wê girêbide.’ Li ser van gotinan wê piştîre wê rojekê wê, dayika min a hewî wê, gotinên weke ”Zanûba bûya qahp. Divê ku tu wê çareyekê ji wê re bibînê. Divê ku tu namûsa me nehêlê li ser wê gotin ji wê re were gotin. Ya divê ku tu zanûba bikujê û yan jî wê bide kuştin. Bi wê rengê namûsa xwe paqij bikê. Bavê min li hemberî wan gotina pirr bi hêrs bû. Gotina ku ji devê wî derket ‘ez li Zanûba bi bawerîm. Ew ti tiştê xirab nakê. Cardin ez gotinên bi wî rengê ji devê te ne bihîzim’ û piştîre ma sekinî bêdeng di cihê xwe de.”

”Dem çendî ku wê têve herê û bavê min wê hêvî bikê ku wê ev gotinên bi wî rengê wê êdî newina gotin lê wê wusa nebê. Wê bi demê re wê,

zêdetirî wê, werina gotin. Dayika min a hewî jî ew jî li nava xalkê digerihe wê, dibêjê. Ew weke bêbaxtiyek mazin a li min bû. De ne, dibêjin ku xwûdê ti bêbaxtiyê bêbbersiv nahêlê. Min jî wusa hêvî dikir ku ew bêbersiv newê hiştin.”

”Piştî wê rewşê re wê, jiyane me wê pirr zêde wê, xira bibê. Wê dayika min a hewî wê, pirr zêde wê herê bi ser bavê min de. Dapîra min Sîtîyê ew hertimî aligirê min bû. Dema ku wê, ew gotin bihîstina ew pirr zêde bi hêrsbûya. Lê Dayika min a hewî bo ku ew nikaribê alikariyê bide min wê, hinek şênî kelandina û bi wê dana vexwartin û ew kiriya nava nivînan de. Ew ji kal xistiya. Ew êdî nikaribê gotina xwe jî bêtê. Wusa lê hatîya. Bavê min rewşa wî pirr zêde nexweş a. Êdî roj li ser rojê û hefte li ser hefteyê diçûn ku min bavê xwe rûyê wî ne didît. Wî hertimî dema xwe li cihê karê xwe dibûhûrand. Êdî ew zêde ne dihat malê jî. Ew ketibû rewşek wusa xirab de. Wî dest li dayika min a hewî rakiriba bo gotinên wî wê, ew ji wî re wê bûba weke kêmesiyekê. Lê gotinên li ser min jî wî pirr zêde diêşandin. Wî dizanî ku ew ne rast in. Lê tiştek nedikarî bikê. Min jî ew hîs dikir. Ez jî di cihê xwe de sekinî bûm. Êdî zêde derneketima derve jî.”

”Zikê min jê hin bi hin mazin dibû. Ez ji xwe biêmin bûm ku ez ne bi hamlbûm. Lê di zikê min de tiştekê xwe di labitand. Ew çûbû min jê ne dizanî. Dema ku min ew didît ez, bixwe bi xwe re diketima nava gûmanê de. Ew çibû di zikê min de dilabitî? Min ne dizanî. Lê wê pirr zêde ez ji kal dikirim û hemû hêza min ji min dibir û ez ji qaram dixistim. Carna min ne dikarî ez rabima ser pîyan bigerihim. Zikê min bi demê re ew pirr zêde mazin bû weke zikê jineka bi haml. Wusa li min hat. Li hemberî mazinbûna zikê min êdî min, bixwe jî gotin ne didît ku ez bêjim. Ez tenê mabûm sekinî û li bendî çareyekê ji xwûdayê xwe bûm.”

”Dem hinekî din têve çû. Lê gotinên ji devê dayika min a hewî ên bi rengê ”zanûba bû qahp dawî li wan ne hat. Wê wan gotinan êdî her roj li hemberî rûyê bavê min bikarbênê. Bavê min tenê di xwe de dikira kûfa kûf. Wekî din ti tişt ne dikir. Hetimî digot ku divê ku tu wê ji me dûr bikê. Bavê min tevî hemû gotinan jî min, rojekê ne dît ku ew li hemberî min xirab tevgerîya. Ber ku wî gelekê hêj min dikir. Dilê wî bi min ve bû. Lê tiştek ji destê wî ve ne dihat. Her roj ez bi xwe dibirima cihê karê xwe. Lê rojên dawî de êdî wî ew jî ne dikir. Ew tenê weke kelaşekê bi tenê diçû û dihat. Wusa bêdeng bûbû nayê gotinan.”

”Rojekê bavê min ne çû karê xwe. Hata cem min û wî hinekî dema xwe li cem min bûhûrand. Min êşa di rûyê wî de didît. Wî wê rojê gota min, ‘î

ro ez û keça xwe bi hevdû re roja xwe derbas bikin bikin. Min jî got 'bila yabo' û em bi hevdû re man. Me hinek nan û tiştên xwarinê bi hevdû re amedekir û bavê min ez birima ber cemê diclê û li wir li deverek pirr xweş û hînik em bi hevdû re man. Li wir me dema xwe bi hevdû re heta demek dirêj derbas kir. Piştî ku me xwarina xwe xwar wê bavê min û min xwe dirêjkir û em di xewê ve çûn. Ez ketima xewek şêrîn de. Lê bavê min na. Ew şîyar bû. Piştî ew biryarekê dide di wê kêlikê de. Wî dizanî ku ez li mal maban wê tiştek hatiba serê min. Bavê min ew ne dixwest ku ew bidîta. Di wê demê de dema ku ez dikevim xewê de wê bavê min êdî min bikê keştîyeka piçûk a avê de û wê, min li ser ava diclê berdê. Ez wusa di keştîyê de hatim û çiqasî hatima ez nizamim. Dema ku ez şîyarbûm min, xwe di keştîyê de bi tenê dirêjkirî dît. Berê rûyê min bi azmana ve bû û min tenê stêrkên geş li ser serê xwe re didîtin. Wekî din min ji xwe nizanîbû ku ez di keştîyê de li ser avê ma. Ez dema ku şîyarbûm min bi çend dangan bakira bavê xwe. Lê ti kesekê bersiva min neda. Dema ku ez rabûm jî min dît ku ezê di keştîyê de ma û li ser avê mê. Keştî hatîya li herêmek rojavayê kurdistanê a afrînê sekinî ya. Min ewder dizanî. Berê bavê min û kalkê min pirr ji min re bahse wê kiribûn. Lê min ewder bi çavên xwe nedîtibû. Piştî bi gelekî re ezê wê rastiye fêrbibim."

"Dema ku ez hinekî hatima xwe min êdî rastî fahmkir. Min fahmkir ku bavê min bixwe ez kirima wê keştîyê û li beravê berda me. Êdî ez li bavê xwe hêrsbibim û ankû bo ku ew li berçavê wî tiştekê newê serê min ku wî ew kiriya ez bo wê bi çavê dîn lê binerim min, ne dizanîya. Lê ez pirr ketim rewşek pirr xirab de. Heftê roj bi ser min ve derbasbûm di hundûrê wê keştîyê de. Keştî li ber keviyekê çolî sekinîbû. Deverek beyer bû. Min ti niştecihên ku mirov li wê dijîn li wir bi çavên xwe ne didît. Lê herêm gelek çîyayî bû."

"Li wir ez peya bûm ji keştîyê. Min keştî kişand li keviyê li devera zûwa ku ew li berçav neçê. Min piştî çend kevir jî heta ji min hat min danîn li pêşîya wê ku ew neçê. Piştî li wir deverek weke şikeftê piçûk ku wê, weke avê lêdabê û ew ax şamitandibê û ew şikeft çêkiribê min dît. Ewder deverek beravî bû. Li wir ez heyvekê bi tene serê xwe mam. Ne tiştek hebû ez bixwûm û ne jî kesek hebû ku ew li min bibê xwedî. Min carna hin cûreyên geya ku ew dihatina xwarin min ew berhev dikir û wê dixwar. Wekî din jî ti tişt ji destê min ne dihat ku ez bixwûm. Rojekê ez ji kalketibûm û êdî min ne dikarî ez xwe li xwe bigirim û ez ketim. Her ku ew çî bû di zikê min de di labitê wê hemû hêza min ji min dibir. Weke

ku wê laşê min dixwar li min dihat. Li ber wê êdî qaramên min şikeştin û min xwe li bayê mirinê berda. Di wê dema ku min xwe berda de wê, rojekê jineka pirr pîr ku wê piştire navê wê fêrbibim û wê pirr alikariya wê bigihijê li min û navê wê delal bê ew, rêya wê dikeve wir de û ew min dibînê. Ew dema ku min dibînê ew fahmdikê ku tiştêk hatiya li serê min. Ew li rûyê min dinerê, weke ku xwûna laşê min hamû jê hatiya kişandin rûyê min û laşê min pirr sipî bûya. Wê ez bi awayekê nîvmîrî dîtim. Piştire wê, ez bi wê pîrîtiya xwe hildam û ket bin çengên min de û ez birima male xwe. Dema ku wê ez birima malê wê, hingî ez li ser nivînekê dirêjkirim û wê xwest ku ew tiştêkê bide min. Lê wê çi da min min nikarîbû wê bixwûm. Wê hinek şorba çêkirin û xwest ku wê bide min lê min, ne dikarî ku ez wê bixwûm. Wê demekê ew bi min ve wê alaquadar bibê. Lê piştire wê dema ku ew fahmdikê ku ez nikarim tiştêkê bixwûm wê, êdî wê, nizanibê ku wê çi bikê. Wê jî zan dikir ku ez bi halekê me. Yanî ez bi haml im. Ber vê yekê jineka din a ku navê Şîlê bê û ew jê di temenê Delalê de bê wê, ew wê serî li wê bixwê û wê ji wê bixwezê ku ew were male wê û li wê keçika ciwan a bi haml binerê. Wê Ew jî hat. Piştire wê, ew were û wê bixwezê ku ew li zikê min binerê. Wê ew weke jineka 'pîrk' bû. Ne tu dizanê wateya pîrkê çi ya. Kesa pîrk wê weke kesa ku ew bizane bê ku ew di hemû rewşên welidandinê de ku ew alikariyê bide jina ku wê zaroya xwe bîne li dunyê. Ji wê re pîrk tê gotin. Şîlê wê weke jineka bi wê rengê a pirr zêde baş û qanc bê. Bizane bê. Heft keçên wê hebûn. Her yekê ji ya din xweşiktir bûn."

"Dema ku wê ez dîtim ew pirr acêbmayî ma. Wê ji Delalê re got ku "delalê, ti jinên bi haml wê bi wê rengê wê weke xwûna wan ji laşê wan biçikihê wê nebê. Wê laşê wê bi wê rengê wê sipî nekê. Delalê hinekî weke gotineka bi henekî ji wê re got ku 'nexwe tu baş nizanê.' Wê jî bersiv da delalê got 'ezê pirr baş dizanim. Lê ka were tu bixwe binere.' Delalê hat û hinekî wilo ji dûr ve li ser min re sekinî û wê nerî. Lê wê ti tişt ne got. Wê piştire wê Şîlê wê demek dirêj wê bi min ve alaquadar bibê û wê li hemû deverên min wê binerê. Piştire wê, bi çavên şaş û matmayî wê li Delalê wê binerê û wê, ji wê re wê bêjê ku "delalê keçê, bixwûdê ev keç ne bi haml a." Dema ku wê wusa got wê, Delalê wê ji wê re wê bêjê "dê hera taradînê. Ma tu nabînê zikê wê li ber devê wê ya. Çawa tu dikarê wê bêjê." Dema ku Delal ew got û ma sekinî Wê, Şîlê hinekî din wê li min binerê û destê xwe dênê li ser zikê min. Piştire wê, destê Dealê girt û danî devereke laşê min li bin navika min. Ê gotiyê dêka binere. Piştire delalê hinekî destê xwe gerand û ew hinekî weke bi wê hizra di

serê xwe de ku ez bi haml im ew ket gûmanê. Lê wê nexwest ku ew tişteke bibêkê.”

”Delalê fahmkir ku we tişteke di zikê min de dilabitê. Lê wê jî ne dizanî ku ew çi ya. Piştî demeka din Şîlê bi min ve aladar bû. Piştî weke ku tişteke were aqilê şîlê wê gota Delalê;

-Delalê dê ka tu hinek av ji min re germ bikê.

-Tê çi jê bikê. Ma tê zarokê ne nûha ji zikê wê derxê.

-Na, ez nakim. Tenê hinek av ji min re germ bikê.

-Çiqasî?

-Hema zerikek av wê bes bê.

Delalê zêde pirs piştî wê nepirsî û wê, çû devera ku ew xwarina li wê çêdikê û wê tifika xwe di cih de pêxist û wê hinek av li ser wê germkir û ji Şîlê re hanî. Şîlê piçek şekirê tirş kira nava avê de û wê, pêşî bêhvila min girt û wê berda devê min de. Dema ku wê berda devê min de wê, hingî Şîlê wê bêjê;

-Weke ku ez taxmin a

-Tu çi taxmin dikê Şîlê.

-Dêka were delalê destê xwe cardin dêna ser vêdera zikê wê,

Delalê cardin hat û destê xwe danî li ser zikê min. Lê wê ti tişt fahm nekir. Piştî Şîlê got ku ‘ez zandikim ku ji zaroyekê zêdetir wê tişteke din di zikê wê keçe de hebê. Dela cardin gota wê, ‘de heta wirde taradînê. Ma di zikê mirovan de wê çi bijî. Ma çi dikarê bijî.” Şîlê bersiv da wê û got ku ”ez zan dikim ku ew zîroyekê avê ya di zikê wê de pirr zêde mazim bûya û bûya weke marekê.” Dema ku Şîlê wusa got wê, delal bi çavên raq û şaş li wê binerê. Piştî wê, hinekî din ez nerim û di ya xwe ew êdî êmin bû. Wê wusa got. Piştî wê hinekî din wê li ser min bisekinê. Wê êdî bi tememî fahmkir ku ew zîroyekê avê ya.”

De na, ew zîroyên avê ku wê bahs dikir ku ew hê piçûk in ku ew ketina zikê mirovan de wê piştî wê xwûna mirov wê bimijîn û wê bi wê di demek kin de wê weke malekê mazin wê mazin bibin. Wê dirêj bibin. Bi mijtina xwûnê ew dijîn. Piştî ku Şîlê biêmin bû û bi Delalê da bawerkirin wê, Delalê ji wê bi pirsê ku ew çawa ketîya zikê wê de. Wê şîlê bêjê ku ”ew bixwe nekevîna zik de. Lê divê ku ew di nava avekê de û ankû tişteke weke wê de ew bê vexwartin. Wê hingî wê di zik de wê, bicih bibê. Ew di zik de hêlina xwe çêdikê û ew li wir zû mazin dibê.” Dema ku Şîlê wusa got wê, piştî wê, delalê wê hinekî wê bêdeng wê bimênê û wê piştî wê, berê xwe bide Şîlê û wê ji wê bipirsê ku wê demê ku ew marmarokê zîro bê wê, mirov çawa wê karibê derxê? Dema ku Delalê

ew pirsî wê Şîlê hinekî li ser wê bihizirê. Piştî wê, got ku ezê hewl bidim ku wê derxim. Piştî Şîlê bakira keçên xwe ku ew werina wir. Ew hatina wir û wan jî alî wê kir. Keça wê ya mazin **Zara** wê, keçeka ciwan a pirr xweşik, li xwe û dirêj bê. Wê pove serê wê hema bêja heta ber qûzeka lingê wê dirêj dihat. Wê hemû pove xwe li ser serê xwe li hevdu dabûbû li hevdu.”

”Şîlê avaka tirş çêkir û wê hinek tiştên din jî kirina navê de. Piştî wê, xwe amede kir ku wê bide min ku ez wê vexwûm. Lê berî wê, gota Delalê û keça xwe Zara ku wê dema ku ava tirş çû zikê wê de wê, marmarok wê pirr zêde wê ne rehet bibê. Win herdû jî wê ji jêr ve zikê wê bi berbanî ve wê hin bi hin bijidênin. Wan jî weke ku wê, bo ku ew bikin xwe amede kirin. Piştî Şîlê hemû ava tirş ku wê hinek şênîyên din jî kiribûbûna nav de wê, ji devê min berda zikê min. Piştî marmarok pirr zêde ne rehetbû. Xwe li hêtên zikê min dide. Hindik mabû ku ew zikê min biqatênê. Piştî demek ne zêde bi ser ve çû û min dît ku wa tiştê serê xwe ji devê min derxist û vekîşîya li derve. Hin bi hin marekê stûr û nêzî du qama mirovekê xwe bi tememî ji zikê min derxist. Piştî ku ew bi tememî derket. Serê xwe rakir ku ew cardin ji devê min ve bikeve hundûr. Lê delalê pêl serê wê kir û ew da ardê. Piştî ew kuşt û avêt derve. Ez jî wusa ji kal ketim. Piştî wê ez ji xwe çûm. Demek dirêj ez bêhiş di nava nivînan de raziyam. Ku ez hatima xwe min dît ku wê her sê jin wê li ber serê min disekin in. Zara wê destê min girtibû. Bi destê xwe jê car bi car destê xwe dibir anîya min. Piştî ku ez hatima xwe wê, dilxalîneyeka pirr zêde mazin bi min keve. Şîlê weke ku wê ew zanibê wê, berî hingî hinek tişt ku wê gelek tiştên ku ew ji wê re baş bin amedekiribû û wê dema ku ez hatima xwe wê bi zorê ew bi min da xwarin. Piştî hin bi hin min êş di zikê xwe de hîskir. Şîlê got ku wê ser hefteyekê re wê bikişênê ku ew were li xwe. Ber ku wê marmarok gelek kef û giliza xwe di hundûrê wê de çêkirîya. Heta ku ew hemû winda nebê ji laşê wê, ew wê, di rewşek xirab de bê. Piştî wê re wê, ew wê baş bibê. Weke ku wê got jî bû.. Piştî ser hefteyekê ez di nava nivînan de ma. Delalê weke keça xwe li min nerî. Wê ji her aliyê ve destê xwe da min û ez başkirim. Piştî hin bi hin ez li xwe hatim û rabûm li ser xwe. Piştî ku ez rabûm ser xwe êdî ez li wir mam. Li cem wê mam. Lê heta demekê min ne dikarî bi axifim. Piştî jî êdî min li xwe haramkir ku ez bi mirovan re bidim û bistênim. Tiştê hat serê min ez gihandima li wê biryarê.»

«Ez piştî demekê babûm û hatima ser xwe. Lê piştî ez wusa mam. Mirovan ez naskirim û weke Zanûba lal ez hatima naskirin. Wusa êdî ez

mam. Bi delalê weke keça wê heta dawiyê bi wê re jîyam. Me di destpêkê de nêzî sê salên xwe bi hevdû re derbaskir. Ez û ew pîrr zêde li hevdû germbûn. Em bûna weke malbatekê. De ne, piştî min bihîst ku wê, keçeka Delalê wê, li ber ava diclê wê herê û wê piştî laşê wê bêjîyan wê bê dîtin. Piştî Delalê ew keça xwe windakir êdî weke ku jîyan li berçavên wê tarî bibê lê tê. Êdî wê xwe ji jîyanê vekîşand. Piştî rojekê dema ku wê ji min re got "keça min li ber ava diclê çûyî tûyî, tu li min vegeyayî." Min di destpêkê de ti mene neda wê gotinê. Piştî min ji Zara keça Şîlê pirsî. Wê ji min re rastî got. Zara bi min re bû hevaleka baş. Hertimî em bi hevdû re dirûniştîm. Ew pîrr zêde bi desthuner bê di warê naqş û tiştên bi wê rengê de. De ne, her keçik di wê dema xwe de wê, tiştan wê weke cehîzê xwe wê çêbikê. Piştî ku ew zewicî û çû male xwe êdî wê, ew wê male xwe bi wê bixamilênê û xweşik bikê. Her keçik wê cehîzekê wê yê ku ew çêdikir û heta dema ku ew zewicî ku wê temem bikira hebû."

"Kale mêrê min î ro, wê newîyekê delalê bê. Wê kûrê xwûşka wê bê. Ew piştî dem bi dem dihat cem Delalê. Wê dema ku wê karek bûba wê, alî wê bikira. De ne, karê zilaman hebû u wan dikir û yê jinan hebû. Karê zilaman ên malê ew dihat û dikir."

"Piştî Kale wê hertimî wê were. Em li hevdû germbûn. Piştî hin bi hin ez jî nîzanim çawa bû dilê min ket wî de. Piştî wê re min hêstên wî jî li xwe hîskirin. Lê me nedikarî em ji hevdû re bibêjin. Ez weke keseka ku min ne dikarî ez bi axifim û hêsta xwe bînim ser ziman bûm. Piştî wanqas rewşên ku ez jîyam ezê, çawa karîbam herim hemberî wî û bi dil hêstên we bêjim. Ew ji min re zor û giran dihat. Lê dema ku ez li wî dihişînim wê dilê min weke pîrpirîkekê (porîtankekê) wê sivik bibê. Dilê min weke pîrpirîkekê lê hatibû. Piştî wanqas êş û elemên ku min kişandin wê, weke çirûskekê wê evîna kale wê di dilê min de wê şîn bibê. Lê ku wî tiştên ku min zanîba wê çî bigota. Ew hertimî di mejiyê min de bû weke mereqekê heta roja me jî ew nîzanê. Tenê beşa tiştên ku min jînkirin a ku Delalê ji wê re bûya şahîd wê, ew wê zanibê. Lê piştî ew rewş çawa bûya û çawa heta wê deverê ew hatîya bi min re wê, ew weke sirrekê wê hê ji wê bi min re girtî bê."

"Piştî wê, kale wê zêdetirî wê bi ser min Delalê de wê were. Rojekê Delalê ew wê rewşê farq dikê û Kale dikişênê li koşeyekê û ew bi wî re di axifê. Pêşî Kale fihêr dikê ku ew hêstên xwe ji wê re bêjê. Lê piştî wê, hin bi hin wê, ew wê, bêjê. Bi zîmanekê fihêtokî wê ji wê re wê bînin li ser ziman. Delalê bi demê re wê gelekê mîyla xwe dabûbû min û wê hêj

min kiribû. Weke keça xwe didît. Min jî ew weke dayikekek xwe didît. Piştî wê, ji min re rewşa kale vekir û hanî li ser ziman. Ji min re got ku tu çi dihizirê wê ji min re bêjê. Lê min ne dikarî bi axifim. Min bi nivîskî ji wê re hanî li ser ziman. Min jî ya dilê xwe ji wê re bi çend gotinan got. Wê dema ku wê fêrbû ku ez jî ne vala me li hemberî wî, êdî ew pirr kêfxweş û dilxweş bû. Wê piştî wê, xabêrê bide Şîlê. Wê şevê wê Şîlê û keçikên wê werina malê û wê bi me re rûnihin. Wê dema ku piştî wê rewşê wê, Delalê wê bi xwûka xwe, yanî dayika kale û bavê wî re wê bi axifê û wê rewşê ji wî re wê ji wan re wê bêtê ser ziman. Ew jî kêfxweş dibin. Piştî wê, levbikin û wê dilê min jî wê bigirin û wê kare Zawaca min û Kale wê bikin. De ne, di çanda me de keçek dema ku ew cehîzê wê nebê û ji malê were derxistin wê ew wê, weke rewşek xirab wê were dîtin. Ber vê yekê bo ku ez ji male delalê bêt cehîz newima derxistin wê hemû keçên Şîlê wê bigihina li hevdu wê, bidest çêkirina cehîzê min bikin. Di demê kin de wê, ji ya keçikek asayî zêdetirî wê cehîzê min wê were amade kirin. Wê her tiştê wê ji min re wê were amade krin. Bo ku ez bêcehîz ji malê dernekevim wê her tişt wê bêt çêkin. Keçika ku ew bêcehîz derket ji malê wê, weke ya sêwî û ankû xirab wê were dîtin. Cehîz wê ji aliyekê ve wê, serbilindayîyekê keçikê a dema zawaca wê jî bêt. Wê ber vê yekê wê, pirr zêde wê di nava me kurdan de wê li ser wê were sekin in. Ew kevneşopîyeka me ya ku ew nebê nabê ya bêt.”

”Piştî ku ez û Kale Zewicîn me pirr zêde alîkari da hevdu. Kale ji min re pirr qanc bû û hertimî ew li rex min bû. Wî di ti rewşê de ez bi tenê ne hiştim. Ne weke keçikeka ku ew li ber ava diclê hatima cem wan li min nerî. Weke keçikeka ku ez ji male bavê min hatima derxistin û birin li min nerî. Wî hertimî ez bi rûmet kirin. Dilê wî bi min ve bû.”

”Min ya dilê Kale pirr baş dît. Ew safîtî û pqajîya dilê wî pirr zêde baş min dît. Piştî wê re wê, min xwe bi wî ve zêdetir rehet hîskir û ez weke jina wî li cem wî mam. Piştî zarokên me hatina dunyê. Em bûna xweî zaro. Dema ku jin û mêr bûna xwedî zaro wê, êdî weke malbateka mazin wê li wan wê were nerîn. Em jî êdî weke malbatek mazin bûn. Lê hertimî wê, di wê jîyane min bi mêtê min û malbata min re wê, tiştê ku wê pirr zêde wê êşê wê bidê min ew nekarîna axiftina min a bi mêtê min re bû. Carna wê ew wê xwe ji bîrbikê wê weke ku ez di axifim wê pirsan ji min bikê. Ez jî carna dikevima wê rewşê ku ez xwe ji bîrbikim û bersivê bidim. Lê heta wê kêlikê min bersiv nedaya. Lê zaroyê min hemû jî min bi dengê xwe mazin kirin. Min nexwest ku ew, tevî hemû êşên dilê min ew ji wê mahrûm bimênin. Min ew ji wê êşa dilê xwe dûrgirtin. Ez bi

wan re didim û distênim. Lê min hertimî tembihî li wan kir ku ew ji ti kesekê re wê nebêjin. Ew di nava min û wan de bê. Wan jî bi demê re xwe li wê girêdan. Ji ti kesekê re negotin. Heta ku wan ji bavê xwe re jî negotin. Di wê warê de ez ji zaroyê xwe bûma weke momoste ji wan re. Tişta ku weke zanebûnê min ji bavê xwe girtibû min bi wan zaroyê xwe mazin kir. Ew jî bûna xwediyê wê zanebûna min. Ber vê yekê min zaroya xwe ya pêşî ew, hingî jîr û bizanebû û zû fahmdikê **min navê wê gûharand û kir Zane**. De ne, navê bavê min Zan a. Min 'e' danî li pêşîya wê û kir navê zaroya xwe. Ber ku her dema ku ez li wan dinerim ez wî bibîr dikim min ev kir."

"Nûha Sarya tu dizanê ku min çi jîyankir. Êşa min û serborîya min ev a. Hê gelek tiştên ku ez wan dizim û dikarim bêjim hena. Lê ez niikarim. Her ku ew dihên bîra min hê jî êşek mazin didina min. Dilê min digûveşên. Dilê min didina sekinandin. Ez dikevima rewşek wusa de ku ez nikaribim bêhna dil bistênim. Wilo li min tê."

"Jîyane min bi êşê heta wê derê hatiya. Ez ji vir û pê de ez nizanim ku ezê çi bikim. Min tu weke xwûşka xwe dît û min hemû jîyane xwe ji ter got. Bi rastî jî ku min ji ter negota ezê weke ku bitaqîyam. Hingî di min de gelekî ez di warimandim. Ez bi warma dilê xwe a ji êşên xwe re dijîm. Ber vê yekê pêwîstîya min jî bi axiftina bi yekê re hebû. Ew jî bû tu."

Dema ku Zanûba wusa got Sarya hinekî ma sekinî û piştire çavşilî bû. Jîyane Zanûba û serborîya wê pîrr zêde bandûr li Sarya kir. Sarya piştire wê jî got ji Zanûba re ku ew wê weke xwûşka xwe dibînê, û heta ku ew heya wê li cem wê bê û li rex wê bê. Piştire Sarya ku wê hinek gotinên din ên bi wê rengê ji wê re gotin wê, piştire wê, ji Zanûba pîrsî ku ew ji wê demê û pê de çi dixwezê ku ew bikê. Dixwezê ku ew bi wê rengê bide domandin û ankû êdî ew bi malbata xwe û mîrê re bidest axiftinê bikê. Zanûba dema ku wê ew ji wê pîrsî wê, ji wê re got ku ez, dixwezim ku ez êdî bi axifim. Lê ez nizanim ku ez çi bikim. Ku Kale zanibê ku ez di axifim wê dilê wî bişihê. Wê bêjê ku heta wê demê çima tu bi min re ne axiftî. Te çima xwe ji min dûr girt. Piştî wê gotinê re Sarya hinekî ma sekinî û piştire wê ji Zanûba re got ku "ez di wê baweriyê de me wê, pêşî wê hinekî bandûr li wî bibê. Lê piştire wê, te fahmbikê. Tişta ku te ji min re got ku ew jî bizanibê wê te fahmbikê û wê haq bide te. Wê te bi xirabî ne darazênê. Wê fahmbikê. Kale kesekê bi aqil û zane ya. Ew ji hal û rewşan fahm dikê. Kesê ku ew ji hal rewşan fahmbikê mirov dikarê bi wan bawer bê. Ber vê yekê ez dikarim bêjim ku bila dilê te rehet bê.

Sarya wusa ji Zanûba re got û ma sekinî di cihê xwe de. Tiştina ku ew dihizirî di mejiyê xwe de ew hebûn. Zanûba jî wê, di wê demê de wê di serê xwe de wê hemû jîyane wê weke şerîte filmekê wê di berçavên wê re wê derbas bibê. Wê demên xwe yê berê ku wê di wan de çi jînkiriya wê bête ber bîra xwe. Ji xwe wê, dema ku ew bi Sarya axift û wê bahse xwe û demên xwe yê berê kirin wê, bi wê re wê, gelek tiştên ku ew heta wê demê ne di hişê wê de jî bûn wê werina li hişê wê. Ew wê li wan bihizirê. Piştî bavê wê gelekî di aqilê wê de ma. Ew pirr zêde li ser wî hizirkir. Piştî ji xwe re got ku ûgelo nûha rewşa wan çi ya û çawa ya. Bavê min nûha çi dikê wê ew ji xwe pirsî. Pirr dixwest ku ew wê zanîba.

Lê ma wê çawa wê bizanîya? Ne bi derfet bû. Ew piştî ku ji wan vaqatiya wê, êdî wê ew dibê ku weke keseka ne li jîyanê ew dihê zanîn. Dibê ku ew dihizirin ku ew êdî najî. Zanûba ew jî di serê xwe de hizirkir. Lê piştî demek dirêj jî ew li ser jîyane xwe û ya Kale hizirkir. Heta wê demê wê kalê wê gelek tiştan wê, bi wî re ew wê bijî. Kale û zarokên wê bûbûn jîyane wê. Lê ew di nava wan de weke lalekê dijî. Weke lalekê ew dihat zanîn. Mêrê wê dizanî ku ew hîç nikarê bi axifê. Ku wî fêrbûba ku ew di axifê wê, gelo wê çi wê bigota li wê+ Zanîba pirr caran ew li wê hizirî. Lê her carê wê, di serê xwe de wê, di nava gelek hizran de wê herê.

Sarya û Zanûba wê demê wê, demeka pirr zêde dirêj wê bi hevdu re wê derbas bikin. Wê piştî wê, Sarya ku wê dema çûyina wê hat wê, ew wê, kare xwe bikê. Lê wê ne dixwest ku ew bi carekê hema wilo rabê û herê. Wê hêdî û hêdî wê, weke ku hem xwe amede dikir û hem jî Zanûba ji çûna xwe re amede dikir. Bo ku ew piştî çûyina wê re xwe xirab hîsnekê. Ber ku Zanûba piştî wê hemû jîyane xwe ji Sarya re got wê, hinekî ew dilper û hêstiyar bibê. Sarya ew bi wê re wê kifş dikir. Ber wê yekê ew wê, bi wê rengê wê tevbigirihê.

Lê Sarya diviyabû ku ew biçûya. Ew jî male wê hebû û zaroyên wê yê ku ew li bendê wê bûn hebûn. Ew diviyabû ku ew çûba li wan. Sîpan ew jî nûha li bendê wê na. Ew fêrî zêde dirêj ji holê windabûna Sarya nebûbûn. Wan hertimî demên xwe zêde bi hevdu re derbas dikirin. Sarya jî wê yekê dizanî.

Dem hinekî din têve çû wê, êdî wê Sarya wê bi dengê nizm û nerm wê ji Zanûba re wê bêjê; 'ez divê ku ew nûha herima malê. Lê ezê piştî hertim ezê werim. Ez ti carî te, bi tenê nahêlim.' Sarya wê dibêjê û piştî wê herê. Lê berî ku ew herin wê, Zanûba û Sarya wê li ser tiştekê din jî wê bi axifin. Ber ku wan berê jî hizra xwe li ser wê ji hevdu re hanîbû ser

ziman. Ew jî ew bû ku wê Zanûba hizir dikir ku ew ji Kale re bêjê ku ew diaxifê. Êdî ew jîyane bike rewşek asayî de. Di wê demê de wê, aqilê ku wê Sarya wê bide Zanûba wê ew bê ku ew karibê ew êdî hin bi hin bi wî re biaxifê. Lê wê ew çawa wê bikê wê, di serê herdûyan de jî wê kêlikê wê di hizir li ser wê nebin.

Piştî wê Sarya wê, bi dilekê germ wê demxweşîyê wê ji Zanûba re wê bixwezê û wê herê. Lê dema ku ew diçê jî wê di serê wê de wê pirr zêde wê tiştên ku Zanûba ji wê re gotin wê hebin. Wê, ew di serê wê de wê pirr zêde wê di serê wê de wê cih bigirin. Piştî jî wê, ew wê, li ser wan bihizirê. Piştî ku ew hat malê jî wê, ew wê hinekî wê li ser wan wê bi Serdest re wê biaxifê. Dema ku ew ji Serdest re navê wê dibêjê wê, Serdest wê pêşî wê bêjê 'hiiii Zanûba lal.' Ber ku ew wusa dihat zanîn. Piştî dema ku Sarya hemû tişt ji Serdest re got wê, êdî wê Serdest jî wê, dilê wî li ser wê bisawitê. Sarya pirr zêde li Serdest bi bawer bû. Dema ku ew tiştêkê bi hevdû re axiftin wê, Serdest wê li ser wê xabar ji devê wî dernekevin. Wê ew karibê wê di xwe de wê bigirê. Wê Sarya dizanî. Ber vê yekê wê, hertiştî wê ji wî re wê bêjê. Serdest bixwe jî wî Kale nasdikir û hinekî nava wan jî xweş bû. Wê dema ku wê Sarya wê rewşê ji wî re wê bêjê wê, ji Serdest wê bipirsê ku Kale xwediyê çi rengê hizirkirinê ya. Wê bixwezê ku ew hinek tiştîna ji wî jî di derbarê kale de fêr bibê. Ber ku Sarya, Soz dabûbû Zanûba ku ew wê li cem wê bê û wê, ali wê bikê. Ber vê yekê wê, dixwest ku ew hizrên Serdest ên di derbarê kale de ku ew hebin ew wan zanibê.

Di wê demê de wê Serdest wê tiştêkê wê ji Sarya re wê bibêjê. Wê ew jî wê ew bê ku kale car bi car dikeve wê gûmanê de ku Zanûba dikarê biaxifê. Ber ku wî ji Serdest re carekê gotîya ku 'rojêkê wî dengê ji hundûrê weke dengê jinekê bihîstîya.' Ew ketîya wê gûmanê ku ew dengê jina wî bê.' Dema ku Serdest ew got wê, Hinek tiştên din ji axiftinên Zanûba wê werina bîra wê. Zanûba ji wê re gotibû ku carna kale wê, weke ku ez bi asayî dikarim biaxifim wê were cem ku ez karekê dikim û wê pirsan ji min bikê. Hingî Sarya di serê xwe de têkiliya wê gotina Serdest û ya Zanûba bi hevdû re danî. Di wê rewşê de ew gûman li ser wê re ket serê Sarya de jî.

Sarya wê şevê li ser wê hizirî heta bû sibeh. Ku roja din hat wê, piştî ku wê karê xwe xilas kir û piştî çûyina ji malê a Serdest wê ew jî wê, herê bi ser Zanûba ve. Hungî wê bi Zanûba re wê li ser wê rewşê wê cardin wê biaxifê. Zanûba wê, cardin ji wê re wê bêjê ku 'kale wê carna wê weke ku ez dikarim biaxifim wê, ji min pirsan bikê. Zanûba wê, ji Sarya got ku

‘ez zan dikim ku ew xwe ji bîr dikê.’ Lê çendî ku wê wusa got jî wê ew li wê bihizirê. Kale wê fakiro wê her sibeh ku wê hê reş li ser ardê bê wê, ji malê wê derkeve û wê herê bi ser karê xwe ve. Wê karê xwe bikê. Wê dema ku wê ro wê her ava wê, were malê. Ew wê hertimî wê bikê. Kale ji xwe re wê çiftlikek mazin wê ava bikê. Wê di demên pêşî de wê, Zanûba jî wê bi wî re wê di wê de wê hemû karên wê bikê. Lê piştî ku zaroyên wan çêbûn wê, kale wê biraziyê xwe yê piçûk **Kuro** wê, hilde li cem xwe ku ew alî wî bikê.

Zanûba jî wê piştî wê demên xwe li malê û bi karên malê ve wê derbas bikê. Wê dema ku ew dihat malê wê, zêde wê ji wastîyayîyabûna wî dema wî, zêde nebê ku ew bi zaroyên xwe jî ew alaquadar bibê. Ew wê, di wê rengê de wê, bijê. Lê rojekê wê, tiştê wê bibê. Kalê wê hingî wê bi rastî jî wê, li ser Zanûba wê, bikeve gûmanê ku ew diaxifê. Ew jî wê, ew bê ku dema ku zaroya wan herî piçûk a nûka bûyî **Gûlla** ku ew digirî wê, dema ku ew digirî wê, ew weke ku ew dengê jina xwe bikê ku ew *lolîyan* ji wê re dibêjê. Piştî jî wê, ew di mejiyê Kale de wê bicih bibê. Lê ew heya Zanûba ji wê nebû. Piştî dema ku Wê zanûba wê, bi Sarya wê biaxifê û wê hertiştê xwe wê ji wê re wê bêjê ku wê ew întîba wê di serê Sarya de wê bibê ku dibê ku ew xwediyê wê gûmanê bê. Wê piştî wê, Sarya wê, ji wê re jî wê gûmana xwe wê werênê li ser ziman. Dema ku wê ew wê werênê li ser ziman wê, Zanûba wê bahse bi awayekê asayî pirs pirsîna kale a li wê bikê. Wekî din wê tiştê li ser wê di mejiyê wê de wê nebê.

Bi wê rengê wê qadarek din jî wê jîyane wan wê bidomê. Zanûba wê di mejiyê xwe de wê hertimî wê bihizirê ku ew jîyane xwe baş bikê û rast bikê. Wê ji wê demê û pê de wê, heya wê zêdetirî wê li ser kale bê. Kalê di rewşa xwe de wê, tiştê wê nede li berçav. Piştî wê care ku wî ew weke ku deng kiribû piştî dema ku wî ne dîtibû ku Zanûba ne axift wê êdî ew jî wê weke ku ji serî wê herê. Wê ji bîrbikê. Wê piştî wê, jîyane xwe wê bi wê re wê, bidina domandin. Lê piştî wê demê bi hinekî re wê, tiştê din wê bibê. Kale wê, êdî wê bidest hizirkirina xwe ya li ser malbata wê bikê. Ew hizirdikê ku ew dema xwe zêde bi karê xwe ve derbas dikê û ew êdî divê ku ew hinekî demê ji malbata xwe û zaroyên xwe re vaqatênê. Ber vê yekê ew dihizirê ku ew êdî dema xwe ya kar hinekî kêmtir bikê. Ew zêdetirî demê êdî di nava zaroyên xwe de derbas bikê. Ber ku wî bêrîya wan jî dikir.

Lê hê ew her sibeh ê ku reş li ardê ya wê herê ji malê. Rojekê ew diçê çêftlika xwe û wê kar bikê. Wê rojê karê wî zêde nîn a û ew hinek karê

ku ew heya wê bi **kuro** re wê bikê û wê piştire wê, bikê ku ew were malê. Wê biraziyê xwe wê dênê ber sawalan û wê ew wê bikê rê û wê were malê. Lê dem jî weke sibeh a. Dema ku ew çûbû cihê karê xwe weke demeka pierr zû bû. Lê dema ku ew dikê ku ew vegerihê wê, weke demeka ku wê, hema bêja mirov wê bidest taştêya xwe bikin. Li male wan jî di wê demê de wê, zarokên wî li ser taştê wê rûnihin û wê demek dirêj wê bi kêf wê taştîya xwe wê bixwûn. Wê rojê ew, dema ku ew bi kêf dihe malê ku ew wê dema xwe bi zaroyan re wê derbas bikê wê, ku ew hê ne ketî hundûr de wê dengê jinekê ji male wan wê were. Jina ku ew bi zaroyan re diaxifê wê, zaroyên wî ji wê re wê bêjin 'yadê'. Ew ji wî rw pirr zêde acêb hat. Ew berî ku ew herê malê û xwe şanî wan bide wê, pêşî wê herê ber şebeka mazin û bi dizîka wê li hundûr wê binerê. Wê dema ku ew dinerê wê bibînê ku wê jina wî Zanûba û zaroyên wî hemû wê, li hevdû rûniştî na û wê bi hevdû re wê, taştê dikan. Lê wî tiştêkê din dît. Dît ku wa jina wî Zanûba wê bi zaroyên wî re wê diaxifê. Deng derdixê weke her jinên asayî ên din. Kale ji wê rewşê pirr zêde şaş û matmayî ma. Ji wê rewşê pirr zêde hizirkir ku ew jina wî diaxifê û wê çima heta wê demê wê weke ku ew nikaribê bi axifê xwe li lalbûnê danî. Çima bi wî re ne diaxift? Wê gelek pirsên bi wê rengê wê di serê wî de rûbidin. Kale wê, di wê kêlikê de wê bêî ku ew herê hundûr û xwe şanî wan bide wê bidizîka wê dîsa wê ji malê derkeve û wê were çiftlika xwe û wê li ser kevirekê wê rûnihê û wê bidest hizirkirina xwe wê bikê.

Destê wî ne diçû çî karî ku ew bikê. Ew tenê rûnişt û hizirkir. Di serê wî de pirr zêde pirr rûdan. Ji gelek aliyên ve jî wî, ji xwe pirs pirsîn. Gelo sedema ku ew neaxift bi wî re ew bû? Wî demekê xwe bi wê rengê weke berpîrsîyar dît. Lê piştî wî ji xwe pirsî ku berî ku ew wê nasbikê jî ew ne diaxift. Wê demê sedem ne ew a.

Kale di hizirî ku ew çima heta wê demê ew bi wî re ne diaxift. Dixwest ku ew sedema wê di serê xwe de bibînê û fahmbikê. Lê wî ew ne kir. Serê xwe pirr zêde wastand. Pirr zêde hizirî. Xwest ku ew wê fahmbikê. Zanûba jina wî, xwediyê dengêkê pirr zêde nazik û xweşik a. Wî ew jî kifşkir. Dema ku ew bi zarokan re diaxift wê, weke ku wê helbeste ji zarokên xwe bi dengêkê nerm û nazik dixwand li wî hat. Wusa dengê wê li wî xweş jî hat.

Kale wê rojê çendî ku ew neçû malê jî li çiftlikê li ser wî kevîrê ku ew rûnişt ew ji ser wê ne rabû û rûnişt heta roj were û herê ber ava. Wî hizirkir û bi hizirkirina xwe re xwest ku ew wê fahmbikê. Di dawîyê de kale fahmkir ku ew heta ku ji wê hisnekê wê nikaribê wê fahmbikê. Wî

di serê xwe de bo wê planek çêkir. Wê çawa wê bide axiftin wî planek çêkir. Kîjan aliyê wê, karibê wê bi wê ve wê herê bi ser Zanûba de ew li wê hizirî. Wî di serê xwe de weke ku wî tiştek dît. Lê wî ji xwe re jî wî, ew ne hanî li ser ziman. Pêşî dixwest ku ew ji wê êmin bibê. Piştî wî, dixwest ku ew ji xwe re jî wê, bênê li ser ziman.

Piştî ku ro çû ber awa wê kale wê were malê. Wê rojê ew dema ku ew hat malê wê, ji rojên din cûdatir wê were malê. Wî wê rojê ew, hat û rastarast çû û odaya rûniştinê û rûnişt. Pêşî hinekî bi zarokan re henek kir û bi wan re leyist. Zanûba ew cûdahiya bi kale re farq kir. Lê wê ti wate nedayê. Lê wê, heya wê weke ku ne li ser wî bê ew tevgerîya. Çendî ku ew wusa tevgerîya jî lê heya wê li ser wî bû. Wê hem karê xwe dikir û hem jî wê, heya xwe dida li ser wî. Ew di wê kêlîkê de bi amedekirina şîvê ve alaquadar dibû. Piştî demekê wê, şîv amedekir û hanî ber kale û zarokan. Piştî jî wê, ew jî wê were di nava wan de wê rûnihê. Lê kale wê, demê wê pirr bi gotinê. Wê her kêlîkê wê weke ku ew tiştekê wê bênê rojevê û wê li ser wê gotinekê bêjê. Wê carna wê ji zarokan wê bipirsê wê bêjê 'ma ne wilo ya?!' û carna jî wê, li Zanûba wê binerê û wê wê bipirsê. Lê Zanûba di cihê xwe de ew bêdeng bû. Wê şevê kalê bi zarokan ma heta demek dereng û bi wan re leyist. Dema xwe bi wan re bûhûrand. Piştî ku ew dema razanê hat wê, bi hevdû re wê herkesek wê ser nivînên xwe û wê razihê. Zanûba û kale jî çûna ser nivînên xwe. Piştî wê, ew jî wê razihin. Kale wê şevê wê, weke ku ew razihê di nava nivînên xwe de wê li xwe bikê. Lê çendî ku wî çavên xwe digirtin jî ew di xwe de şîyar bû. Zanûba pêşî ew bi wî re fahmnekir. Lê piştî ku hinekî dem bi ber derengiyê ve çû wê, ew bi wî re kifşkir. Wê dît û fahmkir ku kale wa şîyar a. Wê bi wê rengê wê heta sibehê wê dema xwe derbas bikin. Piştî ku Kale şîyar mabû wê, Zanûba jî wê şîyar bimênê. Zanûba wê sibehê wê ber ku ew şevê din ne razaha bû wê hinekî wastîyayî wê rabê ji nava nivînan. Heman rewş wê bû Kale jî wê wusa bê. Bi wê rengê ew rabûn. Zanûba ew, dema ku rabû wê pêşî hinek karên xwe yên male wê bi dawî kirin. Lê wê rojê çendî ku roj têve diçû kale li mal ma. Ew her roj pirr dereng diçû. Lê wê rojê wa roj jî hilta. Lê ew hê li male. Piştî wê dema ku zarok jî rabûn wê, kale wê wan hilde li rex xwe û wê ji wan re wê bêjê, 'ez î ro naçim kar. Emê dema xwe ib hevdû re derbaskin..' Zarokan kêfa wan ji wê re hat. Lê ew rewş ji Zanûba re pirr zêde xarîb hat. Wê êdî fahmkir ku tiştin di serê kale de hena. Lê ka ew çina wê, ew ne dizanî. Lê wê dixwest ku ew wê fahmbikê. Hinekî din dem têve çû wê Zanûba wê weke tiştek nebûyî wê, karê xwe yê ku wê kir

êdî wê kir û yê ma wê hişt piştî re wê, bidest amedekirina taştê ji xwe, zarokan û mêrê xwe re kir. Wan wê rojê bi hevdû re taştê xwar. Ew ji kengî ve bû kale bi wê rengê li malê nemabû û wan bi wê rengê bi hevdû re taştê nexwaribû. Ew piştî demek nedîyar a pirr dirêj re wê weke care pêşî bê ku wê hemû ahlê malbat wê bi hevdû re wê li malê bê û wê bi hevdû re wê taştêyê wê bikin.

Kale wê rojê wê, li mal bimênê. Kuro biraziyê wî hat malê û wî ji wî re got ku ew wê çî bikê. Wî ji wî re got ku ew wê ew wê rojê newê li ser kar. Ew wê roja xwe li malê bi zarokan re wê derbas bikê. Wê piştî wê re wê, Kale wê dema xwe wê li malê wê derbas bikê. Lê kale Çendî ku ew li malê mabû ji wê, weke ku ew ne rehet bê. Wê dema ku wan taştêya xwe xwar û pêde wê, Zanûba wê sofrê rakê ji ardê. Piştî wê, kale wê bidest axiftinê bikê. Weke ku Zanûba dikarê bi axifê û bersivê bide wî ew wê, pirsan ji wê bikê. Zanûba çendî ku ew wusa tevgerîya jî wê ew bêdeng bimênê di cihê xwe de.

Kale bi rastî jî hinek tişt di serê xwe de hizirkiribûn ku ew wê bide axiftin. W ew kiribû serê xwe de. Wê ew bi wê rengê wê gelek rewşên ku ew bi wan weke zorê bixwezê li Zanûba bikê wê, bikê. Lê Zanûba li hemberî hamûyan bêdeng ma. Deng ji wê derneket. Di hinek rewşan de wê, dema ku kale wê zarokan hilde li ser keviya serdora bilind a mitbaxê ku hindik dima ku ew bikevê. Zanûba di rewşên wusa de xwe bi zorê digirt ku ew ne axifê. Li hundûr di nava mitbaxê û cihê ketina hundûr de wê, hinek tiştên weke cihên bilind hebin. Kale wê zarokan wê bêî ku ew wan bigirê wê dênê li ser wan. Ku wan xwe labitandiba wê biketan. Wê dema ku wê kale wê bikê jî wê heta wî hem li zarokan bê û hem jî wê li ser Zanûba bê. Kale fahmkir ku wî çî kir wî nikarî deng ji Zanûba derxê. Di dawîya dawî de wî tiştêkê din kir serê xwe de. Wî xwe li dînîtiyê û harbûnê danî. Wê piştî ku wê kale wê gelek tiştan wê bi ceribênê ku ew Zanûba bide axiftin û ku wê ew di wan de bisernekeve wê, piştî wê, tiştêkê din wê biceribênê. Ew jî wê, weke tiştêkê pirr xirab dihat dîtin. Zanûba di ti carî de wê, tiştêkê wusa wê, tewkir nekiriba.

Kale ku ew hinekî bi zarokan re çû û hat li hundûr wê, piştî wê, xwe li hêrsbûnê wê dênê. Wê piştî wê, herê mitbaxê û wê, rajê kêreka pirr tûj û wê bête hundûr hemberî Zanûba û wê rajê zaroka xwe ya pirr piçûk a nûbûyî Gulla bi destêkê wê û wê li Zanûba binerê û wê kêrê bide sûkra zarokê. Û karê xwe wusa da nîşandin ku ew bi rastî jî wê ew wê bikê. Bihers li Zanûba nerî. Piştî dema ku wî li Zanûba nerî wî, ji wê re got ku bi min re bi axife. Wê gotinê weke ku di mejiyê zanûba de barq da

vedan. Piştire bi wê dengê xwe re wî kêr bire sûkra Gulla. Zanûba bi wê hêsta xwe re qêrînî da û xwe avêta zarokê û ji zarok ji destê Kale girt. Ew care pêşî bû ku Kale dengê Zanûba kiribû. Piştî ku Kale dengê Zanûba kir wî ew hanî hemberê xwe û ew bi wê re bide axiftinê kir. Pirs a wî ya pêşî a li Zanûba wê ew bê ku ew çima hîç bi wî re ne axift. Sedema wê çi bû. Zanûba êdî bi wî re bide axiftinê kir. Piştî ku wê bi dest axiftinê kir û pê de wê, Zanûba wê, hinekî wê bahse xwe û êşên xwe kir. Wê piştire wê ji kale re got ku 'ez soz didima te ezê nûha hemû tiştî ji ter bêjim. Êdî ku tu min nehaq dibînê wê kêre didestê xwe de bide qirîqa min û li çûna ya Gulla bi birre.' Kale ji wê gotina wê beşîşî û gota wê, "tu çawa bawer dikê ku ez zaroka xwe kêrkim. Ma ez kî ma?" Kale wusa got û piştire ma sekinî. Piştî wê gotina wê re êdî Zanûba bi rastî jî wê fahmkir ku ew bo ku wê bide axiftin wî ew kir. Piştire wê berê xwe da kale û wê ji wî pirsî ku;

-Na tu ji kûderê gihiştê wê qanaatê ku tu serî li rêyeka weha bide ku tu min bide axiftin.?

-Ez di serê xwe de gihiştim wê qanaatê.

-Çawa?

Rast a ku tu ji dema ku em zewicî na ve tu bi min re ne axift. Min dengê te nekirîya. Herkesek û ez jî te lal dizanin. Lê piştire hinek rewş bûn ku ez ji wê bawerîya xwe vegeirihim.

-Çi bû ku tu ji wê bawerîya xwe vegeirihê?

-Carna min dengê jinna li malê fikir û min ti jin li malê ne didît.

-Li ser wê te biryaraka bi vê rengê da?

-Na, ne ser wê. Hinek tiştên din jî bûn.

-Çi bû?

-Dûhû, piştî ku ez çima ser karê xwe û hinek xabitim, karê min zû xilasbû û min xwest ku ez roja xwe piştî wê bi zarokan û te re derbas bikim û ez hatim malê. Hingî tu û zarok li ser sofraya taştê de bûn. Win pirr baş bi hevdu re diaxiftin. Min dît ku tu dikarê bi axifê. Piştire ez bê ku ez xwe şanî we bidim ez vegeirîyama çiftlikê. Li wir ez hizirîm ku ber çi jina min heta î ro gotinek jî bi min re neaxiftîya. Gelo min tiştê xirab loî hemberî wê kirîya. Min ew jî xwe pirsî. Lê min ti tişt di serê xwe de nedît. Piştire min biryar da ku ez serî li rêyeka bi wê rengê bidim. Ti dayik li hemberî rewşek bi wê rengê hêsta wê ya dayikîyê wê bêdeng nadê hiştin. Min jî li ser wê re biryara wê da. Vêca ka ji min re bêjê ber çi tu heta î ro bi min re ne axiftî?

Dema ku kale wusa pirsî Zanûba ma sekinî di cihê xwe de. Piştî wê hinekî xwe li hev da hevdû û bidest axiftinê kir. Wê tiştî ku wê, ji sarya re hanîbû ser ziman wê, gotin bi gotin hemûyî ji kale re jî wê bête ser ziman. Wê çî jînkiribû û çû di serê wê de derbas bûbû wê, hemû ji wî re hanî li ser ziman. Piştî bahse wê kir ku ew çima nedikarî bi wî re biaxifê. Wê ji wî re got ku 'ya ku ez dida girtin ji axiftinê re wê êşa dilê min bê. Sedema wê ne tûbûyî. Sedema wê ez û tiştî ku min jînkiribû bû.'

Piştî ku kale li hemûyî hisand û fahmkir ku jina wî çî jînkir û heta wê rojê çî di dilê xwe de girtîya wê, pîr zêde wê ew êşê bide wî jî. Piştî wê berê xwe bide jina xwe Zanûba û wê ji wê re wê bêjê "harmet, te gelekî êş kişandîya. Min ya dilê ne zanîbû heta roja me. Ez nûha piştî ku te got êdî ez dizanim. Lê êşek mazin kir dilê min de. Te tevî hemû êşa dilê xwe jîyane me hemûyan başkir û rastkir. Dem em bi dil û şahîkirin. Nûha jî li min dikeve ku ez hinekî jî bê êşa dilê sivik bikim. Vêca ka ji min re bêjê ku ez çî bikim."

Dema ku kale wusa got Zanûba li hemberî wî hinekî bi hêstîyarî ma sekinî di xwe de. Gotin ji devê wê derneket. Piştî demek têveçû. Zanûba piştî bidest axiftinê kir û wê ji wî re got ku ez, nûya ya ku mereq dikim ku bavê û pîrka min ew çî dîkin. Ez pîr zêde li bavê xwe dihişirim. Min gelekî bîra wan kirîya. Tevî ku min gelek tişt li wir jîyankir jî. 'Dema ku wê wusa got kale piştî ji wê re got ku ez dixwezim ku em nûha kare xwe bikin û herina male bavê te. Em bi wan re werina cem hevdû û hevdû nasbikin. Zanûba li hemberî wê fikra kale hem ji aliyekê ve dixwest û hem jî ji aliyekê din ve wê, pîr zêde wê di dilê xwe de wê waswasbûnan wê bijî. Ber vê yekê wê, ne dikarî bi tememî biryarekê bide ku ew çî bikê û ankû çî dixwezê. Lê kale wî biryar da li şûna wê. Wî piştî hin bidest amedekirinan kir ku ew herina bi ser male bavê Zanûba de.

Kale çû cem bavê xwe **Hişan** û wî rewş hemû ji wî re hanî ser ziman. Dema ku bavê wî rewş ji wî bihîst ew jî pîr zêde hêstîyar bû. Dilê wî zîz bû. Hindik ma ku ew bigirî. Lê wî xwe girt. Piştî wê rewşê re wê bavê wî ji Kale re wê bêjê "kûrê min, te biryarek rast daya ku em herina zîyereta malbata Zanûba. Ew hem li me dikeve û hem jî rast a. Piştî wanqas jîyankirinên xirab ku bi serê Zanûba ve derbasbûna ew, herê wir û şanî hemûyan bide ku ew çendî rastî nehaqiyê hatîya. Wê ew bo te jî û bo wê jî bê weke rûmetekê ku win bikin. Li vir kûrê min biryardayin li te dikeve û te jî biryardaya. Ez û hemû malbat jî li rex te û jina te na.' Bavê wî wusa got û ma sekinî. Piştî Bavê kale wê, çend bêrîwanan derxê ku

ew herin xwe bigihênina bavê Zanûba û ji wî re bêjin ku ew wê werina zîyereta wan. Rewşa Zanûba û jîyane wê ya li vir ji wan bêjin. Wê piştî wê kale jî wê, amedekariyê bikê. Kale ser çil haspî bar da amede kirin weke dîyarî ji malbata Zanûba re.

Piştî wê, Kale wê, xabarê ji Delalê û Şîlê û keçikên wê re jî wê bişênê ku ew jî di wê rewşê de li rex wan bin. Ew wê weke kesên ku wan pêşî Zanûba dîtîbû û zanûba çi jîyankiribû wan dizanî. Wê ber vê yekê wê, pîrr zêde wê giring ba ku ew bi wan re ban. Ew weke kesên ku wan dizanî ku Zanûba çi jîyankirîya. Ew weke birhana wê bûn. Dema ku wê, hinek kes wê di ya di serê xwe de wê li hemberî Zanûba wê israrbikiran wê, wan gotina xwe wê bigota. Ber wê yekê wê, giring ba ku ew bi wan re ba. Delalê weke jineka pîr bû. Zanûba û herkesekê ji wê re digot 'dayika delalê'. Wê ew weke navê wê yê nava xalkê ku ew bi wê dihat naskirin bû. Piştî ku xaber ji Delalê û Şîlê re çû wan jî taqsîr nekir û di cih de ew hatina cem wê, Wan di cih de ew hatina cem wê. Ji xwe, ew ji wê pîr zêde kêfxweş û dilxweş bûn. Ew jî bûna rêhevalê Zanûba ê jîyane wê ya piştî wê demê.

Piştî ji xwe ne bi gelekî re wê, kale amedekariyên xwe bidawî bikê û wê ew jî wê bikevina serê ya herêma Sosina de. Wê werina wir ku ew malbata Zanûba bibînin. Lê berî wan wê çend kesên ku ew sûwana baş bûn wê herin û wê xwe bigihênina malbata wê ku ew bêjin ku wa ew dihên cem wan. Piştî ku wan xwe gihand wir û xaber dana wan wê, êdî wê, ew jî wê ji aliyê xwe ve wê bidest amedekariya xwe ya bo wan bikin.

Dema ku Sûwar û bêriwan ghihiştina malbata Zanûba û xabera hatina Zanûba gihandina li wan wê, pîrr zêde wê bavê wê kêfxweş bibê. Wî pîrr zêde wê bêriya wê bikê. Wî ji aliyekê ve jî xwe weke belesebebê mirina Zanûba didît. Ber ku wan heta wê demê bawer dikir ku ew êdî najî. Wan hizir dikir ku ew ne bi derfeta ku ew ji pêlên xort ên ava diclê xilas bibê. Wêca ku wan nûha hevdû dît wê çi hîsbikin? Wê ew bi çi rûyî wê li rûyê hevdû wê binerin? Wê bi wê rengê wê gelek hêst wê, bi wan re wê biaxifin.

Lê kesekê ku wê pîrr zêde wê, li Zan bavê Zanûba û hemû kesên malê bo Zanûba wê bi hêrs bibê wê, kalkê wê, Berx bê. Ew pîrr zêde bi ser wan de çûbû bû. Piştî windabûna Zanûba wê, êdî wê, ew demên xwe bi zarokên Zan ên din re wê derbas bikê. Rojekê Heba wê, weke keça piçûk ku wê xwe li wê digirt wê, ew li xwe mikûr were û wê ji berx re wê bêjê. Wê dema ku ew dibêjê jî wê, hingî wê, gelek tiştan bi wê aqilê xwe yê zaroktiyê wê fahmbikê û wê bêjê. Piştî wê re wê, pîrr zêde wê, ew wê

herê bi ser wan de. Piştî wê re wê, Li zanûba wê, mirovan wê derxê ku ew li wê bigiherihin. Lê kî diçê kûderê wê ew wê nebînin.

Zanûba û malbata wê êdî ew di rê de bûn ku ew herina wir. Piştî ku agahî wê herina li wan wê ew jî wê, bi bêsabir wê li bendî wan bin. Piştî ku Zanûba bi malbata xwe, mêrê xwe Kale û hemû kesên mazin ên malbata wî çûna wir wê, weke ku ew bi hemû mazinên êlî herin wê bibê. Kesên bi zane û mazin ên civake wan wê hemû bi wan re wê bikevina rê û wê herin. Wê bi wê rengê wê weke komeka mazin ku wê werina wir bin.

Zanûba di xwe de gelek hêst dijî. Wê hizir fikir ku ew çû wê derê wê çawa wê were pêşwazî kirin ew li wê dihezirî. Dayika wê ya hewî wê, çawa wê pêşwazî bikê ew li wê hizirî. Wê gelek tişt di mejiyê xwe de li wan dihezir. Ew piştî jî hertimî bêdeng dima û dihezirî. Carna Dayika delalê wê ji wê re bêjê 'keça min, ev xûyekê dema te ya ku tu ne diaxiftî bê tu bi wê bêdeng dimênê.' Wê ew wê bêjê ku ew wê bide axiftin. Wê ne dihist ku ew di xwe de bi tenê bimênê. Heta ku ew ji wê dihat wê, ew di wê rewşê de wê, bikira ku ew wê bide axiftin. Şîlê û her heft keçikên wê bi wê re bûn û ew jî dihatina male bavê Zanûba. Ji keçikên wê **Zara** wê, ew wê hertimî li rex Zanûba bê. Zara ew pirr zêde alîmî Zanûba bûbû bû. Wê her dem wê biheta cem wê. Ew weke xwûşka wê lê hatibû. Hertimî li cem wê bû. Zanûba jî wê pirr li cem xwe hîs fikir. Wê nêzî xwe didît. Di demên wê yên zor û giran de jî wê, ew weke keseka ku ew li cem wê bê. Ber vê yekê wê ew bialimîna li hevdû.

Piştî ku ew bi rêketin jî wê Zara wê li rex Zanûba bê. Wê ji wê qût nebê. Wê hertimî wê ew wê bi wê re bê. Zanûba jî xwe bi wê re rehet û baş hîs fikir. Wê jî dixwest ku Zara hertimî li rex wê bê. Wê jî ew hêsta rehetiyê ji wê digirt.

Piştî ku ew demekê diçin wê piştî wê, bigihijina aqarê herêma malbata Zanûba. Hê ku ew ji dûr ve hatina dîtin ku ew dihen wê, gelek sûwar wê ji aliyê malbata Zanûba wê werina pêşîya wan. Bavê Zanûba û kalkê wê jî wê bi mazinên malbatê re wê, bi lingan wê werina pêşîya wan. Wê li dervî cihê niştacihê wê bigihijina li hevdû û wê hevdû pêşwazî û himbêz bikin. Zanûba wê li rex kale û bavê wî bisekinê. Wê delalê û Zara jî wê li rex wê bin. Şîlê wê hinekî li piştî Delalê wê bisekinê. Wê bi wê rengê wê herina hemberî hevdû û wê hevdû wê pêşwazî bikin. Piştî jî wê, herina hemberî hevdû. Dema ku Zanûba bavê xwe dît ku ew pîrbûya û pora wî hemû sipîbûya wê, hêstirên çavên xwe negirtin. Ew rastarast çû hemberî bavê xwe û wê xwe avêta himbêza wî. Bavê wê jî ew bi dil û bêrî ew

pêşwazî kir. Wî jî hêstirên xwe nekarî bigirê. Piştî yê din jî hevdû naskirin. Bavê Zanûba kale jî û zarokên Zanûba jî pêşwazî kir. Ew himbêz kir in. Piştî bi hevdû re ketina rex hevdû û çûn bi ber malê de. Zanûba çavên xwe hê li hewirdorê digerand. Wê dibê ku dixwest ku ew hinek kesên din bibînê. Tenê wê, Dayika xwe ya Sîtîyê dîtibû. Ew jî bi kopalekê dimeşîya. Bêkopal ne dikarî bimeşê. Ew jî hat û Zanûba ji dil maçkir û wê himbêz kir. Piştî wê pêşî gota wê ku 'keça min ne ez dizanim ku çi bêbaxî li te hatiya kirin.' Dema ku wê wusa got wê, hêstirên xwe nedigirt. Dayika Sîtîyê ew hê jî li ser xwe bû. Zaxm bû.

Hinek û kesên din ên ji malê jî hatibûbûna li pêşîya wan Zanûba dema ku ew bi wan re çav bi av hat wê, di nerîna wan de mahçûbîyetek kifşkir. Lê wê bi tememî di wê demê de wê ew wate neda wê mahçûbîyetê. Lê Zanûba di wê demê de wusa dema wê jî weke ku nebû ku ew li wê bihizirê. Gelek kesên li dora wan di wê demê de wan fikir ku ew heya wan li ser hevdû bê. Zanûba jî heya wê li ser bavê wê, dapîr û bapîra wê bû.

Piştî bi qadarekê ew gihiştina malê. B hevdû re hatina hundûr û rûnişt. Zarokên Zanûba xwe kiribûbûna bin çengên wê de. Weke ku wan ne dixwest ku ew ji wê vaqatihin. Zan wê, pîr zêde wê, heya xwe wê bide ser Zanûba. Wî li zarokên wê dinerî. Wan jî bi nerîneke weke li yekî beyenî binerin wê, dinerîn. Lê Zanûba herkesekê li wir nasdikir. Hemû weke xwe bûn. Lê tenê hinekî di nava salan de çûbû bûn.

Dem hinekî bûhûrt û Zanûba ji dûr ve wê Heba kifşkir. Heba wê, ji dûr ve wê, li wan dinerî. Ew bûbû keçeka ciwan a li xwe. Mazin bûbû. Mirov digo qay ew jineka mazin a. Pîr zêde qama wê jî dîrêj bûbû bû. Zanûba dema ku wê ew farqkir wê, heya wê pîr zêde çû ser wê. Heya wê jî hat li ser Zanûba. Zanûba bi nerîneka ku ew ji wê re bêjê were cem min rûniha lê nerî. Wê weke ku ew ji nerîna wê fahmkiribê wê piştî wê hinekî bi gavên hêdîka û fihotîkî wê bi ber wê ve wê were. Wê were û li ser zarokên wê rûnihê. Gulla wê, di naqabîna wê û Zanûba de wê bimênê. Gulla pîr zêde li wê dinerî. Weke bêjê ew kîya pîr bi heyîdar li wê dinerî. Zanûba li heba nerî. Dema ku wê li wê nerî wê, gelek tiştên ku wan berê bi hevdû re jînkirina wê werina bîra wê. Ew dema ku wê bi hevdû re bin wê, pîr zêde wê leyistika kab wê bileyizin. Leyistika kab wê ji hastuyên sawalan wê çend hastuyên anîşkan wê werina derxistin û wê bi wan wê were leyistin. Ew leyistikeka demên zivistanan de wê, çend kes wê bi hevdû re wê li hevdû rûnihin û wê bi wê leyizin.

Bavê Zanûba, pîrka wê Sîtîyê, bavê kalê û dayika wî û bavê wî û gelek kesên din ên mazin û nawserî xwe wê, bi hevdû re wê rûnihin. Wê, piştî wê mazinên herdû malbatan wê li hevdû wê rûnihin. Demeka dirêj wê bi wê rengê wê bi hevdû re wê rûnihin û hevdû nasbikin. Zanûba wê, dema ku li dora xwe dinerî wê, ji aliyekê wê, hemû tişt weke wê li şûn xwe berda bû didît. Lê ji aliyekê din ve wê, hemû mirov wê, ne weke xwe bin. Hemû jî di nava salan de çûbû bûn. Wî ew bi wan re farq dikir. Dema ku wê bavê xwe berda bû wê, bavê wê pora wî raş bê. Lê nûha hema bêja mûyekê raş di nava pora wî de weke ku nema ya, Wusa lê hatîya.

Carna mazinên me digotin ku mirov ne tenê bi temenê xwe re pîr dibê û pora mirov sipî dibê. Wê kul û derd jî wê mirov pîr bikin û pora mirov sipî bikin. Ya wan herdû jî hebûn. Zanûba jî ew weke jineka mazin a gihayî û nawserî xwe dirûnişt. Çavên herkesekê li ser wê bû. Dayika delalê û ya Şîlê li rex wê rûniştibûn. Zara keça Şîlê wê hinekî ji wê wir li piştî dayika xwe wê, nêzî Zanûba wê rûniştî bê. Ew jî wê, weke jineka ciwan bê. Ew êdî ne zaro bû. Ber wê yekê ew wê, di wê çerçoveyê de wê, di nava salan de wê herê.

Zanûba hê jî wê, çavên xwe digerland. Wê weke ku wê dixwest ku ew hinek keşên din bibînin. Piştî wê ne bi gelekî re wê, birayên heba dît. Ew ji wan jî bi kêf bû. Lê Heba ew li cem wê rûnişt û ew êdî ji cem wê ne rabû. Zanûba demekê wê, heya wê çû ser Heba û wê bi nerîneka dirêj li wê nerî. Di wê demê de jî wê, piştî destê xwe danî li ser destê wê yê li ser kaboka wê. Zanûba xwest ku ew bi wê bide nîşandin ku ew ji wê pîr kêfxweş bûya ku ew ew dît. Heba jî ew ji wê wê dihat fahmkirin ku ew kêfxweş bû. Lê weke ku ew hinekî bi hazn dihat dît. Zanûba ew fahmkir. Lê wê, di wê demê de ti pîrs li wê nekir ku ew wê ji wê bipîrsê. Tenê li wê nerî û bi wê nerîna xwe re wê, ew weke ku wê xwest ku wê fahmbikê. Lê bi demê re wê, gelek jin wê werina li civate wan û wê rûnihin. Wê dema ku ew dihatin jî wê, heya wan wê li ser zanûba bê. Zanûba hîseka maşûb ji wê nerîna wan fahm dikir. Lê wê, ew ne dizanî ku ew ber çî ya. Lê wê ew ji wan hîs dikir. Wan jî di wê demê de tenê li wê dinerî. Gotin wusa zêde ji devê wan dervediket.

Dayika delalê û Şîlê wan ti carî di wê demê de xwe ji Zanûba dûrnekirin. Ew hertimî li cem wê rûniştin. Wan dibê ku wan hizir dikir ku ew rewşa jîyane Zanûba û serborîyên wê bi bêbaxî ku ew werina li rojevê ew wê, li cem wê ban. Wan ber wê yekê xwe li cem wê nêz digirt. Lê ji wê zêdetirî û cûdatir wê tiştê û hîsîyetek wê ji nerîneka kesên ku

ew dihatina wir wê were fahmkirin. Wê jî ne zanûba û ne jî kesên ku ew li dorê ku wan ew farq dikir ti wate ne didayê de.

Hinekî dem têveçû û piştre wê, Dayika Sîtîyê wê weke jineka bi gotin ku ew di wê demê de ji civatê re diaxift wê, heya wê herê li Zanûba û wê, pirr zêde wê, bi nerîneka dirêj wê li wê binerê. Di wê demê de wê, dema ku wê li wê nerî wê, ji wê re wê keçê ku 'ez pirr kêfxweşbûm ku keça min min bi navê dûnyayê tu cardin dît. Tu hertimî di dilê min de bûyî' Bêbaxtiya ku ew li te hatî kirin li ti kesekê ne hatiya kirin.' Dema ku wê, ew gotin di nava hemû kesan de got wê, piştre wê heya herkesekê wê, herê li ser wê. Di wê demê de wê, mirov dikarê wê werênê li ser ziman ku wê, di wê rewşê de wê, piştre wê, dayika delalê wê bi gotin bê û wê li hemberî wê bêjê ku "ez li vir jî û li wir jî çi wê keça min jîyankiriya ez şahidê wê yê li dunyê jî me û li cem xwûdê jî ma. Rast a ku ew bêbaxtiyek mazin li wê hatiya kirin.' Wê wusa got û ma sekinî. Li ser gotina wê re gotin ji devê ti kesekê derneket. Herkesek ma sekinî û bi nerîn kûr û dûr li Zanûba dinerîn. Gelek jinên pîr ku ew li wir rûniştîbûn wê di dema xwe de wê, hinek gotinan jî wê li Zanûba wê bikin. Lê ew jî weke ku ew gûnah derxin li wir bûn û û li wê dinerîn.

Zanûba di wê demê de wê çendî ku wê gotin wê li ser wê werina kirin wê, ew deng nekê. Ew wê bédeng bimênê. Lê di dawîyê de dayika Sîtîyê wê, bi gotin bibê û wê bêjê ku wê ew çawa wê bigihijina rastiya û wê derxina li holê. Biqasî ku ew ji wan re dibêjê. Wê Berx wê bi zarokan re wê her roj wê dema xwe wê, derbas bikê. Rojekê ew bi Heba re ya. Wê demê wê, dema ku wê, Berx wê axînekê wê ji dil bikişênê û wê piştre wê navê Zanûba wê, bènê ser zimann ji nava lêvên xwe wê, hingî wê, Heba wê bi piçûkatîya xwe wê, bêjê ku 'ez dixwezim ku çi hatiya serê xwûşka min.' Ev gotina wê êdî wê bale berx bikişênê û ew wê ji wê bipirsê ku ew çi dizanê û çawa dizanê. Pêşî ew ji wî re dibêjê ku 'ez nikarim bêjim wê, dayika min bi min de wê biqayidê.' Dema ku ew dibêjê 'ez nikarim bêjim wê dayika min bi min de bixayidê' wê Berx wê, israr bikê û wê ji devê wê gotinê wê derxê. Wê piştre wê, Heba wê hemû tiştî wê bêjê. Wê bahse di nava avê de dayina mar li Zanûba wê bikê. Piştre wê, bahse dayina hinek geya li dayika Sîtîyê ku ew ji kal bikeve ku ew nikaribê wê, biparêzê. Wê piştre wê, bêjê ku Dayika Sîtîyê wê di encama wan tiştên ku dayika wê dana wê de wê, bikeve nava nivînan weke jineka bêhîş û bêhal. Wê piştre wê, Berx wê hemû tiştî wê ji wê fêrbibê. Demaku ew fêrbû û gihişt rastiya wê, di cih de wê, Berx wê xaberê wê derxê û wê, hemû mazinên malbatê wê bakê wan û li dora xwe wê bide li hevdû.

Berx ji xwe heya wî ji wê nebû ku Zanûba winda jî bûya. Ji wî re wê, di destpêkê de wê newê gotin. Ber ku wê Berx wê pirr zêde wê, girêdayî bi wê ve bê û wî Zanûba wê bertekên mazin li hemberî wan bida. Ber vê yekê wê, ji wî re wê nebêjê. Pêşî dema ku ew pê dihisihê wê, ji wî re wê bêjin ku 'Zanûba li ber ava diclê çûya û xaniqîya.' Wî wusa dizanî. Piştî ku heba bi wê aqilê xwe yê zaroktiyê wê, bêjê û ew wê fêr bibê rastiya wê, piştî wê, ew pirr zêde wê, bi êşihê. Wê, piştî wê bakê Zan û Dîlanê û wê wan gotinekê nemênê ku wê ji wan re wê nebêjê. Piştî wê, dema ku wê rastî derket li holê û herkesekê pê hisaha wê, mirovan derxê ku ew li wê bigerihin. Tevî ku wan ji wî re gotibû ku ew li ber ava diclê çûya û xaniqîya jî. Wê demek dirêj wê li Zanûba wê were lêhgerîn. Herkesek wê, bixwezê ku wê bibînê. Kesên ku wan gotin li wê gotibû û sarfkiribû wê pirr zêde wê, mahçûb bibin. Wê, gotina wan nemênê ku ew bêjin. Wê, xwe di bin wabal û giraniyaka mazin de wê bibînin. Di wê demê de wê, Zanûba wê, li hemberî wan bê. Piştî wanqas salên bûhûrî ên bi êş wê, ew wê, li cem wan bê. Wê were male xwe. Di aslê xwe de wê, Zanûba wê, hêstek giran wê bijî. Lê wê dîsa pirr xwestibû ku ew were malê û bavê xwe bibînê. Ew cardin bi wê re rû bi rû were.

Zanûba êdî ew ne ew zaroya berê bê. Ew jineka mazin, bi aqil û xweşik bû. Heta ku tu bêjê ew xweşik bû. Lê hertimî ew xweşikatiya wê di bin wê perdeya hûznê a li ser rûyê û dilê wê de vêşarî ma. Zanûba wê hem xwediyê dilekê qanc bê û hem jî wê xwediyê rûyekê baş û xweşik bê. Ew wusa bê.

Piştî ku ew hatina wir wê, li wir wê, tevgerîyeka mazin wê rûbide. Wê gelek çûnûhatin wê bibê. Ber ku wê bi Zanûba, kale û bavê wî re wê gelek kesên mazin ên weke pêşeng û zane wê li rex wan wê werin. Wê ew bi hevdû re wê, nûha wê rûnihin weke du malbatên mazin ên ku ew li hevdû rûniştî na.

.....o0o.....

Zanûba û yên bi wê re wê, heta demek pirr zêde dereng wê li hevdû wê rûnihin. Piştî ku wê dem wê hinekî dereng bibê wê piştî wê bo ku ew li ser xwe bigerihin wê bi hevdû re wê rabin û wê herina derve. Lê dema ku ew çina derve wê li ber keviya dêrî wê, Zanûba wê tiştêkê din jî wê bibînê. Ew jî ew bê ku wê jineka pirr pîr ku ew weke komek hastû lê hatî bû. Ew jina wusa pîr û ku weke komek hastû lê hatibû wê, pêşî Zanûba wê nasnekê. Piştî ku wê hinekî baş dohnê xwe dayê de wê, fahmkir ku

ew Dîlanê ya. Pirr zayif bûya. Ji hal ketîya. Bayê fercê lê xistiya. Ne dikarê dest û lingên xwe bikarbênê û ne jî dikarê devê û zimanê bikarbênê ku ew biaxifê bi kesekî. Piştî ku Zanûba ew wusa dît wê, herê cem wê û wê li ser wê re wê, li ser lingan wê bisekinê. Dema ku Zanûba ew wusa dît, tevî ku wê gelek tişt hanîna li serê wê jî wê, Zanûba dilê wê pirr zêde wê bi wê bişawitê. Wê, li cem wê li ser çokên xwe wê rûnihê û wê l inava çavên wê binerê. Lê di wê demê de ti gotin ji devê Zanûba derneket. Dîlanê wê bikê ku ew devê wê yê bayê fercê lê xistî û xwahrûyî wê bikê ku ew bilabitênê û tiştê weke ku wê bixwezê ku ew bêjê. Lê çi kir û ne kir û çendî wê hewl da jî wê, nikarî wê gotina xwe ji devê xwe dervê. Piştî dilê Zanûba pê şawitî û destê xwe danî ser hinerikên rûyê. Piştî wusa hinekî lê nerî û ji dem wê rabû û bi ber Sîtîyê û jinên din ên bi wê ve çû. Ew jî ji malê derketibûbûn û çûbû bûn binîya malê ku ew hinekî bêhna xwe berdîn.

Zanûba dema ku wê rewşa Dîlanê wê dît wê, dilê wê pirr bi êşihê. Wê piştî wê dema ku ew hizirî wê hemû rewşên berê ên ku wan jînkirina wê bîr berçavên wê. Wê di berçavên wê de wê derbasbibin. Piştî wê re wê, xamgînîyek û hûznek wê ew wê ew wê bigirê û wê, dilê wê biêşihê. Heba ew jî piştî ku ew ew rabûn ji hûndûr ew hinekî bi zarokên Zanûba re mabû wê, piştî wê, wan bi hevdû re wê bi tenê wê bi hêlê û wê were û wê xwe bigihênê li Zanûba. Ew jî bûya jineka pirr zêde xweşik. Xweşikatiya wê, wusa mazin derketiya li holê êdî mirov ji wê diaxifin.

Piştî ku Heba ghişt wê, êdî ew bi hevdû re li rex hevdû bidest meşînê kirin. Car bi carî wê dayika Sîtîyê wê di bin çavên xwe re wê li Zanûba wê binerê. Wê dixwest ku ew bi tememî li wê binerê. Wê weke ku wê pirr zêde bêriya wê kiribû li wê dinerê. Dayika delalê û Şîlê jî ew hertimî wê li rex Zanûba bin. Ew diê kûderê wê ew jî li rex wê herin. Wan ew bi tenê ne dihişt. Zara keça Şîlê wê ew ji xwe wê ti carî wê ji wê qût nebê. Ew wê xwûşka wê ya cêwî wê hertimî wê bi wê re bê. Ji wê ne di vaqatiya.

Hemû bi hevdû re hatina binîya malê û demeka dirêj wan dema xwe bi hevdû re bi maşînê derbaskirin. Wê ew jî wê, weke civate jinan bê û wê, bi wê re wê, weke kesên li pêş ên di nava wê de jî ên weke Deyika delalê, şîlê û dayika Sîtîyê û hwd bin. Wê bi wê re wê, ew wê, xwe xwe hertimî wê li rex hevdû wê bidina hiştin. Di wê demê de wê, jinên weke **Xwoshê** jî wê li wir wê hebin. Ew jî dibûna hinek xizmên bavê Zanûba. Xwoshê kûrekê wê û şeş keçên wê hebûn. Kûrê wê navê wî **Gîra** bû. Xwoshê ew jî bi xwe li rex wan dimeşî Wê ti demê wê heta ku ew ji wê dihat wê,

dayika Sîtîyê wê bi tenê ne dihişt. Ew hinek tiştên din di serê wê de hebûn ku ew dihizirî. Wê hizir fikir ku ew rojekê bîrê ser ziman ji dayika Sîtîyê re ku ew newîya wê, Heba ji kûrê xwe Gîra re bixwezê. Wê ber wê yekê wê pirr zêde wê xwe li rex wê bigirê. Di wê rewşê de wê, gotina dayika Sîtîya wê pirr zêde wê mazin û li pêş bê. Ku wê biryar da wê, ti kesek wê zêde nikaribê gotina wê li ardê bixwê. Ew jineka wusa bû. Piştî hinekî dem têve çû ew bi hevdû re ji gera ve vegehiyana malê. Demek hinekî ji demê çaxê şîvê jî derbas bûbû bû. Lê dîsa wê dema ku ew hatina male wan dît ku wan sûxnavan wê sofraya bo mîhvanan danîya ku ew bi hevdû re herin û li ser wê rûnihin.

Piştî ku ew hatina malê wê, di wê demê de wê, dayika delal wê li rex Zanûba bê. Zanûba ew hinekî di xwe de bihizir bê. Ew li ser tiştêkê dihizirî ka li ser çi dihizirê. Zanûba fêrî bîdengîyê bûbû bû. Carna dayika delalê wê, bi zanebûnê gotin diavêta ber Zanûba ku ew wê bide axiftandin. Ber ku ew hertimî di xwe de bi salan bîdeng mabû. Bo ku ew wê, xûyê ji ser xwe bide avêtin wê, dayika delal wê ew wê bikê. Bo vê yekê wê, hertimî wê gotineka dayika delalê a ku wê avêtî ber zanûba wê hebê. Zanûba wê piştî ew jî wê ew wê fahmbikê. Lê wê tiştêk li ser weke bertek neda nîşandin. Lê wê demê Zanûba wê zêde axiftin nekir. Wê hertimî wê, heya da dordorê û ji axiftinên ku ew dihatina kirin wê dixwest ku rewşa herêma û pêşketinên li wê çîna û ne çîna wan fêr bibê. Ber vê yekê ew wê, di wê rewşê de wê xwe di rewşêkê de wê bigirê.

Zanûba wê heta derengîya şevê wê ew bi wê rengê wê bimênê. Dema ku ew dema çaxê razanan wê werê wê, herkesek wê odayên wan wê werina amedekirin. Zanûba zarokên xwe birina li rex xwe di odayê de bicihkirin. Piştî jî wê, ew dema ku ew hatina dema razanan ew çûn û bi hevdû re razîyan. Kale di wê demê de ew bi bavê xwe û mazinên xwe re bû. Ew li deverêk din dimênê û şava xwe dibûhûrînê. Piştî wê, bi wê rengê wê, jîyane wan hin bi hin wê bicih bibê. Zan wê, her sibeh wê zû rabê. Dema ku wê Zanûba li malê bê, bîrê di dema piçûkatiya wê de wê, bavê wê her sibeh wê zû rabê û wê herê çîftlikê û wê kar bikê. Lê ew di wê demê de wê, ne wusa bikê. Wê her sibeh wê zû rabê û wê li malê wê xwe bitiştekê ve wê mijul bikê. Yan wê, karekê bikê û yan jî wê, tiştêkê bixwênê. Wê bi rengê wê dema xwe wê derbas bikê. Wê roja din a piştî ya hatina Zanûba wan ew wê bi wê rengê wê zû rabê. Lê wê rojê Zanûba jî wê, bi zaroyan re wê, zû rabê. Zanûba ew dema ku ew derket û hat ber dêrî wê bavê xwe şîyar li ber dêrî dît. Wê piştî wê, dema ku ew dît ku ew bi tiştêkê ve mijul û weke hazînê li wê dinê wê, bixwezê ku ew herê cem

wî. Çendî ku wê ew xwest wê bi wê re wê hebê jî lê wê, Zanûba wê, ji aliyekê din ve jî wê, hêstek wê hertimî wê bi çûn ve wê bide kişandin.

Dem hinekî din derbas bû. Zanûba bi wê rengê ew dema ku wê di xwe de bi xwe re dida û distand wê, bavê wê ew wê farqbikê û wê dengî wê bikê. Wê dema ku wê dengî wê bikê bikê wê zanûba jî wê, di cih de wê, ew berê xwe bide bi aliyê wê ve û wê herê cem wî. Dema ku ew çû cem wî wê, ti gotin nedît ku ew bêjê. Di wê kêlîkê de wê, dema ku ew çû hemberî wî û li hemberî wî sekinî wê, ew dema ku wî ew biribû ber cem û wî ew kiribû keştîyekê û ew li ber avê berdabû ew hat berbîra wê. Hingî Zanûba wê weke gotin di qirîqa wê de wê, wre aliqandin wê lê were û wê nikaribê ti gotinê bêjê.

Bavê wê jî wê demê hinekî li wê nerî û bi hizir û hazn bû. Di dilê wî de jî weke ku tiştina ku ew li wan hizirî bûn. Piştî yê ku ew bédengî xira kir wê bavê wê bê. "çawa yî keçe min." wê bi wê gotinê wê dengî wê bikê. Zanûba dema ku bavê wê wusa got wê, gotiyê "ez başim yabo. Ez nûha derketim û min ti dîtî ez hatim vir. ' Piştî wê re weke ku di serê Zanûba de jî û yê Zan de jî gelek gotin û tiştên ku ew ji hevdû re bêjin hebûn. Lê wan di wê kêlîkê de ew di xwe de hişt. Ne got. Ne Zanûba dikarî gotinekê bêjê û ne Zan dikarî. Gotinên wan weke ku ew di hundûrê mejî de ew hatibûbûna girêdan û wan ne dikarî ew derkevin li wan hatibû. Ku wan gotinek li ser wan rewşên xwe gotiba wê, çi bigota? Gotina ku Zan bijartibû û ji Zanûba re gotibû û ya ku Zanûba bijartibû û ji bavê xwe re gotibû wan weke k uew bijartibû di mejiyê xwe de. Wan gotinên ku ew wateya serborîya dema bûhûrî di wê de hebûn û ankû wê ew wê wateyê wê biafirênin wan ne xwestibûn ku ew wan bêjin. Ne xwestibûn ku ew gotineka ku wê, kirinên ne baş ên berê wê di wan de wê werênina li birê ew bikarbênin. Ber vê yekê wan gotineka ku ew wê dervî wan wê, were û werênê li ser ziman wan di mejiyê xwe de kifşkiribûn û wê kiribûn ku ew wê werênina li ser ziman. Zanûba wusa demelê bédeng ma sekinî li hemberê bavê xwe. Bavê wê jî bédeng ma. Lê kî wê gavekê biavêjê an gotinekê bêjê û an jî wê, tevgerê bikê wan ew destpêk di xwe re ne didîtin. Ne zanûba ew di xwe re didît û ne jî bavê wê ew di xwe re didît.

Wusa Zanûba û bavê wê li hevdû demekê mana sekinî. Lê dem bi dem wê awirên xwe wê bina li ser hevdû. Piştî demek têveçû Zan ew di xwe de dît ku ew bi wê re biaxifê û piştî wî, li nava çavên wê nerî û gotiyê «keça min ez pirr kêfxweşbûm ku bi çavên dînyê min carek din tu dîtî.» Zanûba li hemberî wê gotinê wê jî dixwest ku ew wê bêjê. Lê hinek hêsna di hundûrê wê de wê weke ku wê li pêşîya wê gotina wê astang

bin. Ber vê yekê wê, ti gotin wê negot. Ew ma sekinî. Di cihê xwe de ma sekinî. Piştire wê, weke qûrpînê di qirika xwe de wê bikê û wê bêjê «min gelek êş kişand yabo. Ez ji hingî heta roja me di nava êşeka ku wê hertimî dilê min digûvast de ma.» Wê wusa got û ma sekinî. Zanûba piştire ma sekinî. Lê bavê wê, axift û got ku "keça min, ez jî pirr ne baş hîs dikim. Min tu birî û di keştîyê de li ber avê berdayî. Ku tu li vir maba wê tiştên xirab biheta serê te. Min dizanî ku wê keştî li kû bisekinê. Lê çendî ku ez ne ew bi ewla jî bûm min ew kir. Li şûna ku wê li vir li berçavên min wê tişteke were li serê te min, xwest ku tu herê." Piştire ma sekinî. Zanûba hinekî ma sekinî. Zanûba hinekî di xwe de hizirkir. Hizrek di wê demê de di serê de bû. Ew jî ew bû k uwê di xwest ku "te ez şandima mirinê". Lê wê ew ne got. Ma sekinî. Ne xwest ku wê gotinê li rûyê bavê xwe bêjê. Piştire berî ku Zanûba bikê ew bi axifê wê bavê wê, bêjê ku "keça min, min dayika te windakir. Min ne dixwest ku ez te jî windabikim û Ez wê bibnim." Piştire wî li ser gotina xwe re kir ku "min têkilî bi hinek ahlên xwe re ku ew li aliyê din cem li keviyê dijîn re danîbû. Têyê di keştîyê de çûba cem wan. Min di serê xwe de wusa amedekiribû. Lê piştire keştîyê ti birî ka ti birî kûderê. Têyê di wê de çûba bernîşteciha Xaka." Dema ku bavê wê wusa got ku ew hinekî kelegirî bû. Lê xwe girt. Zanûba piştire kir ku ew bi axifê. Lê berî wê bavê wê deng derxist û ew axift. Weke ku ew hinek tiştên din ên ku ew di serê wî de hebin û ew ji wê re bêjê. Wî piştire got ku "keça min, hizir kiribû li wir minê bi te re jîyane avabikira. Li wir hinek ahlên dayika te jî hebûn. Wan jî gotibû min ji me re bişênê. Ber ku tu kli vir maba wê tiştin hatiban serê te. Ma nayê bîra te ku hê ku tu li vir bûyî çî kalmaman li ser dihatina gotin. Dema ku mirov kalmaman li ser hatina gotin û ew ket devê mirovan wê êdî wê, bixwezê û nexwezê jî wê tiştên xirab wê werina serê wan. Hingî min jî ne dikarî ez tam bi hizirim."

Zan wusa got ku ma sekinî. Zanûba weke ku ew bixwezê tişteke bêjê li nava çavên wî nerî. Lê Zanûba ne karî wê tişteke bêjê. Zanûba di wê demê de tenê di serê xwe de li tiştên ku ew hatina serê wê, ew li wan hizirî. Wê gelek tişt jîyankiribûn. Herkesekê dizanî ku ew miriyê û ew êdî ne li jîyanê ya.

Lê î ro ew dîsa li mal a. Dayika wê ya hewî ew bayê felcê lê xistibû ew êdî weke keseka mirî lê hatibû. Ew êdî tenê dilê wê lêdixist. Wekî din ti bertekên jîyanê bi wê re nema bûbûn. Wusa lê hatibû. Gelek kesên ku ew li dora wê bûn û piştî ku rastîya Zanûba hat zanîn ku ew, bêbaxtî lê hatîya kirin wê, bêjin ku "ew ji ber tiştê ku wê hanî li serê Zanûba ew hat

li serê wê. Di wê rengê de wê, bi awayekê bawerîyî wê têkiliya wê rewşa wê, bi kirinên wê yên ku wê hanîna li serê Zanûba re wê biheta danîn. Gelek caran wê, hinek mirovna wê dilê xwe bi wê bişawitanda. Hinek din wê li rex wan wê bigota ku "bila wê jî ew tiştên xirab ne hanîba li serê wê keçika bêdê." Wê wusa wê bersiva wan wê biheta dayin. Wê di mantiqê k utu tişteke bi kesekê bikê wê, tişteke wê were li serê te wê, ew biheta gotin. Ew wê weke rengê bawerîyî ê li nava xalkê ê pîrr kevn bê. Dihate gotin ku mirov, dema ku tişteke kir ku ew bi qancî bê û ankû bi xirabî bê wê, çi kir wê, beremberê wê tişteke wê were li serê mirov. Tişteke qanc wê bê sedem û sebeba ku wê tişteke baş wê were li serê mirov. Tişteke xirab kirin wê bê sedem û sebeba ku wê tişteke xirab wê were li serê mirov. Di wê rengê de wê, têkiliya kirinên li jîyanê ên bi xirabî û başî wê bi kirinên mirov ên baş û nebaş re wê biheta danîn. Wê li ser wan re wê, biheta hanîn li ser ziman.

Zanûba wê di wê demê de wê, demek dirêj wê li rex bavê xwe wê, bisekinê. Wê gelek tiştan wê ew wê ji hevdû re wê bêjin. Lê bavê wê, çendî ku ew diaxift û hizirkirinên di serê xwe de ên wê demê wî dihanîn li ser ziman jî ji wê re lê ew, bixwe jî di wan de ne rehet bû. Ew di serê xwe de diket zorê de. Weke ku bêtê, tiştê ku ew hat jîyankirin mirov wê nikaribê wê, weke ne jîyankirî wê bikê wê, ji xwe re wê bêtê ku ma êdî çi bê gotin ma wê çi fêdeya wê hebê. Wê bi wê rengê wê ew gotinê wê ji xwe bi xwe re wê bêtê.

Zanûba ew demek din jî wusa bi bavê xwe re ma. Hinekî din jî ew bi xweşî axiftin. Bavê wê, bahse zarokên wê kir. Wê jî bahse wan û mazinbûna wan kir. Wê ji bavê xwe re got ku "min tiştê ku ji te fêrbûyî min, xwest ku ez wan weke wan mazin bikim." Zanûba wusa got û awirên xwe ji ser wî birina ber xwe. Bavê wê, hem ji wê gotinê kêfxweş bû û hem jî hinekî hêstîyar bû. Çendî ku keça wî ji wan hemûyan xirabî dîtîya wê, dîsa di serê xwe de bi başî li wan hizirîya. Bavê wê, di nava wan kesên ku xirabî bi wê kirina xwe jî di hasiband. Ber ku ew bûbû belesebeba windabûna wê. Wî êdî piştî wê windabûna wê, ku ew bi çi hizirkirinê wî xwestibê ku wî bişênê deverêka din jî lê wê êdî fêde nekiriba. Ew li wê hizirî.

Zan wê demê wê di xwe de wê xwe bi wê rengê wê bide hizirkirinan di serê xwe de. Wê li ser demên berê û hizrên di serê xwe de wê bihizirê. Wê gelek tiştan wê di wê demê de wê bêtê bîra xwe. Lê çi kir û çi hanî bîra xwe jî wê, ew rehet nekir di serê xwe de. Tenê ya ku wî di wê demê de hinekî ji êşên wî dûrdikir wê, hatina Zanûba bê. Wê hebûna wê ya li

wir bê. Ew ji wê pirr kêfxweş bûbû. Lê wî heta wê demê jî wî hertimî bavîtiya xwe lêdipirsî. Digot ku 'ma ez bavekê çawa me ku min keça xwe şanda mirinê. Wê bi wê rengê wê, ew li wê bihizirê.

Zanûba jî ew di serê xwe de bi hizir bû. Lê Zanûba di wê demê de bêdeng bû. Lê çendî ku ew ji derve wusa bi bêdengî dihat dîtî ew, di mejiyê xwe de weke ku ew pirr bi deng bê. Gelek deng wê, di serê wê de wê hebin. Ew jî ji serborîyên wê yên berê bê

Zanûba û bavê wê, demekê wan wusa li hevdû man. Piştî wê, dengê wê were wan û wê, wê li hemberî hevdû rawastîna wan wê xira bikê. Ew jî dengê gulla bû. Wê, dema ku wê dengê gulla hat. Wê, bavê wê, dema ku wî dît ku Zanûba berê xwe da bi ber wê ve ku ew herê wê, bêjê 'te navê pîrka xwe li wê kirîya.' navekê xweş a. Wusa got û ma sekinê. Lê Zanûba jî lê nerî bi nerîneka bi ken a fihêtokî û piştî got herê. Ji wê gotinê û pê de ji devê wê ti gotin derneket. Dema ku wê li xwe hanî ku ew herê cem keça xwe wê dît ku wa keça wê derket û ew hat cem wan. Êdî wusa ew hinekî bi çend gavên ku ew ji bavê xwe dûr ew di cihê xwe de ma sekinî.

Piştî ku ew hat cem wê, Zanûba gota Gulla ku 'ma xwûşk birayên te rabûna ser xwe.' Wê jî got herê û ma sekinî. Lê çavên wê, weke herina ser mirovekê xarîb wê herina ser Zan kalkê wê. Zan dibû bavê dayika wê. Lê wan heta wê demê di ti demê de ew ne dîtibûn. Ber wê yekê wan ew nasnedikir.

Zanûba di wê demê de ew piştî hinekî din ma bi Gulla re li cem bavê xwe. Bavê wê, bi awirên xwe yên birina ser gulla wê, xwest ku ew wê heya wê hilde li ser xwe. Lê Gulla weke ku ew fihêt bikê wê, xwe bi dayika xwe ve girêda. Wê nava di nava destên wê de girêda. Piştî wê, berê rûyê xwe da bi ber paşla dayika xwe ve. Bi wê rengê wê, rûyê xwe di nava singên dayika xwe de wê, weke vêşart. Zan wê, bi dengekê nerm xwest ku ew bakê wê. Lê ew hê xwe li wî beyenî didît. Zanûba ew didît. Ew fahmdikir ku bavê dixwest ku ew têkiliyê bi Gulla re dênê. Lê wê, tiştê nekir. Wusa ma sekinî.

Piştî bi demekê re ku ew wusa di pozisyonekê de li hemberî hevdû man wê, bavê wê Zan wê ji wê re wê bêjê ku keça min tu xwediyê zarokna pirr baş î. Te zarokên xwe baş mazin kirina. Te malbateka xwe ya xweşik avakirîya. Ez pirr kêfxweş bûm.' Wusa got û ma sekinê. Zanûba li ser wan gotinan tenê hinek hêstîyar bû. Wekî din ti gotin ji devê wê derneket. Carekê piştî wê gotinê re bi bavê xwe re çav bi çav hat û hwd. Lê ti tişt ji devê wê derneket. Zanûba gelekî hêj bavê xwe dikir.

Tevî hemû jîyankirinên xwe jî wê, dema ku ew li wir li cem wî bû wê, di xwe de wê hêstek rehet hîs dikir. Wê ew di jîya. Lê wê ew ne dide li der. Di xwe de dihişt.

Piştî ew wusa demekê bihevdu re dimênin. Lê piştî wê, karbikin ku ew herina hundûr. Ya ku wê, pêşî xwe karkir ku ew herê hundûr wê, Zanûba bê. Aqilê wê li ser zarokan bû. Ka ew rabûna û ne rabûna. Gulla gota wê ku ew rabûna. Lê wê dixwest ku ew herê û wan rakê û cilên wan li wan bikê û wan amede bikê. Piştî wê re wê Zanûba wê, destûrê ji bavê xwe wê bixwezê û bavê wê jî wê bêjê 'keça min destûr ya te ya' ew wê, herê odaya zarokan.

Zanûba piştî ew hat hundûr û wê rastarast rêya odaya zarokan girt. Hin bi hin herkesek di rabû. Heba wê, dema ku wê Zanûba herê odaya xwe wê dît ku wa ew ji derve dihê hundûr. Dema ku heba bi wê re çav bi çav hat wê, weke ku ew şaş bibê û weke ku ew li ser tiştekê de were girtin lê hat. Piştî Zanûba ew hanî cem xwe û gotiyê 'rojbaş' û piştî ew bi xwe re bir odayê. Heba ji dema ku Zara wê dît wê, weke ku wê hinek tişt di wê de wê hebin wê ew kifşkiribû. Lê Zanûba ber ku ew hê nû bûn weke mêhvan bûn wê, tiştek ne digot. Lê Zanûba wê ew bi wê re fahm dikir. Heba pirr zêde dixwest ku ew li cem zarokan bi mênê. Carna ew li cem wan ma û bi wan re dileyist.

Heba ew jî weke keçeka ciwan bû. Ew li ser xwe bû. Ew êdî weke jineka gihayî li wê dihata nerîn. Dema ku wê Zanûba bi Gulla dît û Zanûba bakira wê li cem xwe ew jî çû cem wê û bi wê re bidest meşînê kir. Çavên Gulla zêde li ser wê bûn. Weke ku wê dixwest ku ew xwe biavêjê li ser destên wê di rewşekê de wê, xwe li ser destên dayika xwe girtibû. Piştî ew hatina odayê Zanûba zarok amede kirin. Gulla jî cilna nû lê kirin. Piştî ew derketin. Lê Gulla xwest ku ew bi Heba re bimênê. Heba wusa dihat dîtîn ku ew pirr zêde zû rabûya. Zanûba zan dikir ku ew, ya ku zû rabûya. Lê hinek kesên ku berî wê û ji wê zûtir rabûbûn jê hebûn. Heba û bavê wê hinek ji wan keşan bûn.

De ne, dihat gotin ku mirov sibehê ku zêde xwe di nava cihan de girt wê, ew bi siheta mirov jî wê ne baş bûba. Mirov bi rohnîya sayî a serê sibehê re ku rabû û hinekî li ser xwe gerîya wê, hem bêhna mirov wê vebê û hem jî wê weke ku wê were li xwe. Zanûba ew hertimî ew zû dirabû. Wê zêde demên xwe di nava nivînan de derbas nedikir. Ew bi wê rengê xwediyê rengê jîyanê bû.

Zanûba di wê demê de wê, piştî ku wê zarok amede kirin wê berê xwe da heba û hinekî bi wê re axift. Wê ji heba pirsî ku ew çendî zû rabûya.

Heba bersivna ku ew bixwezê xwe ji pirsên Zanûba xilasbikê da. Zanûba ew fahmkir. Ber vê yekê wê, heya wê zêdetirî wê, herê bi ser wê de. Heba weke ku ew tiştin di dilê wê de hebûn û ti kesekê ne dizanî. Piştî heya Zanûba û mereqa wê zêdetirî çû ser heba.

Piştî bi çend rojan wê wusa wê bi hevdû re wê bijîn. Heba wê, zêdetirî wê bi Zanûba û Zarokên wê re wê demê wê derbas bikê. Wê xwe bi wê re wê, rehetir hîsbikê. Heba ew piştî Zanûba fahmkir ku ew dem bi dem ew ji holê winda dibê. Kes nizanê ku ew diçê kûderê. Zanûba çendî ku ew rewş bi wê re wê kifşkir jî lê wê tiştek li xwe ne hanî li der. Wê neda dîyarkirin. Piştî rojekê wê dema ku wê, ew bi gulla re wê bileyizê wê ji dûr ve wê kûrikek wê were û wê berçavên wê bikeve. Heba di xwest ku ew herê cem wî. Gulla ew farqkir. Dema ku gulla ew farqkir wê, heba wê ji wê re bêjê ku ew ji ti tiştî ji ti kesekê re nebêjê. Ew jî wê bêjê bila. Bi wê rengê wê bê weke sirreka wan ya nava wan.

Bi wê rengê wê çend roj wê bi ser ve wê herin. Li ser wê rewşê re wê çend wê derbas bibin. Gulla jî wê, piştî wê li heba wê germ bibê. Wê piştî wê zêdetirî wê dema xwe wê bi hevdû re wê, derbas bikin. Lê rojekê dema ku wê Zanûba wê bibînê ku wê gulla û heba ew bi hevdû re dileyizin ew dixwezê herê cem wan. Ew jî diçê cem wan û hinekî dema xwe bi wan re derbas dikê. Piştî heba dikê ku ew herê. Ew ji Zanûba re dibêjê ku ew hinek karê wê heya. Di wê demê de wê, gulla wê xwe ji bîrbikê û wê ji Heba re wê bêjê "tê herê cem wî." Wê dema ku wê Gulla wê wusa bêjê wê heya herdûyan wê herê ser Gulla. Gulla di wê demê de wê, weke k uwê tiştekê xirabkirî xwe biderûnîyekê hîskir. Piştî wusa di cihê xwe de ma sekinî. Heba weke ku ew li ser suc were girtin ket rewşekê de. Piştî ma sekinî di cihê xwe de. Zanûba piştî wê gotinê re weke ku ew bipirsê û bêjê 'kî ya têyê herê cem' lê nerî. Heba ew hinekî ma sekinî û piştî bi gotinên fihêtokî bidest axiftinê kir. Êdî ew weke ku ew mecbûr mabû ku ew tiştekê ji Zanûba re bêjê. Piştî wê ji Zanûba re got ku ew kesek di jîyane wê de heya. Navê wî Mara ya. Mara kûrê Mîrsan a. ne tu dizanê ku **Mîrsan** ew jî bavê wî kûramê kalkê min a. Dema ku Heba ew got wê, Zanûba weke ku wê hinekî rewş fahmkir. Wê fahmkir ku Mara ew demeka di jîyan û dilê Heba de ya. Heba ew demeka ku ew bi dîzî bi wî re hevdîtînekê, lê ti kesek wê nizanê.

Zanûba hinekî li ser rewşê hizirkir. Wê hizirkir ku ew çî bikê. Tiştî ku wê, ji Heba fahmkir wê pirr zêde wê da hizirandin. Rewşeka pirr xesas bû. Dikarî wê bikê rewşeka pirr Xirab de. Ber vê yekê ew pirr zêde li wê hizirî. Dema ku Heba ji wê re rewş hanî li ser ziman wê, ji Zanûba re

gotibû ku *heta wê kêlîkê ti kesek nizanê*. Wateya wê gotina ti kesek heta vê kêlîkê nizanê jî wê ew bê ku divê ku tu ji ti kesekê re jî nebêjê. Ew wateya jî ji wê derdiket. Zanûba ew wate ji wê gotinê ji xwe derxistibû. Lê ew ji wê zêdetirî dihizirî. Li dora wan civakek dijî û gelek mirov hebûn. Heya wan hertimî li ser hevdû bû. Wê rewşa wan zêde wê vêşarî ne maba. Zanûba li wê hizirî. Berî ku mirov xwe ji wê re amedebikê û tişteke bikê ku ew bê zanîn wê, ji herdû ciwanan re jî wê bibê tişteke xirab. Herdûyan weke ku Heba ji Zanûba re hanî li ser ziman wê, bi dilekê safî û zelal wê hêj hevdû bikin. Lê ew têrê nedikir ku ew bi heta zanîn.

Zanûba pirr zêde li ser rewşê hizir kir. Wê piştî ku wê, rewşa Heba pê hisîya wê, piştî wê, hinekê bi hizirê. Heba wê di wê kêlîkê de wê bi Gulla re wê, alaquadar bibê. Lê Zanûba bi zaroyên xwe yên din ve alaquadar dibû. Piştî nîyeta wê hebû ku ew herê û tişteke xwarinê ji wan re amedebikê. Di wê kêlîkê de wê, dayika delalê wê derkeve li holê. Ew jî zû rabûbû û dema ku ew rabûbû ew ji odaye xwe derketibûbû. Wê dema ku ew derket wê, were derve û wê Zanûba bibînê ku ew bi zarokên xwe mijul dibê. Wê piştî berê xwe da ser wê, û çû cem wê. Dema ku ew çû cem wê, dayika delal got roj baş û piştî ew li cem wê ma. Lê wê, di cih de fahmkir ku Zanûba pirr bi hizir a û car bi car awirên wê dikevin ser Heba û gulla ku ew hinekî ji wan wir de bi hevdû re dileyizin. Wê ev ji nerîna dayika Delalê wê ne ravê. Piştî wê dema ku wê hinekî din wê dem têve çê û wê, herdû wê bi tenê wê bimênin wê, dayika delal wê berê xwe bide Zanûba û wê ji wê bipirsê ku ka çi dihizirê;

-Keça min ez te pirr zêde bi hizir û hazn dibînim. Ma tişteke bû.

-na, dayika min. Ez di serê xwe de dihizirim.

-Keça min di her demê dihizirê. Ji te re bûya weke xûyekê ku tu di xwe de bi hizirê. Ber ku tu bi salan bêdengî mayî di xwe de. Lê ez nûha hinekî bi faerqî dibînim. Deka ya di serê xwe de ji dayika xwe re bêjê.

-Ez li Heba dihizirim. Kêlîka din berî ku tu were vir ez û wê hinekî bi hevdû re axiftin. Di aslê xwe de hinekê weke rasthatinekê bû. Dema ku ew gulla bi hevdû re dileyistin wê, Gulla wê bêjê 'tê herê cem wî'. Min piştî pirsî ku wê, yek di dilê wê de wê hebê. Lê ti kesek nizanê. Tenê ez dizanim nûha. Lê ti dora me û mirovên li dora me dizanê. Tiştên weha êdî zêde mirov nikarê veşêrê. Ku bê zanîn jî wê mirov karibin gelek kalmamanan pêve bikin û bêjin. Ez ji wê ditirsihim.

-Rast a keça min. Tenê rewşa xwe bîne berçav. Mirovan çi gotin û hanîn li ser ziman.

-Ez dihizirim ku ka miriov çi dikarê bikê. Ez tişteke di serê xwe de dihizirim ku ez bibînim. Lê nûha tişteke nayê hişê min. Lê ku em tişteke nebînim wê bo herdû ciwanan jî wê xirab bibê.

-Çima keça min wê xirab bibê. Nûha dikarin herin û ji mazinên xwe re bêjin û ew ji wan re bibina berling û rêya wan vekin.

-Dayê rewş wilqasî ne hesanîya. Di nava herdû malbatan de xayd û xasûm rûdaya di demên berê de.

-Ber çi keça min. Ji hevdû kuştuna?

-Na, ji hevdû ne kuştina. Lê kuştin di nava wan de heya.

-Min hîç fahm nekir keça min ka wê rewşê ji min re ji serî ve bêjê dakû ez fahmbikin. Çawa ji hevdû nekuştina lê kuştin di nava wan de heya.

-Herdû malbat ji hevdû na. Lê heta roja me jî bi ser hevdû de naçin. Hê di dema balkê kalkê min de wê, rewşên ne baş wê rûbidin. Wê, demê wê rewşek weke ya î ro wê rûbide. Wê evindariyek di nava kalkê Mara kûrikê ku heba dilketiyê û keçikeka ku ew newîya pîrka min Sîtiyê bê wê, bibê. Wan jî pîr zêde wê hêj hevdû bikin. Lê dema ku wê, rewşa wan were zanîn wê, newîya pîrka min ku navê wê gulistan bû wê ji bavê kalkê Mara wê bê xwestin. Lê bavê **Gulustanê** wê navê. Ew dixwezê wê bide biraziyê xwe Kawa. Piştî rojekê wê, dema ku wê, keçik diçe serê kahniyê û avê dihênê wê, keçik wê kevirekê ku wê ti kesek nizanibê ku ew ji kûve hatîya wê li singa wê bikeve û wê ew bi wê kevirê wê bikeve ardê û wê jîyane xwe ji dest bide. Wê herkesek wê malbata Rêzan, yanî kalkê Mara wê berpirsiyar wê bibînin. Wê li ser wê meselê wê werina berhevdû û wê hindik mabû ku ew bi hevdû re bikevina şer de. Lê wê mazin bikevina navê û dewrê de û wê pêşîya wê bigirin. Lê ji wê rojê û heta roja me wê, bi ser hevdû de wê neçin.

-Wê demê rewş hinekî cidî ya

-Erê, rewş pîr cidîya. Ku ev rewş were bihîstin wê, rewşên berê wê werina bîra wan.

-Heta ku wê, Heba wê ji aliyekê ve wê, bikeve rewşeka weke ya te de.

-Erê wusa ya. Ew hê zarok in. Wê ji min re hanî li ser ziman. Wê dema ku wê ji min re hanî li ser ziman wê, hizir dikê ku ezê wê baştirin wê fahmbikê.

-Ji ber ku tu û wê, berê jî win naqabîna we baş bû.

-Hem ji ber wê û hem jî ji ber ku ez wê ji yê din baştir fahm dikim. Heba keçikeka dîlzîz û tenik a. Ew rastiyan nava malbatan nizanê. Ez ne di wê baweriyê de me ku wê malbat wê di nava xwe de wê werênina li ser ziman

Dema ku Zanûba ew hanîn li ser ziman wê, hingî wê, dayika delalê wê hinekî wê di xwe de wê bihizirê. Wê hinekî hizirkir û piştî berê xwe da Zanûba gotiyê de ' wê demê nûha bila rewş nava min û te de bê. Ka ez jî bihizirim ku em çareyekê nabînin. Piştî emê cardin li ser wê biaxifin. Hê dema me heya. ' Wê wusa got û ma sekinî. Dema ku dayika delalê got 'hê dema me heya' wê, Zanûba wê di serê xwe de wê, weke ku wê, jî wê gotina wê ya dawî wê ne bi êmin bê wê li nava çavên wê binerê. Piştî wê, hinekî din ew li hevdû wê rûnihin û wê, biaxifin. Hinekî din dem têveçû û Şîlê û keça wê Zara wê bi hevdû re wê, werina cem dayika delalê û Zanûba. Wê ew jî wê hinekî li cem wan bisekin in û wê bêhna xwe wê berdin. Sûxnavan jî ew diçûnûdihatin ku ew sofra taştê amedebikin. Ji xwe êdî hin bi hin herkesek di rabû. Dem hinekî têveçû û dayika Sîtîyê ew jî rabû û hat cem wan. Wê jî hinekî dema xwe bi wan re bûhûrand. Heta dema sûxnavan taştê amede bikin wê ew wê demê bi hevdû re wê derbas bikin. Piştî ku taştê amede bû wê, bi hevdû re wê, herina bi ser sofrê de. Wê di wê demê de wê, Zanûba wê di serê xwe de wê li ser heba û rewşa wê, pirr zêde wê bi hizir bê. Wê hizir dikir ku ew çi bo wê bikê. Dilê wê bi Heba ve bû. Ew hê ne demek dirêjbû ku ew hatibûbû wir û wê, xwe bi hinek pirsgerêkên bi wê re wê rû bi rû dîtibû. Wê hê ne dizanî ku wê çi bikê. Piştî wê, ne bi gelekî re wê, gelek kes wê, li cem wan kom bibin. Piştî wê, bi hevdû re wê, rûnihin. Yek ji wan jî wê Xoshê bê. Wê her dema xwe bi dayika Sîtîyê re dikir ku ew derbas bikê. Di wan demên dawî de wê, zêdetirî wê dema xwe bi wê re wê derbas dikir. Hinek tişt di serê wê de hebûn. Wê, dixwest ku ew Heba ji kûrê xwe Gîra bixwezê. Ber vê yekê wê, xwe hertimî nêzî wê dikir ku ew firsendekê bibînê û ew wê bêtê rojevê.

Piştî wê, dem hinekî din wê têve wê herê. Zanûba û dayika delalê wê, cardin wê werina cem hevdû û wê bi hevdû re wê danûstandinê wê bikin. Zanûba wê, dixwest ku ew çareyekê ji wê re bibînê. Piştî demekê wê Zanûba û dayika delalê wê bigihijina wê qanaatê ku ew rewşê bi zimanekê xweş ji dayika Sîtîyê re wê, werênina li ser ziman. Ber vê yekê wê li bendî demeka ku ew lê were bisekin in. Lê wan ne dizanî ku Xoshê jî ew jî li bendê demekê weke wan ku ew bahsa xwestina Heba ji kûrê xwe re bikê. Di wê demê de wê, dema ku ew diçûna derve û hinekî bi hevdû re dirûnihin piştî taştê wê, Xoshê wê, xwe nêzî Dayika Sîtîyê wê bikê û wê, rewşê wê, bêtê li ser ziman. Dema ku wê, ew wê bêtê ser ziman wê çend kesên din jî wê, nêzî wan bin û wê deng bikin. Yek ji wan kesan jî wê Şîlê dayika Zara bê. Dema ku Xoshê wê ew hanî li ser ziman

wê, gotina ku ji devê dayika Sîtîyê wê derkeve wê ew bê 'ku qismet bê wê ji xwe wê bê. Ya bi xêr çi bê ew bibê.' Wê piştre wê bisekinê. Lê Xoshê dema ku wê, ji dayika Sîtîyê re wê rewş hanî li ser ziman wê, Dayika Sîtîyê wê, bêjê ku 'ezê ji heba bipirsim ku ew çi dihizirê. Ew herê dikê û ankû nakê.' Wê ew wê bêjê. Piştre wê, Xoshê wê weke bi kêf wê li bendî axiftina wê ya bi Heba re bê. Wê di dilê xwe de hizir dikir ku dayika Sîtîyê bi axifê wê kesin wê ew bibê. Wê, hingî ti derfet nebûnê nedida rewşê. Wusa ew bi ewla di xwe de dihizirî.

Piştre ku wê dem wê were ber êvarî wê, demekê wê, li derve wê, dayika delalê, Zara û Şîlê wê bigihijina li hevdû. Zanûba jî ew jî hinekî ji wan wirdetir bi keça xwe ya piçûk Gulla re alaquadar dibû. Wê demê wê, mesele wê were li ser rewşa axiftinê wan. Di wê demê de wê, dema ku ew di axiftinê wê Heba wê, were cem wan û wê herê cem Zanûba û gulla. Dema ku Şîlê wê dibînê wê bikenê û wê berê xwe bide dayika delalê û wê bêjê ku "dibê ku ev keça xweşik di demek nêz de bibê buk. Xwezginiyên wê hena. Dema ku wê wusa got dayika delalê wusa şaş ma û li wê nerî. Tenê gota wê, "çawa, xwezginiyê wê hena." Wê hingî wê, Şîlê wê, ji wê re wê bêjê ku Xoshê ew bi dayika Sîtîyê re axiftiya wê xwestiya ku ew bi wê re bi axifê ku ew bêjê herê wê ji kûrê xwe Gîra re wê bixwezê. Dema ku wê wusa got wê, dayika delalê wê bi awayekê mitalekirî wê hizirê. Wê hinekî jî wê, rewşek awarta wê li rûdêna wê xwe bide diyarkirin. Li hemberî wê rewşê ya ku wê, ew wê ji dayika delalê wê bipirsê wê Zara bê. Hingî dema ku wê, pirsî wê, dayika delalê wê hinekî wê bihizirê. Wê di destpêkê de wê di cih de wê bersivê nedê wê. Dema ku ew ma sekinî di xwe de wê, hinekî wê Şîlê jî wê bihizirê ku wê tiştek wê hebê. Hingî Zanûba wê, Gulla û Heba wê bi hevdû re wê bi tenê wê bihêlê û ew jî wê were cem wan. Di wê demê de ku Zanûba hat cem wan wê, hingî wê, weke dayika delalê wê, axiftina xwe wê weke ku li bendî hatina Zanûba wê bihêlê. Ku Zanûba hat wê, hingî wê, weke bêjê wan li ser çi di axiftinê wê li nava çavên wan binerê. Hingî wê, Zara wê, mesele ji wê re wê bêjê. Dema ku wê mesele got wê, hingî wê, ew jî wê şaş bibê. Wê demê Zara û dayika wê, bi rastî jî ketin rewşek bi guman de di serê xwe de. Wan jî pirr zêde mereq kir ku ew ber çi ketina rewşek bi şaş û bi wê rengê a xirab de. Hingî dayika delalê wê, mafê axiftinê pêşî girt û wê, rewş ji Zara û dayika wê re hanî li ser ziman. Hingî wan rewş fahmkir. Hingî wan fahmkir ku rewş weke ku wê, bikeve rewşek xirab de wan wusa hîskir.

Dema ku ew, hinekî din axiftin wê, Zanûba wê piştre wê, berê xwe bide dayika delalê û wê bêjê ku 'em, divê ku tişteke bikin. Wekî din heya ku ji vê rewşê tiştên xirab rûbidin.' Ku ew hinekî mana sekinî. Wê hingê wê, Zara wê biaxifê û wê bêjê ku "ma ku dayika Sîtiyê bi Heba re biaxifê ji ku ew bêjê na wê, êdî ew bersiva xwe wê bigirin.' Piştî wê, gotina wê re wê, dayika delalê wê biaxifê û wê bêjê ku "keça min, rewş wilqasî ne hesan a. hinekî aliyên din ên ku ew divê ku werina zanîn jî hena." Piştre wê, bahse rewşên berê ku Zanûba wê ji dayika delalê re gotibû kir. Wê piştre wê, ew jî wê, bihizirin.

Dem hinekî din têveçû û dayika delalê, Zara û Şîlê hinekî din li hevdû rûniştî man. Ew ji hevdû re hinekî din axiftin û bahse rewşê kirin. Piştî ku dem hinekî din têveçû wê, êdî wê, civate wan wê li hevdû bicivê û wê, ew jî wê, êdî wê rabin ji cihê xwe û wê herina nava civatê. Wê li wir wê bi hevdû re wê rûnihin. Dayika delalê, şîlê, Zara û Zanûba wê li rex hevdû wê hinekî ji dayika Sîtiyê wirdetir wê rûnihin. Dayika Sîtiyê wê weke jineka pirr zêde bi gotin bê. Ew ya ku ew pirr zêde diaxift bû. Lê dem bi dem wê dayika delalê jî wê ne kêmtir wê bê. Ew weke kesna bi zane bûn. Di nava wan de wê, gelek kes wê li hevdû wê rûnihin.

Wê rojê wê, Zanûba wê di xwe de wê, weke girtin. Ew pirr zêde li ser wê rewşê dihezirî di serê xwe de. Wê ew rewşa wê ya bihizir wê ji çavên dayika Sîtiyê wê, ne ravê. Lê wê, tişteke ne got. Wê ew farq kir. Piştre wê di xwe de wê hizirkiribû ku ew demeka ku wê firsend dît ew ji Zanûba bipirsê ku ew ber çî wilqasî di serê xwe de bihizira. Ew li ser çî wilqasî dihezirê.

Hinekî din wê ew wê li hevdû wê rûnihin û wê bi hevdû re wê biaxifin. Wê, piştre wê, dema ku wê dem wê were ber dema ji hevdû belavbûna civate wan wê, êdî wê, hin bi hin wê ji cem hevdû wê rabin û herin. Dayika Sîtiyê û ew çend kesên li dora wê bi hevdû re bi tenê man. Dayika Sîtiyê wê piştre ew bixwezê ku ew hinekî rabê ser xwe. Ber ku ew hingê rûniştî mabûn qaramên wê, weke ku hişk bûbûn. Dema ku ew rabû ser xwe ku ew hinekî ser xwe bigerihê wê, dayika delalê jî wê bi wê re wê rabê. Piştre wê bi hevdû re wê, werina hundûrê malê li devereka bi tenê a tenha. Wê li wir wê hinekî wê ji xwe re wê rûnihin. Ew çî rasthatin bû ku wê, Heba wê di wê kêlîkê de wê, di cem wan re wê derbas bibê û wê bikê ku ew herê deverê din.

Wê dema ku wê, dayika Sîtiyê wê Heba wê bibînê wê bakê wê ku ew were cem wê. Hingê wê dema ku wê bakira Heba wê, heba jî wê, were cem wê. Wê dema ku ew hat cem wê, êdî dayika Sîtiyê ew li cem xwe da

rûnandin. Dayika delalê ew bêgotin tenê ew rewşê tamaşa dikê. Wê piştî re wê hinekî wê rewşa wê bipirsê. Wê hinek gotin ji wir û vir wê ji wê re wê bikê. Lê piştî re wê, gotin hanî li ser pirsê Xoshê ku wê gotibû ew wê ji wê bipirsê. Di wê dema ku wê, ew pirsê de wê, çavên Heba wê raq bibin û wê, ew li nava çavên wê binerê. Dayika delalê ew jî bi heybet û mereq li wê dinerê. Heba di wê demê de wê, ti gotin ne got. Ne got herê û ne jî got na. Ew tenê bê deng ma. Lê dayika delalê ew şaşbûn û raqbûna çavên wê farq kiribû. Heba wê, piştî wê re wê, bê ku ew tiştêkî bêjê wê, ji wir wê destûra xwe wê bixwezê û wê rabê û wê herê. Wê dema ku ew çû wê bi lingên zû wê bikê ku ew ji wir herê. Dayika Sîtîyê jî wê ti tişt ji rewşê fahm nekir. Wê di serê xwe de wê, hizirkiribû ku ew tiştêkê ji wê bipirsê û ewê yan bêjê herê û yan jî bêjê na. Wê êdî wê mesele wê li wir wê were girtin.

Lê dema ku heba bi lingên zû fikir ku ew ji wir herê wê, di rê de wê rastî Zanûba were ku ew dihat bi ber dayika delalê û ya Sîtîyê ve. Wê dema ku Heba di ber wê re derbas bû wê, dengî wê kir. Lê Heba weke ku wê deng nekirî wê, weke bi dilekê kelegirî wê ji wir wê herê. Zanûba ew rewşa ne asayî bi wê re wê kifşkir. Lê wê hizirkir ku ew li şûna ku ew li pay Heba herê ew, pêşî herê cem dayika Sîtîyê û ya delalê û piştî ew herê xwe bigihênê Heba. Dema ku ew hat wir wê, dît ku wê dayika Sîtîyê jî wê hinekî weke ku ew bi mereq û acêb wê rûniştîya. Wê di rewşê şaşmayî de wê dinerê. Hingî Zanûba weke ku ew bi pirsê çî bû wê, hem li dayika Sîtîyê nerî û hem ji li ya delalê nerî. Di wê demê de wê, ya ku wê bersivê bide wê, dayika Sîtîyê bê. Wê hê ku Zanûba ti pirsên din nekirina wê, bêjê ku "keça min, Heba çima wilo kir min hîç fahm nekir. Wê hîç bersiva min neda û çû." Piştî ku wê wusa got wê, Zanûba wê bi dengekê bi mereq wê bipirsê ku "ma te çî pirsê li heba." Wê hingî wê, dayika Sîtîyê wê rewşê wê ew wê ji Zanûba re wê bîrê li ser ziman. Wê dema ku wê rewş bihîst wê, hingî fahmkir ku ew rewşa Heba ber çî bû. Wê hingî xwest ku ew di cih de rabê û herê cem heba. Lê wusa ji wir rabûn jî wê, rast nebûba. Ber vê yekê wê, di xwe de hertimî dua fikir ku ew nûha rabin, dakû ew jî rabê û herê xwe bigihênê li Heba. Wê di wê demê de wê hertimî wê awirên Zanûba wê herina li ser dayika delalê.

Di wê rewşê de wê heya dayika Sîtîyê wê ji tiştêkê wê tûnabê. Wê di wê demê de wê, demekê wê weke ku wê Zanûba wê, karbikê ku ew biaxifê. Weke ku dayika delalê fahmkir ku wê, di serê Zanûba de wê, rewşa Heba wê hebê û ew wê, bixwezê ku ew li ser wê biaxifê. Hingî

dayika delalê çavî Zanûba kir ku ew ne axifê û tiştê nebêjê. Zanûba ew çavkirina dayika delalê fahmkir û wê ti tişt wê êdî wê negot.

Dayika Sîtîya wê, weke ku wê hê mereq dikir û aqilê wê li ser Heba bû. Wê rewşa Heba û bi wê rengê ji cem wê rabûn û çûyin wê, hem wê kir mereqê û hem jî kir rewşeka ku ew mitaleyî wê bikê. Ber vê yekê ew di serê xwe de wê hizirkir. Piştî demekê wê, dayika Sîtîyê wê bixwe wê bênê rojevê û wê berê xwe bide dayika delalê û wê bêjê ku "gelo min tiştê xelat ji wê re got? Min mereq kir. Ka ez herim û bi wê re bi zimanekê baş biaxifim. Ber çî wê wusa bertek da nişandin." Dema ku wê wusa got wê, dayika delalê wê hingî wê bersiva wê di cih de wê bide û wê bêjê ku "tu rewşê di halê xwe de bihêlê. Ji xwe ku keçik dilê wê nebê ew êdî ne rast a ku ew bi wê bêdayîn kirin. Tu care duyem û herê bi wê re biaxifê wê ew weke rewşeka ku tu dixwezê bi zorê bi wê bide kirin wê fahmbikê." Di wê demê de wê dayika Sîtîyê wê bigotina xwe wê bikeve nava wê gotina wê û wê bêjê ku "ew keça min a. Newîya min a. Ku ew nexwezê wê ti kesek nikaribê bi wê bide kirin. Min tenê xwest ku ez hizra wê fêr bibim." Piştî wan gotinên wê re wê, dayika delalê wê dîsa wê gotina xwe wê bide domandin û wê bêjê ku "tu nûha neçe û bi wê re neaxife. Bila Zanûba herê û weke gotinên te bi wê re biaxifê. Ew wê, çêtir wê ji hevdû wê fahmbikin." Dema ku wê wusa got êdî ew ma sekinî û got bila. Piştî Zanûba wê dem winda nekir û wê, di cih de destûr ji wan xwest ku ew herê û xwe bigihênê Heba. Ji xwe Zanûba li hemanê bû ku ew firsatekê bibînê û ew herê û bi wê re biaxifê. Dema ku dayika delalê wê wusa got û got bila Zanûba li şûna te herê û bi wê re biaxifê wê, hingî ew jî wê, di cih de wê, ji cihê xwe wê bikê ku ew rabê û herê. Dayika Sîtîyê ew lezbûna di Zanûba de wê weke ku wê ew farq kir. Lê wê ti tişt ne got. Ma sekinî di cihê xwe de.

Piştî Zanûba dayika sîtîyê û ya delalê bi tenê li cihê wan hişt û ew çû ku ew herê cem Heba. Zanûba rastarast ew hata odaya Heba. Pêşî ew dema ku ew hat wir wê, hinekî ew ma sekinî li devê dêrê. Piştî wê, li derî xist ku ew bikeve hundûr de. Lê çend caran wê li derî xist û bi deng jî got «Heba ez im Zanûba» jî ti kesekî ne derî vekir û ne jî deng kir. Zanûba fahmkir ku wa Heba ne li wir a. Piştî ew çû hinek deverên din û li wê gerîya. Lê Zanûba çû kûderê û ji kê pirsî wan gotin me Heba ne dîtîya. Ti dibê qay ard qalişî û Heba ketîyê. Ma çû kûderê ev keç.

Zanûba deverêk nema ku ew neçûyê. Deverêk nema ku wê xwe ne gihandiyê. Lê ew çû kûderê jî wê, Heba nedît. Piştî ew hat odaya xwe. Wê zankir ku Heba dibê ku ew hatibê wir û li cem Gulla bê. Ber ku Heba

pirr zêde hêj Gulla kiribû û wê, gelek demên xwe bi wê re derbas dikir. Lê dema ku ew hat odaya wê ti kesek li odaya xwe jî nedît. Piştî ew derket derve ku ew Gulla bibînê. Wê hizirkir ku ew hebê nebê ew bi hevdu re li derve na. Zanûba çû derve û wê li gelek kesan pirsî ku ma hineka ew dîtina. Ti kesekê ne got ma ew dîtina. Piştî ji xwe ne gelekî re wê, Gulla wê wê, ew were li cem dayika xwe. Zanûba dema ku wê, Gulla dît wê, gotiyê weke gotina pêşî «kanî Heba. Ew li kûderê ya.» Wê Gulla di cih de wê bersiva wê bide û wê bêjê 'min ew ne dîya. Ez jî li wê digerihim. ' Dema ku wê Gulla wê bersivê bide dayika xwe wê, hingî bi rastî jî wê, Zanûba wê bikeve mitale Heba de. Ew çû kûderê. Wê hizir dikir ku ew pirr xamgîn bûya û wê, xwe li deverêkê vêşartîya û ew digirî di halê xwe de. Ber vê yekê wê, di xwest ku ew demek ji ya din zûtir ew wê dibînê. Ew hinekî dilê wê xweş bikê. Ew wê ji wê rewşa wê ya nexweş wê derxê.

Piştî hinekî din dem têve çû û Zanûba hinekî din jî li wê gerîya. Lê Zanûba Heba li ti deverê nedît. Dem hat heta berêvarî û ti kesekê heba nedît. Piştî bêî ku Zanûba wê bibîninê wê were cem dayika delalê. Di wê demê de wê, dayika Sîtiyê jî wê li cem wê bê. Hê ji dûr ve wê dema ku wê dayika Sîtiyê wê ew dît wê, bakê Zanûba. Wê hizir dikir ku wê ew dîtîya û ew dilê wê xweş kiriya û wê fahmkiriya ku Heba ber çî ew wusa bertek da nîşandin. Dema ku ew hat cem wan wê, di cih de wê dayika delalê wê ji rûdêna wê fahmbikê ku Zanûba ew nedîya. Di wê demê de wê, dema ku dayika Sîtiyê pirsî ku 'keça min ma te xwe gihand Heba. ' Hê ku wê ti gotinên din bi ser gotina xwe ve nekirî wê, dayika delalê wê bikeve navberê û wê bêjê ku «tu hinekî bihêle ka ew bêhna xwe bistênê. Belkî ew çûya cem zaroyên xwe. Wê ew hê nedîtîya. Ku ew dît wê, ji ew bêjê. ' Wê dema ku wusa got wê, dayika Sîtiya jî wê bêjê 'tu rast dibêjê' wê bimênê sekinê.

Lê dema ku dayika delalê ew gotin digot ji wê awirên wê li ser Zanûba bin. Zanûba ew jî farqkir. Piştî wê demek têveçû ew ji cihê xwe rabûn. Dayika Sîtiyê wê hinek karê wê bi tenê li hundûr hebû. Wê di cih de destûr ji dayika delalê û Zanûba xwest û ew çû. Zanûba û dayika delalê bi tenê man bi hevdu re. Dema ku ew bi tenê man bi hevdu re wê di cih de wê, dayika delalê wê ji wê bipirsê ku wê çî kir. Wê di cih de wê Zanûba wê bersivê wê bide wê û wê bêjê ku «ez li hemû deveran li wê gerîyam lê min ew nedît. Di dibê qay ard qalişî û ew ketiyê. ' Piştî dayika delalê got «tu hinekî bêhna xwe û dilê xwe fireh û rehet bigira. Wê xwe xistiya qûlekê û ew li wir bi xamginiya xwe dijî. Bihêla ew wê

neha wê derkeve li holê. ' Wê wusa got û ma sekinî. Piştire wê, ew herdû wê hinekî din wê li hevdû wê bimênin. Lê ne bi gelekî re wê, demek şîvê wê were. Sûxnavan ji xwe dest bi amedekirina sofreyê dikir jî. Piştire wê, hin bi hin wê, ew jî wê bidest gihiştina hevdû a li hundûr li dora sofreyê wê bikin Zanûba ji dayika delalê ne vaqatîya. Ew pirr bi mereq dihat dîtîn. Şîlê di wê demê de bi Zara re hat cem dayika delalê û Zanûba û wan farqkir ku ew hinekî bi telaşekê na. Wan jî mereq kir û ji wan pirsî ku ma sedem çi ya. Dayika delalê wê mafê gotinê girt û wê ji wan re rewş hanî li ser ziman. Ji wan got ku me heta nûha Heba nedîya. Şîlê got ew wê derkeve li holê. Hewceyî mereqê nîn a. Dilê xwe rehet bigirin. Wê wusa got û ma sekinî. Lê Zanûba çi dibihist wê, dilê wê rehet ne dikir. Heta ku wê, Heba nedîba wê, dilê wê rehet jî nebûba.

.....o0o.....

Dem hinekî bi ber êvarî ve çû. Êdî dema hatina şivanan bi kerîyên sawalên wan re bû. Wê dema ku wê şivan bi kerîyên xwe re ew hatin wê, sawal wê bên xistin hewşan û pêşî wê jin wê, wan bi doşin û piştire wê, delevên ka wê bên danîn li pêşîya wan û wê sawal wê ji delevên ku ew tişî ka hatina kirin wê, kaya xwe ya ku ew hinek ce li ser wê hatiya raşandin wê bixwûn. Wê dema ku sawalan ji delevan ka dixwar wê, berxik, golik û kahrikên wan jî wê bên berdan li ber wan ku ew hinekê wan bi mêhên. Piştî ku ew ku hatina berdan û wan hinekî dayikên xwe mêtin wê, piştire wê ew ji hevdû wê werina vaqatandin. Ber ku wê, sibehê wê carek din wê dema ku wê sawal ji kox û govan wê werina derxistin wê cardin wê bên dohtin û wê piştire wê bên şandin li çolê li çêrînê.

Di wê dema ku wê, sawal hat wê, hinek şivan û gavanên mala bavê Zanûba wê sawalên xwe wê bênina ber dêrî ku ew bên dohtin. Şivanek ji wan ew diçû kûrê birazîyê berx û ew li cem wan dima. Navê wî jî wê, **Zahav** bê. Ew dema ku ew hat û wî sawalên xwe berdan hewşê û wê bi lez wê were hundûrê malê. Ew hat û rastarast çû û li ber Zan sekinî û gotiyê de «min, Heba dît ku ew boxçeyek di destê wê de bû û bi ber Girkê reş ve çû. Girkê reşê wê herêma ku wê malbata bavê Mara wê bi êlî wê li wê bin û wê gelek gûndên wan wê li wir nêzî hevdû wê hebin. Ku kengî hawara gundekê ji wan gihişt ya din wan di cih de dikarî xwe bigihênina li hevdû. Lê herêmên wan hemû jî herêmên ku şaqên çemên diclê di ber wan ve diherikîn û avîbûn.

Dema ku Zan wusa ji Devê Zahav bihîst weke ku ew hişê wî ji serê wî herê lê hat. Di cih de xaber li hemû deverê gerîya û gihişt gûhê herkesekê. Di wê rewşê de wê, di cih de wê xaber wê bigihîjê gûhê dayika Sîtîyê, delalê û Zanûba bixwe jî. Dema ku wan xaber bihîst pêşî nexwest in ku ew bawer bikin. Piştî wê xaberê jî wê, hê Zanûba û Zara bi wê re wê, li deverna wê bigerihîn. Dixwestin ku ew heba bibînin û xaberê derew derxin. Lê mixabin nedîtîn. Ber ku xaber rast bû.

Ev xaber dihat wateya rewşek awarta. Heta ku ew dihat wateya destpêka şerekê nava herdû alî û êlên mazin ku ew bi xwe jî digihijina hevdû. Vêça wê çî bikiran. Pîrr zêde wê li wê bihizirin. Di cih de wê mazin û zane wê li civate berx wê bigihijina li hevdû. Di wê demê de wê bi hizirin ku ew çî bikin. Ji xwe herdû alî li hemberî hevdû bin. Li hemanê bûn. Ku yekî çîroskek jî pêxistiba wê bûba sedema agirekê mazin di nava wan de. Vêça ew rewş wê, bi rastî jî wê bûba sedema rewşên mazin ku ew biqawimin.

Piştî ku Xaber hat bihîst wê, civat li ser civatê wê werina li darxistin û wê, bên li ser ziman ku ew çî dikarin bikin. Lê ne bi derfetbû ku ew tiştêkê bikin. Wê ya ku wê qawimî ba êdî wê qawimî ba. Wê ti tiştî û ti kesekê wê pêşîya wê negirtiba. Kevneşopî, orf û adetên wan kifş bin. Çî didanîn li pêşîya wan ew dihat zanîn. Heya herkesekê ji wê hebû. Ber wê yekê herkesek li wan dihezirî û encam di serê xwe de zelal dikir. Dihizirin ku wê çî bibê. Xwe ji wê re amede dikirin. Digotin ku wê ya ku wê biqawimê wê êdî wê ti kesek wê pêşîya wê negirê. Ew rewşek nû bû.

Di wê demê de wê rewşek awarta wê, biaxîfê. Wê herkesek wê, bikeve rewşek li bendbûnê de. Wê li bendê bin ku ka wê çî biqawimê.

Zanûba, dayika delal, Şîlê û keça wê ya mazin Zara ew jî li rex dayika Sîtîyê bûn gelek kesên din re. Wan jî hizir dikir ku wê çî bibê. Kale di wê demê ew, li rex bavê xwe bû. Bavê wî li nava civate mazinan bû. Di wê rewşê de ew weke kesekê serek bû. Wê, bêgûman wê li rex malbata Zanûba wê, bisekinîya. Di wê demê de wê, hêza xwe li wir wê bide nîşandin.

Zanûba pîrr zêde ew dihezirî. Wê hîç aqil ne dikir ku Wê Heba wê tiştêkê bi wê rengê wê bikê. Lê ji aliyekê din ve jî wê, dayika Sîtîyê wê xwe weke berpirsîyar wê bibînê. Ku wê, bi wê re li ser xwesteka Xwoshê bo xwestina Heba ji kûrê wê re ne axiftiba wê, ev nebûba. Wê dikarî bi renekê din jî hizra wê fêrbûba li şûna wê bi awayekê fermî û cidî wê Heba hilde hemberî xwe û wê bi wê re wê biaxîfê. Lê ew di wê demê de wê ne kiribû. Wê bi wê re axiftibû û piştî ew jî rastî wê, rewşê hatibûn.

Heba hizirkirîya ku wê, piştî ku dayika Sîtîyê bi wê re axift wê biryar wê were girtin. Ew jî ji wê tirsîya ya. Kesekê din di dilê wê de hebû. Ji aliyekê din ve jî wê hêj kûrekê ji malbateka ku wê, malbatî wî bi malbata wê re di nava ixtilafê de bê. Heba wê, zêde ew dîroka berê dibê ku wê ne dizanî. Dibê ku jî wê, dizanî. Ew ne kifş bû. Kengî bi wê re hat axiftin wê hingî wê biheta zanîn.

Di wê demê de wê civate mazin wê were li darxistin. Wê, hemû zaneyên malbat û civatê wê li hevdû wê wê bicivin wê, bihizirin ku ew çi bikin. Di aslê xwe de wê, her tişt wê kifş ba. Lê dîsa wan hizir dikir ku ka ew nikarin tişteke din bikin. Di wê demê de wê dema ku wê, mazin li hevdû wê bicivin wê pêşî wê, hewlbidin ku ew fahmbikin ku ber çi ew bûya. Ber vê yekê wê, herkesek wê hizerên xwe wê bènê li ser ziman. Dayika Sîtîyê jî wê, hizrên xwe wê bènê li ser ziman û wê, di nava hizrên xwe yên ku wê hanîna li ser ziman de wê, bahse axiftina xwe ya bi Heba re a li ser xwesteka Xwoshê ku wê dixwest heba bixwezê ji kûrê re jî bikê. Wê di wê demê de ku wê, dayika Sîtîyê wê ew wê axiftinê bikê wê, hinekî wê, bi derûnîyeka ku ew xwe jî wê rewşê re weke jineka berpîrsîyar bibînê wê, bènê li ser ziman. Di wê rewşê de wê, di reneke wê bi axifê.

Jin di nava civakê de wê, weke nirxeka bi rûmet wê hertimî wê were dîtin. Ew weke çandaka civakê a bi hezaran salan bê. Wê bi wê rengê wê, li wê were hizirkirin. Di wê rewşê de wê, dema ku wê, pêwîst bê wê bo wê herina mirinê jî.

Zan di wê demê de ew li rex bavê xwe bi bêdengî disekinî. Gotin ji wî derneket. Ew di hizirî ku ew çi dikarê bikê. Lê tişteke ku ew bikin nebû. Piştî demek dirêj wê mazinên malê û civakê wê li hevdû wê rûnîhin û wê bi axifin. Wê, piştî wê, biryarekê wê bidin. Ew jî wê ew bê ku wê, tu kesên bi zane wê ji nava xwe wê derxistin û wê, wan bişênina male Mîr Mîrsan ku ew ji wî bixwezin ku ew keçikê bişênê malê. Lê wan jî dizanî ku yekê ku ew mên bê û ankû jin bê ku wê xwe li kesekê û ankû malekê girt wê, ti kesek wê nikaribê wê, ji wir derxê. Wê ew mal wê mirina xwe wê bide berçavên xwe wê, ew wê radest nekê. Di wê rewşê de wan hizir dikir ku wê Mîr Mîrsan wê çi bersivê wê bide wan. Lê tevî wê jî wê, ew bixwezin ku ew tu kesan wê bişênin.

Piştî wê, bê kifşkirin ku wê kî wê bê şandin. Yek ji wan wê, şivanê ku ew dîtîbû ku ew çûya Zahav bû. Yê din jî wê zaneyekê mazin ê bi navê «Yusuf» bê. Yusuf wê weke kesekê pîrûkal bê. Wê rêzûhûrmeta herkesekê wê ji wî re wê hebê. Civake hizirkiribû ku ew wî bişênin. Wan

dizanî ku kesekê weke **Yusuf** wê, rêz û hûrmeta Mîr Mîrsan û hemû kesên li dora wî jî wê, ji wî re wê hebê. De ne, hertimî wê, kesên wûsa pîrûkal wê, rêzûhûrmeta li wan wê li ser hemû tiştî re wê were girtin. Wê ew wê, bi rêz û hûrmet wê werina pêşwazî kirin. Ew ku herina kûderê jî wê, ji wan ew rêz û hûrmet wê newê kêmkirin. Ew dihat zanîn. Ber wê yekê wan biryar da ku ew wî bişênin.

Piştî ne bi gelekî re wê, Yusuf û Zahav wê bi hevdu re wê amedekariya xwe wê bikin û wê bikevina rê de ku ew herin. Wê li aliyê din jî wê, hemû kes wê amedekariya xwe ji rewşek mihtemel a şer re wê bikin. Bavê kale bixwe jî wî, di cih de wî xaber li şûn xwe ji malê dişênê ku ew ji êla wî jî wî re mirov werin. Wê dema ku wê bavê kale wê xabêrê wê bişênê wê, piştî wê, ne bi gelekî re wê, bersiva xabêra wî jî wê were û wê ser deh-hezarî re wê mirovên bi çekdar û amede wê, bi sûwarî wê, werina wir. Di wê rewşê de ku şerek bibê ew jî wê, di wê de wê, cihê xwe wê bigirin. Di wê rewşê de wê, malbata berx jî wê bi hemû mazinên xwe re wê, amedekariya wê bikin. Wê kesekê pîr bi zane ya di hunera şer de weke **Ala** wê werina bi erkkirin ku ew amedekariyê bide kirin. Ew jî wê, dema ku wê navbeynkarên wan weke Yusuf ku ew hatin û ti encam negirtin wê hingî wê, ew wê, bikevina devrê de. Wan li gorî wê amedekariya xwe dikir. Bi wê yekê amedekariyeka mazin hebû. Herkesek bi karekê ve diçû û dihat. Her kesek di nava çûnûhatinaka bi lezûbaz de bû. Di wê rengê û awayê de wê, rewşek wê hebûba. Wê ew rewş wê bi wê rengê wê, di nava wan de wê, diçû û dihat. Weke ku herkesekê dizanî ku ew wê çî bikin û çî dikarin bikin wê, xwe di rewşekê de wê, bigirin û wê herin û werin.

Zanûba wê ji dayika Sîtiyê wê qût nebê. Dayika delal û şîlê bi keça wê re wê hertimî wê li cem wan bê. Dayika delal wê, weke jineka bi gotin bê. Gotina wê jî giran bû. Wê dikarê herkesekê li gotina xwe bide hisandin. Ew jineka pîr a wusa bû. Ew jî dihezirî ku wê çî karibin bikin. Lê tiştekê ku ew bilkin nebû. Civate mazin biryarên xwe dabûbûn. Wê pêngav bi pêngav wê çî bibê wan di serê xwe de bi hevdu re kifşkirina û ji hevdu re hanîna li ser ziman.

Ber vê yekê tiştekê ku ew bikin jî di aslê xwe de nebû. Lê dîsa ew dihezirîn, çendî ew bêhêvî jî ban di wê hizirkirina xwe de. Zanûba wê, pîr zêde wê, bihezirê. Hema bêja ew di rewşa xwe wê, hertimî wê, di bêdengîyekê de wê, bisekinê. Wê, hewldida ku ew rewşê fahmbikê. Wê, ne zêde demek dirêj bê ku ew wê hatibê male xwe cem malbate xwe û

bavê xwe. Vêça hê ku ew rewşa wan zêde sarnebûya wê ew rewş wê rûbide. Mirov nizanê ku li pêşîya mirov çi heya û mirov wê çi bijî.

Zanûba pirr zêde wê li wê bihizirê. Di wê demê de wê, di serê wê de wê, hemû pêvajoyên ku wê jîyankirina wê di berçavên wê de wê derbas bibin. Wê di serê xwe de wê, weke ku ew ji wan qûtbûya wê di rewşekê de wê, bibê. Dem bi dem wê were li xwe. Wê li axiftinên dayika Sîtîyê û mazinên din wê binerê û wê hewlbide ku ew çi diaxifin. Çi mijar hena di nava wan de ku ew li ser wê diaxifin. Ya ku wan diaxift jî wê, ji ya şer û tiştên xirab ku wê biqawimin wê ji wê ne cudatir bê. Wê, dema ku şer di nava wan de bû wê, gelek kes wê ji herdû aliyan jî wê jîyane xwe wê ji dest bidin. Gelek jin wê, bî bibin. Gelek zaro wê bêbav bimênin. Zanûba li wê hizirîya. Wê hingî wê rewşek wê hê xirabtir wê piştî wê, bo wan rû bide. Yanî wê, dema ku wan şerkir û Heba hildan jî wê, ew ji wan re wê nebê çareserî. Zanûba ev dizanî. Ev wê bo herdû aliyan jî wê wusa bê. Herdû alî jî wê, ahlên hevdû bin. Wê xizmên hevdû bin. Lê ew di wê rewşê de wê, weke du aliyên ku wê bi hevdû re wê şerbikin ew hatina hemberî hevdû. Dibê ku gelek ji wan bêî ku ew heya ti kesekê ji wan hebê wê, berê wê bi dîzîka wê herina cem hevdû û wê bi hevdû re wê rûnihin û wê biaxifin. Dema ku berberî di nava du malbatan de hebê wê ew bi vekirî wê newê kirin. Yên ku ew bikin jî wê, bidîzî wê bikin. Wew jî wê, weke rewşek ku mirov wê, di wê rengê de wê, dikarê weke aliyekê giring wê, werênê li ser ziman bê.

Berê bêgûman wê dema ku wê, ti kesekê bahse şer ne dikir, gelek kes wê ji herdû aliyan jî wê bi ser aliyên hevdû de wê herin. Ma kûrê Mîr Mîrsan Mara ne bi wê rengê ew bi Heba re hevdîtî dikir? Belê! Ew bi dîzî dihat û wan hevdîtî dikir. Weke wan ka çend ciwan û ankû mazinên din wê dikirin xwûdê dizanê. Wê nûha rewşa hemûyan wê xira bibê. Dibê ku ew malbatên ku ew bi ser hevdû de diçûn wê li qada şer wê werina hemberî hevdû û wê, şûr li hevdû wê bikişênin. Dibê ku wê hinek ji wan wê yên din wê bikujin. Wê bi wê rengê wê xwûn wê bikeve nava wan de. Wê piştî wê, ew berberî û dijminahî weke ku ew berê bûya wê, bi salan wê bidomê. Wê, di nava wan de wê, bê dayîn domandin. Ew jî wê, weke aliyekê din bin.

Di wê rewşê de ku mirov ji kîjan aliyê ve li rewşê binerîya wê rewşên xirab wê biheta hişê mirov. Wê mirov wê, tiştên nebaş wê bibîr bikira. Wê mirov wê, di wê rewşê de wê, nikarîba xwe ji rewşên xirab û hizirkirina li wan dûrbigira. Wê bi wê rengê wê rewşek wê xwe di mejîyê mirovan de wê bide dîyarkirin. Ma mirov wê, di wê rewşê de wê, çi

dikarî bikira. Tişteke kiu mirov dikarê bikê jî wê, dema ku wê, civate mazin biryar da wê, ew li wê bialiqiya. Wê nikariba wê bikê. Ber vê yekê wê, mirov wê, ji her aliyê ve wê, dema ku ew dihizirîya wê, li pêşîya xwe wê şer bidîta. Wê kûştin wê bidîta. Vêca wê, ew kesên ku wê hevdû bikuştan wê ji xwûnekê ban. Wê ji hevdû wê ne dûrban. Ew jî hebû. Ber vê yekê mirov wê, çi bikê û çi nekê wê, ne kifşba. Kesên mazin û zane ew li hevdû di civatê de bûn. Ew hertimî bi hevdû re diaxiftin. Bi hevdû re didan û distandin. Her pêşketina ku rûdida wê, di mejiyê xwe de wê li wê bihizirin û wê hizrên xwe wê li ser wê ji hevdû re wê bêjin, ku ka ew dihat çi wateyê. Her kirin wê, ji wê wateyek wê bi heta derxistin. Her kirin wê di awateyekê de wê li wê biheta nerîn.

Dem çendî ku ew têvedîçû wê, were dîtî ku wê, zêdetirî wê, weke ku wê rewş wê bi ber xirabûnê ve wê, herê. Çûyina Yusuf û Zahav weke navbeynkar ku ew ji Mîr Mîrsan bixwezin ku ew keçê bi şûn ve bişênê wê, zêde ti hêvîyê nekê dilê ti kesekê de. Ber ku wan hema bêja dizanî ku wê, ew bersiva wî çi bê. Ew jî mîrek bû û serê êl û herêmek mazin a bi dehan niştecihan bû. Di bin gotina wî de bi deh hezaran sûwarî hebûn. Hemû jî bo wî dikarin herina mirinê.

Lê herî hindik wê, çûyina navbeynkaran wê, rewşek din wê biafirênê. Ew jî wê ew bê ku wê, alî wê bo rewşeka bêşer ku wê tevbigirihê. Di wê rewşê de wê, li ser wê, êdî wê bisekin in. Lê haçiyê ku bahse Mîr Mîrsan dikirin digotin ku ew mirovekê bizane û bi aqil a. Ji wî û hişmendî û gotina wî bi bawer bûn. Bawerîyeka bi aqil li wî hebû.

Piştî ku wê, Zahav û Yusuf wê, derkevin rê wê, piştî wê, ne bi gelekî re wê, çin ku ew harina cihê ku male Mîr Mîrsan li wê ya. Wê, li wir wê, bi wî re wî li civate wî rûnihin û wê hizrên aliyê malbata Heba wê bêjin û wê ya aliyê Mîr Mîrsan wê bigrin. Wê piştî wê li ser wê re wê, bigihijina li qanaatekê.

Piştî ku wê, Yusuf û Zahav wê bikevina rê de wê, li ti deverê wê ne sekin in û wê, bêhn ne berdin. Wan dixwest ku ew demekê ji ya din zûtir ew bigihijina li cihê ku wê herinê de. Ew dema ku ketina rê de wê, bi awayekê bêserî wê lingên xwe sivik bigrin û wê di rê de wê herin. Dema ku ew digihijina nêzî aqarê malbata Mîr Mîrsan wê, dem wê were berêvarî. Wê dema ku ew digihijina ber wir wê, ji dûr ve wê ew wê werina kifşkirin û wê çend sûwar wê, werina pêşîya wan. Piştê ku sûwar gihiştina wan êdî wan ew naskirin. Wê êdî wan rastarast wê bibina qasra Mîr Mîrsan. Wê li wir wê dema ku ew diçina wir wê, binerin ku wa civate wî li dar a. Gelek kesên zane û pîrûkal wê li civate wî rûniştî bin.

Ew jî li devereka ku wê ji her deverê civatê ve wê were dîtin û ew jî wê bibînê rûniştî bû.

Piştî ku ew ghiştina li wir wê, di cih de wê, bên derxistin li hemberî Mîr Mîrsan. Wê di male Mîr Mîrsan de wê ti qûsûr wê ji sûxrawanîya ji wan re wê newê dayîn nîşandin. Wê ew pirr baş wê, werina azimandin. Wê ji wan re wê, wê, pêşwazîyek baş wê, were kirin. Piştî wê, ew li civate Mîr Mîrsan wê, rûnihin. Piştî ku ew rûniştin wê, Mîr Mîrsan wê ji wan wê bipirsê ku ew li ser çi sedemê hatina wir. Ew jî wê, sedema ku ew bo wê hatina wir wê weke ku ji wan re hatîya gotin wê bînina li ser ziman. Wê bi wê rengê wê, gotinên xwe wê ji hevdû re wê bêjin.

Yê ku wê zêde di wê demê de wê bi gotin bê wê, Yusuf bê. Yusuf weke mirovekê pîrûkal bû û ew jî aliyê civatê ve pirr baş dihat pêşwazî kirin. Kesên pîrûkal wê, di nava civakê de wê, hertimî wê cihekê wan ê teybet wê hebê. Wê ew weke kesna ku wê gotina wan li ardê wê newina hiştin bin. Wê, rêz û hûmetek ku wê ti carî newê lêpîrsîn wê li hemberî wan wê hebê.

Yusuf û Zahav wê, baş wê werina pêşwazî kirin. Piştî ku ew demekê ji hevdû re diaxifin wê, Yusuf wê, ji Mîr Mîrsan re wê bînê li ser ziman ku ew bo çi hatina wir. Wî ji wî re got ku 'em ni gotina mazinê civatê Berx hatina vir. Bi gotineka din ji wê dihê xwestin ku Heba di demek nêz de bê qaza û bela were şandin li male wê.' Dema ku wî wusa got wê, Mîr Mîrsan wê hinekî wê bi hizirê û wê, bersiva xwe wê ji wan re wê, weha wê bînê li ser ziman û wê bêjê De ne win kevneşopîyên me dizanin. Kesekê ku xwe li we girt winê bo wê jîyane xwe jî bidin lê winê wê nedin. Wekî din jî Heba bi rûmeta xwe hatîya vir. Ne li wê û ne jî li ti kesekê ti xirabî nebûya û wê nebê. Ji xwe win jî dizanin ku ew di bina ahlê me jî. Lê ji aliyekê din ve jî ev keçik û kûrê min Mara dilê wan di hevdû de ya û ew bazdana li hevdû. Di wê rewşê de weke mazinan wê hertimî wê gotineka me hebê ku em bo wan weke mazinên wan bêjin. Lê di rewşên dil de wê, di serî de wê, gotin li yên ku ew xwedî dil in wê li wan bikeve. Wê gotina wan li ser ya me re jî bê di wê rewşê de. Ez rêz û hûmetê ji wan re digirim. Ne ji ber ku Mara kûrê min a. Ku ew kûrê Berx jî ba minê ev gotin bigota. Divê ku win jî wê herê bikin wê, ev xwesteka we bigotina min newê li cih. Win jî ji dûr ve hatina male min. Ya ku ez bêjim ku ew a ku ev rewş bi awayekê aram û aşîtîyane were çareser kirin. Ne ji me û ne jî ji we ti kesek ti tişt newê serê wan. Ya ku ez rast dibînim ev a. Va civate me li dar a. Ku dervî van gotinan rastîyek

a baş hebê em ji wê re jî vekirî na. Bila ew jî were ser ziman û em wê bi rêz û hûrmet wê herê bikin.´

Mîr Mîrsan ev gotin ji Yusuf, Zahav û civate li dora xwe re got. Mirovên li dora wî li ser gotinên wî dema ku wan hizrên xwe digotin wan weke ku rast didîtin. Gelekan wê bi hejandina serê xwe li jêr û jor wê, herêkirina xwe wê bînina li ser ziman. Wê hizrên Mîr Mîrsan wê ji wan re wê bi mantiqî wê werin.

Mîr Mîrsan piştî ku wê ew gotin bblêvkirin û piştî wê, cardin wê, bihizirê û wê, werênê li ser ziman ku ”Heba çawa ku weke keça we ya. Weke keça me ya jî. Em ne tenê weke keseka ku wê xwe li me girtî li wê dinerin. Em bi rûmet li wê dihizirin. Her çendî ku em î ro bi malbatî ji hevdû qût jî bin lê wê, di demekê berê de wê, malbatên me wê herina ser hevdû de,. Gelek jinên ji aliyê me ku bi kesên li aliyê we zewicî hena. Bi heman rengê mirov dikarê bi wê aliyê jî wê, werênê li ser ziman. Xizmtî û ahlîfî di nava me de heya. Ya ku em dixwezî ji hêstên dijber wirdetir ev derkevîna li pêş. *Mirhovîfî* derkeve li pêş.

Mîr Mîrsan ev gotin û ma sekinî. Piştî wê, weke ku wê hinek tiştên din wê werina hişê wî û wê ew wê cardin wê berî ku wê hinek kesên din wê mafê gotinê wê hildin û wê bi axifin û wê gotinê bêjin wî cardin xwe bidengkir û bidest axiftinê kir. Piştî wê, dema ku wê bidest axiftinê wê bikê wê bêjê ”em ji hemû rewşan re amede na. Em ji biratiyê re jî amede na. Em ji şer re jî amede na. ´ Piştî van gotinên xwe Mîr Mîrsan ma sekinî di cihê xwe de. Wê, piştî wê, kesên din ên li dora wî wê hin bi hin wê bi miridandina dengên xwe re wê, dengên xwe derxin û wê bidest axiftinê wê bikin. Di wê rengê û awayê de wê, rewşa wan wê were li ser ziman. Di nava gotinên xwe de wê, Mîr Mîrsan wê bahse ´mirhovtiyê´ wê bikê. Dema ku du malbatan keç dana hevdû û ankû ji hevdû standin wê, gotina mirhovtiyê wê bo wan wê were bikarhanîn. Wê wateya gotina mirhovtiyê wê ew bê ku dema ku ji hevdû zewicin di nava du malbatan de ew dibîna xizm ji hevdû re û wê, ew bi wê rengê wê bi dad û hûqûqa xizmtiyê wê nêzî hevdû bibin.

Ev gotina ku wê ji devê Mîr Mîrsan wê derkeve wê, di serê Yusuf de wê cih bigirê. Wê ew di hişê wî de wê pirr zêde wê bimênê. Wê ji hemû gotinên wî yên din wê zêdetirî wê di hişê wî de wê bimênê.

Piştî wê, Yusuf wê, dema ku wê li Mîr Mîrsan hisand wê, êdî wê, ew gotina xwe wê bêjê. Wê piştî wî werênê li ser ziman ku ”Mîrê min, tiştî ku we hanî li ser ziman ne şaş û ne xelat a. Ya rast jî ez jî wusa dibînmim. Lê tu jî divê ku tu herê bikê ku di nava we herdû malbatan de

wê, çendî ku win xizmên hevdû jî bin wê, berberî wê hebê. Ya ku ew zêde tirsê dikê dilê me de ew a ku ew rewş zêdetirî wê, berberîyê mazintir bikê û wergerênê li xasûmê di nava wê de. Ne tu dizanî ku ew vegerîya li xasûmê wê hingî wê, bi çavên dijminatîyê wê li hevdû binerin. Wateya xasûmtîyê jî wê ev bê. Ber vê yekê em, hinekî di wê rewşê de bi fikaran. Ez di wê bawerîyê de me, weke ku di nava vê civatê de herkesek bi gotinên te re di heman rengê de dihizirê jî lê ez wê bêjim ku wê, bi heman rengê wê li aliyê din jî wê gelek kesên ku ew wusa bihizirin wê hebin. Ber vê yekê em dixwezin ku win rêyeka ku ew berberî di nava we de ne vegerihê li xasûmê wê ji hevdû re bibînin. Dakû dilê mirovan jî xweş bibê. Wekî din wê, dilê herkesekê wê zêdetirî wê ji hevdû wê bimênê. Ev ya ku ne em dixwezin û ne jî win dixwezin wê ew bê.

Yusuf ev gotinên bi wate gotin û ew hinekî ma sekinî. Piştî wê, li ser gotinên Yusuf wê, çav wê, herina li ser Mîr Mîrsan ka ew wê çi bibêjê. Dema ku Yusuf weke mazinekê civakê ku ew weke kesekê navbeynkar ku ew ji wir hatiya wir ku wî ew gotina bi rengê divê ku win rêyekê bibînin jî bêjê wê, bê sedema ku hemû nerin herina ser mîr. De ne, ev gotin wê, dema ku ew di rewşek wusa de hat li ser ziman wê, giraniya wê hebê. Wê pirr zêde wê giraniya wê gotinê wê hebê. Carna gotin wê, di nava rewşan de û di rengên rewşên ku ew di wan de û ankû li ser wan hatina gotin de wê, rengna wateyê jî wê bi xwe re wê bistênin. Ew jî wê, weke rewşek wusa bê. Divê ku hingî bi aqilekê baş bersiv ji wê gotinê re were dayîn. Di nava civakê de wê, hertimî wê biheta gotin ku wê dema ku wê, ev gotin ji mîr hat kirin wê demê Mîr weke kesekê li pêş divê ku ew li wê bihizirê û ew çareserîyekê bi axiftina xwe ya ku ew piştî wê bikê re ew bibînin.

Mîr Mîrsan di aslê xwe de wî gotina xwe hema bêja wî gotibû. Ber wê yekê wê, gotineka din vajî wan gotinên xwe wê nebêjê. Wî bahse kevneşopî, orf û adetên xwe yên civakî kiribûn. Wî li ser wan re rewş hanîbû li ser ziman. Wê demê wê, dema ku wê, ew kevneşopî, orf û adet çi bêjin ew wê, bikê. Wê dernekeve dervî wê.

Dema ku weke zaneyekê civatê Yusuf gota mîr ku "win divê ku rêyekê bibînin" wê, ev ji aliyekê ve wê, were wê wateyê ku ew nêhêlê ku şer di nava wan de derkeve. Rewşên ku werina wateya wê, ku ew xwe ji wan dûrbikê. Ew bi wê re ji rêyek din bigerihê. Lê di wê rewşê de wê, Rewşa Heba û hatina wê ya wir wê, weke rewşeka ku wê, mîr bixwe jî wê nikaribê ji wê bi şûn ve gavê biavêjê bê. Wê rewşek giran bê. Wê, di wê rewşê de wê bi giraniya wê, nêzî mijarê û meselê bibê.

Dem ku wê hinekî din têve wê herê wê, êdî wê, mîr wê rengê gotina xwe wê zelal û safî bikê. Wê, piştî wê, êdî wê, Yusuf û Zahav wê, ew jî wê karê xwe yê vegerîna xwe ya li malê wê bikin. Berî ku ew rabin wê jî mîr re wê bêjin ku "we çî ji me re gotiya emê bi xwe re bibin û jî aliyê din re jî bêjin, weke ku aliyê din çî gotibû ku me bi xwe re hanî û jî we re got." Piştî wê gotinê wê Yusuf wê, kare rabûna xwe wê bikê. Mîr dema ku ew dibînê ku ew kare rabûna xwe dikin wê, demê wê ew jî wê dema ku ew rabûn wê bi wan re wê rabê. Wî xwest ku ew wan heta deve dêrî wan bibê û jî wan re bêjê oxir bê.

Piştî ku ew bi hevdû re rabûn û hatina ber devê dêrî wê, Mîr bi wan re wê were û wê, dema ku ew rabûn û dikirin ku ew xatir ji hevdû bixwezin jî wê, bi gotin bê. Wê çen gotinan wê jî wan re bêjê. Berî ku mîr wan bi oxir bikê wê pêşî bêjê wan "win pêşî bi xêr hatina male min û serçavan hatina. Ez dilxweş bûm ku min win dîtî. Lê wê gotinê jî ji Berx re bibin jî min û bêjin ku 'em ti rewşên xirab weke yê şer naxwezin. Lê ku ew çî bixwezin bikin jî em xwe jî wê bi şûn ve nadin. Em divê ku ew rewşên berê ku wan rûdana em li şûn xwe bihêlin. Em êdî weke malbatekê bi hevdû re tevbigerihi. Dema ku mîr wusa got wê, Yusuf wê hinekî bihizirê. Yusuf dizanî ku Berx wê weke kesekê hişk jî bê. Ew ti carî jî gotina xwe nayê xweêrê. Ev aliyê wî, herkesekê dizanî. Ber vê yekê ew çendî ku weke ku di serê xwe de jî wê bêhêvî bû û bi wê hêstê li nava çavên mîr Mîrsan nerî jî lê wî gotiyê de 'mîrê min, ezê gotina te weke ku te gotî ezê ragihênim. Weke ku te jî min re gotî ezê ragihênim. Lê em hêvî dikim ku em karibin bi hevdû re rêyek bi aram bibînin. Bo me hemûyan jî wê baş bê. Te di gotina xwe de got ku 'em rewşên berê ku rûdana em li şûn xwe bihêlin.' Ez vê gotinê pirr rast û di cih de dibênim. Ev nayê wê watayê ku em dîroka xwe ya demên bûhûrî jî bîrbikin. Lê em jî wan ders û fêr derxin. Wê ya qanc wê bo me hemûuyan jî wê ew bê. Win li gorî mazinahîya xwe û ya bavê xwe win axiftin.'

Yusuf ev gotin li mîr gotin û ma sekinî. Piştî mîr destê wan herdûyan girt û gota wan rêya we vekirî bê û ew şandin. Lê berê ku ew wan bişênê jî wê, mîr jî çend şûwarên xwe re wê bêjê ku ew hata devera ewla ew bi wan re herin, dakû ew bi ewla herina male xwe. Dema ku mîr wusa got wê, di cih de wê çend sîwar wê amede bin. Hê gotina mîr di devê wî de wê, ew amede jî bin. Di rewşên weha de ku di rê de tiştek were serê navbeynkaran wê, ew bixwe wê, weke sedema şer a nava herdû aliyan jî wê karibê were dîtî. Mîr ev dizanî. Mîr hem jî bavê xwe û hem jî jî kesên civate xwe wî gelek çîrok û dîrokên bi wê rengê ku wê, mîran wê

bênina hemberî hevdû wê bi hevdû wê bidina şerkirin wî, bihîstina. Wî dibê ku wî, ne dixwest ku ew bikeve rewşek bi wê rengê de.

Mîr Mîrsan wê weke kesekê bîaqil wê, di nava civatê û xalkê de wê, were nasîn. Wê, hertimî wê, bi wê rengê wê ji wî wê were bahskirin. Gotina wî, wê bi wê rengê wê, bi zane û mazin wê were lê nerîn. Lê li dora wî jî wê, bi deh hezaran kesên ku ew bo wî herina mirinê jî wê hebin. Bi wê rengê ew weke kesekê mazin bû. Ew weke kesekê ku ew li kevneşopî, orf û adetên xwe serdest bû. Di derbarê wan de xwedî zanebûn û fahm bû. Fahma wî mazin bû. Di wê rengê de ew dihat nasîn.

Yusuf û Zahav wê, piştî wê, bi rêhevaliya çend sûwarên Mîr Mîrsan wê bikevina rêya xwe de ku ew werina male xwe. Wê demek dirêj wê werin. Wê heta ku wê werin jî wê, bi hevdû re wê biaxifin. Piştî ku ew hatina devereke nêzî cihê aqarê male wan wê, sûwar wê xatir ji wan bixwezin û wê bi şûn ve wê bikin ku ew vegeirihin. Piştî ku ew divegeirihin wê, Yusuf û Zahav wê bi tenê wê rêya xwe bidomênin. Ji xwe wê, piştî ne bi gelekî wê, bigihijina nêzî niştecihê. Êdî hin bi hin wê ji dûr ve wê mirov wê, weke çûkan li berçav wê, werina dîtîn. Mirovên ku ew li nava ardên xwe kardikirin ew dihatina dîtîn. Rojên germ ên havînê de wê, mirov wê, li nava ardên xwe wê, demên xwe wê bi xabatan wê derbas bikin. Wê li keviyên ardên xwe wê, sêhwanan wê çêbikin û wê di bin wan de ku roj gelekê germ bû wê rûnihin. Lê piştî ku roj germehiya wê ya zêde şikeşt wê, êdî ew jî wê dîsa wê bidest karên xwe wê bikin. Rengekê bi wê rengê jîyane wan ya bi xwezayê re wê hebê.

Yusuf û Zahav ku ew hatina malê ew rastarast ew çûna qasra Berx. Dema ku ew çûna wir wê, di cih de wê, li keviya pêşî a ku civatê wê werina dayin rûnandin û wê, Berx wê ji wan bikê ku ew bihîzê ku wî çî gotin weke peyam ji wan re hanîna. Piştî Yusuf weke kesê mazin wê, çî dît û çawa hatina pêşwazî kirin wê hemûyî gotin bi gotin wê ji wan re wê bêjê li ser ziman. Herkesekê li dorê wê bi Berx re wê, pîrr bi heyîdar wê gûhê xwe bidina wan û wê li wan wê bihisênin. Wê her gotina wan wê di serê xwe de wê naqş bikin. Piştî ku Yusuf gotina xwe xilaskir wê, piştî wê, hinekî wê, bédengî wê bikeve nava civatê de. Ew bédengî ji aliyekê ve wê, ji aliyê hemû kesên ku ew li civatê rûniştîna ve wê biheta fahmkirin ku ew dihat çî wateyê. Ew dihat wê wateyê ku wê, êdî wê, kesên wê şer wê bûba. Wê ti kesekê wê pêşîya wê negirtiba. Mîr Mîrsan Heba bi şûn ve neşandîya. Malbat jî wê, weke ku wê piştî wê ji gotina Berx wê were fahmkirin wê, **weke mesele namûsê** wê bibînê û wê, bi wê

rengê wê, hilde li dest. Di wê rengê de wê, li ser wê re wê, mijarê wê, şîrove bikin.

Ji aliyekê din ve jî wê, piştî hatina navbeynkaran wê, ew çûnûhatin wê zêdetir wê bibê. Êdî herkesekê xwe ji rêwîtiyeka mazin a şer ve amede fikir. Wê, gelek kes wê, miriban. Wê, xwûna bi sedan û dibê ku bi hezaran kesan wêbi rijîya. Êdî wê ti tiştî nikarîba pêşîya wê bigirta. Ew êdî dihat dîtin û fahmkirin.

Ji aliyekê din ve jî wê malbata kale ew hê li wir bin û wan di wê rewşê de xwe bi şûn ve ne kişandibû bûn. Ji xwe ku wan di wê rewşê de xwe, bi şûn ve kişandiban wê, weke ew bi tenê hiştin wê bi heta dîtin û wê, ew jî wê bûba sedemeka sarbûnê di nava herdû malbatan de. Ber vê yekê jî ew jî li wir mabûn. Bi wê re jî wê, bavê kale Hişan wê, xaberê bişênê û wê, bi hezaran sûwaran wê bixwezê ku ew bi awayekê amedekirî werina wir. Weke ku ew wan bixwezê ji şerekê ku ew wê bibê re wê, wan bixwezê. Di wê rengê û awayê de wê, piştî jî wê, gelek kes wê, bi awayekê rêkûpêk wê werin.

Dem ku wê, hinekî din wê têve wê herê wê, bi gotina Berx wê, bidest amedekariya seferê li ser Mîr Mîrsan wê were kirin. Piştî ku ew hat bihîstin êdî wê li herdû aliyan wê rewşek awarta wê rûbidê. Wê, êdî wê, herkesek wê, xwe ji wê re wê amede bikê. Ji wê rewşê ravîn nebû. Wê, ew bûba. Ew li pêşîya wan bû. Êdî ku ew biryar hat dayin wê, ji herdû aliyan jî wê, ti kesekê wê nikarîba xwe bi şûn ve wê bidina alîkî.

Weke ku wê çawa wê li aliyê malbata Berx wê amedekariya şer wê, were kirin wê, bi heman rengê wê li aliyê malbata Mîr Mîrsan jî wê, amedekariyek wê bibê. Li herêmê giştî ew amedekarî dihat hîskirin. Ev herdû malbat wê dû malbatên mazin bin û herkesekê weke dewletekê mazin bû. Ku şer bibê wê şerekê giran bibê. Herkesekê ew dihanî li ser ziman. Wê, gelek kes wê jîyane xwe wê ji dest bidin. Wê, gelek zaro sêwî bimênin û wê gelek jin wê bi bimênin. Ev êdî weke tiştê ku wê ti kesekê xwe ne dikarî ji wê bi şûn ve bidîyê de. Ew weke baxt wan bû. Bûbû qadera wan. Wê nikariban ji wê biravin. Di wê rewşê de wê, êdî wê, çûban bi ser hevdû de. Heta wê demê ew, demek bû ku herdû malbata bi ser hevdû de nedîçûn. Ji hevdû sarbûn. Hêvî dikirin ku ew, êdî werina cem hevdû. Lê êdî ti kesek bahse wê jî nakê. Ji xwe bahse wê kirin jî wê, xelat biheta fahmkirin. Wê weke kêmesî û heta ku weke xiyanetekê jî wê biheta dîtin ji aliyê kesên li dora wan ve. Ber vê yekê ew ne dihat li ser ziman jî. Ew weke rewşeka ku wê ti kesek wê êdî newênê li ser ziman jî bê.

Dem ku ew êdî têvedîçû wê, ew amedekariyên çûyina li seferê jî wê, zêdetirî wê werina dîtî. Wê, ew jî wê, weke aliyekê din wê, derkevina li holê. Zanûba, bi dayika delalê,

Şîlê û keça wê Zara re wê, ew hertimî wê li rex dayika Sîtîyê bin. Ew wê, bi wê re wê rûnihin. Ew jî di wê rewşê de wê, di nava xwe de wê, weke di nava amedekariyekê de bin. Wê, ew jî wê, wê çûnûhatinê wê bişopênin. Wê piştî ku ew şer bû û pê de wê çi bibê û wê çi di jîyane wan de wê bi gûharê wan ji nûha de ne dixwestin ku ew li ser wê bihizirin. Dema ku ew diaxiftin jî wê, gotinên xwe hilbijêrên û wê bêjin. Bahse piştî ne dikirin. Wê hertimî wê, gotin ku ew wê, kêlîkê divebêjin û dihenina li ser ziman wê, bikarbênin.

Zanûba pîr zêde ew dihizirî. Ew li Heba hizirî. Heba çima tiştêkê wusa kir. Wê herdû malbata hanîna ber hevdû ku ew bi hevdû re şerekê bikin. Zanûba dihizirî ku ew hinekî din maba, dibîyabû ku wan rêyek din a baştir bidîta. Lê wê ew nekiriba. Wê bazneda ba. Ev rewş rû nedaban. Ew di serê xwe de li wê dihizirî. Lê êdî wê weke ku wê gelek kesên li civate wê bêjin 'ya ku ew bû êdî bû. Wê ji wê bi şûn ve wê gavavêtin wê nebê. Tiştê ku wê bibê wê were pêşwazî kirin.' Ew li wê dihizirîn. Herkesekê êdî xwe ji rewşek ku wê kesên bûba re amede dikir. Weke ku ew ketibûbûna rêyeka bêveger de. Wusa di xwe de hîs dikirin. Hêstên pîr alî bi herkesekê re dibûn.

Çendî ku ew dem têvedîçû jî wê, zêdetirî ew dilperî û çûnûhatina nava mirovan wê zêdetir bibê. Wê zêdetirî ew amedekarî wê were dîtî. Piştî ku Berx bîryara çûyina seferê da li ser Mîr Mîrsan da wê, di demek pîr zêde kort de wê bi deh hezaran wê sîwarî wê amede bibin. Wê hemû jî wê, li dora malê û niştecihê wê bicih bibin.

Herdû aliyên jî hertimî mirov weke bêrîwan derdixistin ku ew rewşan bi şopênin û bigihênina li hevdû. Wê di wê rewşê de wê, hertimî wê bêrîwanên ku ew xabêrê dihanîn wê herin û werin. Wê di wê rewşê de wê, rewşek bi tevger wê bibê.

Li aliyê Mîr Mîrsan jî wê, dema ku wê ew wê were bihîstin wê, ji gelek herêmên wan wê, bi hezaran sîwar wê bi carekê wê bi ser wî de wê, biherikin. Li dora qasra wî, bi deh hezaran sîwarî li hevdû civîyabûn. Hemû jî kesên ku wan xwe ji şer re amede kiribûn bûn. Bi şûr û mertal bûn.

Li aliyê Berx û malbata wê jî ew, çûnûhatin û tevger hebû. Lê gelek kesên ku ew ne weke di hizirin lê ku wan di wê rewşê ne dikarin hizrên xwe bînin li ser ziman jî hebûn. Ew jî bi awayekê xamgîn di cihê xwe

de sekinîbûn û wan xwe li bayê pêşveçûnên ku wê rûbidin berda bûn. Bi wê rengê ew di rewşekê de bûn. Lê ti tişt jî ji destê wan ne dihat. Wan ne dikarî ku ew pêşîya şerekê ku wê biqawimê bigirin. Ew hêza wan nebû. Lê ew jî ji wan malbatan bûn û ew dema ku wê kesên li dora wan wê herina şer wê, ew jî di nava wan de bûn. Bi dilê wan jî bê û ne bi dilê wan jî bê wê, ew jî çûban şer û wê şerek bi bahayê mirina xwe wê bikiran bi hevdû re. Ew jî wê, li pêşîya wan ba.

Dem di wê demê de weke zêr bû. Her kêlîk giring û bi wate bû. Di wê de tiştek û ankû pirr tişt ji aliyê pirr kesan ve dihat kirin. Di demekê de wê, hertimî wê, gelek tiştên ku em dizanin û nizanin wê bibin. Ew wê, weke xosletekê demê bê. Lê tişta ku ew di demê de bû wê, ew ji demê jî wê newê birin. Ew wê di wê de wê, weke hatîkirin wê, were qaydkirin û wê hebê. Ew ti kesek nikaribê wê demê inkar bikê. Bûyîn wê, hertimî wê, di demê de wê weke rêya pêşîya înkare girtinê jî bê. Hebûn wê temenê wê bi hebûnîya xwe re wê biafirênê. Tiştekê ku ew bû wê, di wê rewşê de wê, ew weke ku bûyî bê. Mirov di demê de wê, girêdayê demê û ciwarê (cihê) bê bi wûcaniya xwe re. Wê, bi wê re wê, di rewşekê de wê bijî. Her tişt di demê de dibê. Wê, ew tabî demê bê. Wê, dem wê, tişta ku ew bû wê, di xwe de wê qaydbikê. Wê weke tiştek bûyî wê bikê malê dîrokê. Wê, di wê rengê û awayê de wê, dîrokê bi demê re wê, bide nivîsandin. Dîrok bi rastiyên ku ew dihên jînkirin re heya. Wekî din mirov nikaribê wê bikê. Her tiştê ku mirov kir, hizirkir, hanî ser ziman, kir û hwd wê, rengê pêşketina gotina dîrokê a di demê de pêşdikeve jî wê bi xwe re wê bide dîyarkirin. Di wê rengê û awayê de wê, ew wê, weke rewşekê wê ew wê hebê. Wê, dema ku ew rewşa şer di nava herdû malbatan de rûda jî wê, herkesek wê bêjê ku ew herdû malbat çendî ku ew ji xwûna hevdû jî bûn wan, bi hevdû re şerkir. Li ser keçikekê. Rêyeka levkirinê wan ji xwe re bi hevdû re pêşnexist.

Di aslê xwe de wê bi aliyê ku ew dihê dîtin û mirov li ser wê re dihizirê re wê, aliyê wê yê din jî wê ew bê ku weke aliyê wê yê ku ew rûdaba û ankû ew bûba jî wê li holê wê bimênê. Tişt tenê bi alî û ya ku mirov wê dibînê û tewkîr dikê re ne bi sînora. Ji wê zêdetirî wê bi wê re wê, hebê. Mirov wê, dikare weke aliyekê giring ê rewşa rûdayî jî wê, werênê li ser ziman.

Di rewşa rûdayînê û ankû bûyîna rewşê de wê, hertişt wê, bi ya ku ew bû re wê, bi awayekê wê were dîtin. Lê mirov ne hê ne di wê hêzê û qudretê de ya ku ew ji wê fahmkirinê zêdetirî fahmkirinên din ên bi wê re ku ew biafirin wan kifşbikê wan werênê li ser ziman. Wê ya ku ew bûyî

kifşkirina wê û hanîna wê ya li ser ziman wê weke aliyekê piçûk û ê hesan bê. Weke aliyekê kirinî ê rûdayî bê. Lê ji wê zêdetirî wê, mirov dikarê bi aqilê xwe re bihizirê û wê, fahmbikê. Ew jî wê, derfeta wê bi aqil wê hebê.

Di rewşa herdû malbatan de wê, dema ku herdû aliyên wan gotinên dawî hatina gotin wê, hingî wê, temenê wê hatina berhevdû wê, bê afirandin. Wê piştî wê, weke ku ew nûha dikin wê amedekariya şer wê li dijî hevdu bikin. Herkesek li wê dihezirê. Wê, şer wê, çi dijîyane wan de wê ji wan bibê wê, weke aliyekê ku ew li wê bihezirin bê. Lê wê demê wê, dibê ku ew hinek hêst bin û ankû nexwestina li wê hizirkirinê bê wê, mirov nexwezê ku ew li wê bihezirê. Wê nexwezê ku ew wê bibînê. Ber ku wê, ew weke aliyê ku ew hê çendî rûnedayî jî bê wê, mirov wê zanibin ku ew çendî bi êşa. Wê ber wê yekê wê, nexwezî ku ew li wê bihezirin. Wê, bixwezî ku ew xwe ji wê dûr bikin bi mejiyê xwe re. Lê çendî ku ew wê bikin jî wê, ew wê li pêşîya wan bê û wê ew wê were li serê wan. Ew jî wê nikaribin bi ravin.

Weke ku wê, di wê demê de em bi aliyê Malbata Berx re wê dibînin. Herkesek di nava amedekarîya şerekê mazin de ya. Dibê ku ew bikevina şerekê de û ew wê bi ser jî kevin. Ber ku ew hêza wan gelekê ji ya aliyê din zêdetir bû. Berx ew weke kesekê di nava Salan de derbasbûya û çûya wê, dem bi dem ku ew di xwe de bêdeng dimênê wê bihezirê. Carna ew jî wê, hişkbûna xwe dibînê. Ew carna bîryarên xwe dide û ew carna dihezirê ku ew ne rast in jî lê ew ji ber ku weke kesekê mîr û mazin a ew jî wê gotina xwe nayê xwere. Tiştê ku ew hatî gotin ku ew bi çi rengê bê ew wê, were pêkhanîn. Ew dihat pêkhatin jî.

Dem hin bi hin têvedîçû. Di wê demê de wê, Berx û Hişan wê li rex hevdu wê rûniştî bin. Wê, li dora wan wê gelek kesên zane û pîr wê hebin. Kesên ku ew dikarin gotina xwe bidina hisandinbûn bin. Tenê kesên bi wê rengê ên ku weke kesên civatê jî dihên bi navkirin ew, dikarin gûhartinan di rewşên weha de bidina kirin. Ew bi gotina xwe re ew hizrên xwe werênina li ser ziman û ew ya rast ku ew raxina li berçav ew, li ser wê re ew dikarin wê bikin. Lê di wê demê de wê, herkesekê wê xwe li wê rewşê razandibê. Wê, li dijî wê, heta wê demê wê, ti gotin wê newê gotin. Amedekarî dihat kirin. Yusuf piştî ku wê, peyamên Mîr Mîrsan wî hanîbûn ji civate Berx re ew jî bêdeng li nava wê civatê rûniştî bû. Êdî ew rewş heta ku ew bi awartayîya xwe re hebûba wê, zêde wê, ji hevdu vaqatî wê nebûba. Hertimî ew li hevdu rûniştî bûn. Hertimî wê agahiyên nû wê bi hetan li gûhê wan. Wan jî ji hevdu re digot ku ew dihê

çi wateyê. Di wê rengê de wê, wate û meneya kirin, tevger û agahiyên ku ew digihîştina wan wê bikiran ku wan derxistiban. Bo ku ew wan baştirin fahmbikin. Ew weke ku wan digot bo ku ew ya rast were kirin wê biheta kirin.

Di civate Mîr Mîrsan de jî wê, di wê demê de wê ji her deverê wê mazinên civatê wê werin. Wê li hevdû wê rûnihin. Gelek kesên li hewirdorê ên zane wan, Mîr Mîrsan hinekî zêdetir nermtir didît ji Berx. Wan dikarîn bi wî biryara wî bidina gûharandin. Lê ew bo Berx ne wusa bû. Lê di wê rewşê de wê ti derfet wê nebûban. Ber ku wê dema ku wê, aliyek wê amedekarîya şer ku ew xwe amede nekê wê, ew weke ku ew serê xwe ji wê re dênê li bin kêrê wê lê were. Di wê rewşê de wê, gelek kesên li aliyê Mîr Mîrsan wê bi wê rengê jî wê, bihizirîyan. Ber vê yekê wan jî heta ku ew ji wan dihat wan, xwe baştir dikir ku ew ji şerekê ku ew rûbide re ew bidina amedekirin. Wan ji hevdû re digotin ku şer bê em ji xwe bi şûn ve nadin. Lê ku rewşek din jî bê em xwe ji wê re bi şûn ve nadin. Di wê rewşê de wê, weke ku wê were dîtîn wê hemû rewş wê, bi rewşa bîryarê Berx ve wê girêdayî bê.

Dem hin bi hin têve diçû. Mirov ew rewşa wan ya awarta ku ew di wê de bûn wê hin bi hin wê zêdetirî wê, pêşkeve. Êdî amedekarîya çûyinê dihat kirin. Wê rewş wê, çawa wê bi encam bibê û wê, çi bibê ew, hê di mejiyê ti kesekê de ne zelal bû. Herkesekê xwe li bayê wê rewşê dibarda û diçûn, ka wê çûban kûderê.

Li aliyê malbata Zanûba wê, ew tevger wê, pirr zêde wê, were dîtîn. Ji gelek deverên dûr kesên ku ew dihên wir wê, bibin. Wê, li wir wê li hevdû wê bicivin. Li wir heta wê demê wê, li dora 20 hezar sîwarî re wê, mirov li hevdû wê, bicivin. Wê, hemû jî weke kesên ku ew bixwe bawer û ji xwe bi bawer bûn. Ku mirov li rûdêna wan dinerî ew yek mirov wê, kifş dikir. Mirov wê, didît û dizanî ku ew rewşek çawa ya. Di wê rewşê de mirov dikarê wê jî wê, werênê li ser ziman ku wê, rewşa Zanûba wê bi demê re wê, hinekî wê, ji ber çûnûhatin û hizirkirinên wê yên di serê wê de wê, weke ji kal bikeve wê lê were. Weke kelexekê lê hatibû. Lê dîsa wê, xwe li ser lingan dikir û diçû û dihat. Di wê rewşê de wê, dikir û dixwest ku ew xwe bi hêz bide nîşandin. Di wê rengê de wê, ew di rewşekê de bê. Dayika delalê wê ew dem bi dem wê, demên xwe bi wê re wê, derbas bikê. Lê dema ku ew li civatê dirûniştin wê, xwe nêzî dayika Sîtiyê dikir. Di wê rewşê de wê, di nava civatê de wê, weke keseka mazin wê, ew wê biheta li berçav. Şilê û keçên wê ew jî wê, li rex wan bin. Lê Zara wê hertimî xwe nêzî Zanûba dikir. Di wê rewşê de wê, mirov dikarê

wê, weke aliyekê giring wê, werênê li ser ziman ku wê, Zanûba wê, di wê rewşê de wê, bikeve rewşek xirab de. Wê jî di rewşa wê ya bi zarokan û kirinên din de wê, bi tenê ne dihişt.

Hinekî din dem têve diçê û êdî xaber dihê ji wan re ku wê, ew amedekarîya çûyina li seferê li ser Mîr Mîrsan de wê bikin. Di wê rewşê de wê, êdî ku ew hat bihîst in wê, dihê herkesek wê bikê kutakut. Wê zû lê bikê. Êdî dem nêz dibû. Ew jî bi ber ya ku wê bibê re diçûn. Di wê rewşê de wê, mirov dikarê wê, weke aliyekê din ê giring wê, werênê li ser ziman.

Di wê rewşê de wê mirov dikarê wê, werênê li ser ziman ku wê, rewşa malbatê wê, di wê rewşê de wê, di rewşek awarta de bê. Wê, êdî wê, hin bi hin wê, ji malê wê bo seferê wê amedekarî wê, werina kirin. Mirov wê, li kûderê wê cihgirin herkeekê cihê xwe digirt. Gelek komên mazin ên weke yên sûwarî-leşkerî hatibûbûna amedekirin. Ew jî wê, di rex hevdû de wê, biherikina bi pêş de. Di wê rewşê de wê, pêşî wê, Berx wê, bixwezê ji dayika Sîtîyê û dora wê ku ew li malê bin. Lê ew wê herê nakin. Ew jî dibêjin emê werin. Çendî ku ew israr dikê jî wê, dayika Sîtîyê wê, ji israra wê newê wergerandin. Piştî ew jî wê, amedekariya xwe wê bikin. Wê hinek kon wê bo wan jî wê, werina amedekirin li devera ku ew ghiştinê wê ew bo wan wê were vekirin. De ne, dihat zanîn ku wê, li aliyê din jî wê, jin wê werin. Di ti şerî de wê, ne weke kevneşopîyekê ba ku wê, dest biavêtan li jinan. Kîjan alî bi ser jî ketiba û bin jî ketiba wê, bi heman rez û hûmetê û nêzîkatîyê wê nêzî wan bibin. Ku ew bûba û dest avêtina li wan bûba wê ew wê weke bêtîmetîyekê wê biheta dîtin. Wê ber vê yekê wê, ti kesekê ew ne kiriba. Aliyê Mîr Mîrsan jî û yê Berx jî wê, ew dizanîn û xwedîyê wê kevneşopîyê bûn. Ber vê yekê wê, ji aliyê jinê ve wê, zêde wê, ew gûmana wan nebûba.

Dest avêtin û ankû destlêdana li jinê ji mêreniyê ne dihat hasibandin. Ew weke rewşek bêtîmet û xirab dihat hasibandin. Kesên wusa ku wan bikira wê, ew di nava civatê de wê, navê wan jî wê, ne hatiba li ser ziman. Wê ew hertimî bi bêtîmet û bêhasiyet wê bihetan dîtin. Heta ku wê, ew ji nava civatê wê bihatan avêtin jî. Ew jî wê, hebû. Di çî rewşê de ba ku jin ji kîjan aliyê jî ba ku ewli wir amede bê wê, dema ku ew şer bi dawî bû ku ew encama wê çî bûba wê, piştî wê, ew rewşên wan malbatî wê, hêrîş li wê ne hatiba kirin. Ew ji nirxek mêranî û serkevtinê a di rewşên şer de jî dihat dîtin. Ber vê yekê wê, ew bi wê rengê wê, biheta parastin. Kevneşopîya jinê a civakê wê, bi rasti jî wê, pirr zêde wê, weke kevneşopîyeka serdest a civakê bê. Wê, di wan waran û gelek warên din

de jî wê, bandûra wê pirr zêde wê hebê. Di serî de wê mirov dikarê weke aliyekê giring wê, werênê li ser ziman. Jin hertimî wê, weke rûmetê wê were dîtîn. Destavêtina li wê, li dijî civatîtîbûnê û hebûna nîrxên bi rûmet ên civakê jî wê, bi heta dîtîn. Ev wê, weke aliyekê giring ku mirov wê, bi gotinekê jî bê wê, balê bikişênê li ser wê bê.

Di nava civakê de wê, ji aliyê ve wê, kevneşopîya jinê di aslê xwe de ku mirov wê ji kîjan aliyê ve wê hilde li dest wê, weke rewşek kifşkar wê, biheta dîtîn. Heta ku di hin rewşên pevçûnê ên piçûk ên nava gûndan de ew jî bûya ku wê dema ku gelek mirov bi hevdû re ketina pevçûnê û ku aliyekê xwe gihand pişt jinekê û ankû çend jinan wê aliyê din ê ku ew hêrîşt wan fikir wê, nikarîba ji wê sînore jinê derbas bûba. Wê bi wê re wê, bigotan 'xwe li pişt jinê girtîya.' Wê piştî wê re wê, êdî ew nebûban bi ser wan de. Piştî wê re ku wan jinan ji wan xwestiba ku ew dawî li pevçûna xwe bînin wan ti carî ji wê re nedigot na.

Di şerên weha ên nava civakê de wê, gelek caran wê, jin wê bikevina nava wan ku ew pêşîya levxistina wan bigirin. Wê, dema ku ew ketina navê de wê, ji xwe re wê, ne mêranîya ti kesekê bû ku wî dest li jinekê rakiriba. Ku rakir jî ku ew rakirin bi şaşî jî ba wê, bo wan heta miriina wan wê bûba weke bîrûmetîyekê û wê bi navê wan re wê biheta ser ziman. Di wê rengê de wê, rewşek pirr li pêş a civakî wê bi jinê re wê hebûba. Kevneşopîya jinê li kurdistanê wê bi wê rengê wê, pirr zêde wê, xort, serdest û li pêş ba. Wê ew kevneşopî wê, weke kevneşopîyeka ku wê, hertimî wê, kirinên mirovan wê bida dîyarkirin. Minaq wê, gelek caran wê biheta gotin ku «wê jinek wê, karibê aşîrekê bişênê mirinê.» Ev gotin rast bû. Ku ew rêya mirinê jî ba ku wê jinê ew da pêşîya wan wê, wan xwe ji wê nedaba alîkî. Ew wê, ji wan re wê, weke rûmetê biheta hasibandin ku ew di wê de çûban mirinê. Wê bi wê rengê wê, ew wê biheta pêşwazî kirin.

Dem wê hinekî din wê têve wê herê û wê, êdî wê, were dîtîn ku amedekarîyên seferê ew êdî bi dawîbûna. Herkesek li bendî gotinekê ji devê Berx bê ku ew bêjê dê êdî bi rêkevin. Piştî ku wî ew got wê, êdî wê, ew wê bi rêkevin. Wekî din wan hemû tiştên xwe bo seferê amedekirina.

Di wê rewşê de wê, Zanûba, dayika delalê, şîlê û keça wê Zara jî wê, bi dayika Şîlê û gelek kesên din ên li rex wê re wê herin. Wan jî xwe amede kiribû ji wê re. Lê keçên din ên Şîlê ew li malê hatibûn hiştin. Zarokên Zanûba jî ew radesî wê hatibûbûna kirin ku ew heta vegerihin, heka ku ew vegerîyan wê, ew ji wan re bûban dayik. Tenê keça Şîlê a piştî Zara re

ku ew mazin bû û navê wê, **Sadê** bû wê ew jî wê biçûya. Wê destûra çûyinê ji dayika xwe û kesên din girtibû.

Wekî din yê din wê li malê wê maban. Zanûba wê, di wê rewşê de wê, weke jineka ku ew li pêş bê. Wê, ew jî wê, weke jineka ji keça mala mîr wê biheta dîtin. Wê bi wê rengê wê, ew wê, biheta dîtin. Hemû tiştên ku ew, berê li ser wê hatibûbûna gotin û bilêvkirin û piştî ku ew hatibûbûna dîtin ku ew ne rast in wê, herkesek wê, li hemberî wê, hertimî wê bi şêwayekê mahçûbî wê tevgerîyaba. Wê, bi wê rengê wê, li hemberî wê, heta ku wê, demna wê nikariban ku ew gotinên xwe jî bêjin. Kesên ji xwe fihêt wê, weke kesên ku ew hertimî ji rastiye diaxiftin bûn. Wê dema ku gotineka wan rast derneketiba wê, bi rastî jî wê, pirr zêde wê biketan mahçûbîyetekê û wê heta ku wê mirina xwe wê xwe di bin wê mahçûbîyetê de wê bidîtan. Ew wê, weke çandaka civakî a hem bi jinan re û hem jî bi mêran re jî bû.

Di nava civakê de wê, ev wê, nîşanaka çandaka civakî a pêşketî jî ba. Li gorî çî û çawa dijîyan wê ew wê, raxistiba li berçav. Di wê rewşê de wê, rewşa Zanûba wê, di aslê xwe de wê, ji gelek kesan re wê bûba weke rewşek mahçûbîyetê jî. Di wê rewşê de wê, bi wê re wê, Zanûba wê, pirr zêde wê, bi rastiya xwe re wê, derketiba li pêş. Wê, ji aliyekê din ve jî wê, giraniyeka wê ya keseyetî wê, di nava malê û bi kesên li dora wê re wê çêbûba. Ew jî wê, weke aliyekê din ê ku mirov wê bîne li ser ziman bê.

Zanûba wê, di wê rewşê de wê, ew weke kesa ku ew herî zêde ji wê rewşê pirr zêde bi bandûr dibû bû. Piştî rewşa wê re wê rewşa Heba wê, dema ku ew derket li pêş wê bandûrê li wê bikê. Di serî de wê, mirov dikarê werênê li ser ziman ku wê, Zanûba wê, di wê rengê de wê, di bin rewşek derûnî a giran de ba. Keça wê ya herî piçûk Gulla wê hertimî wê, were cem wê û wê li Heba wê bipirsê. Lê wê ti bersiv û gotinên wê nebin ku ew ji keça xwe re wê bêjê. Di wê rewşê de ew di cihê xwe de di ma sekinê.

Piştî ku wê, amedekarî wê bi dawî bibin wê, pêşî wê, Berx wê, bi civate li dora xwe re wê pêşî demek dirêj wê rûniştî wê bimênê. Piştî wê, dema ku wê civate wan wê rabê ew jî wê, bi wan re wê rabê û wê gotina xwe ya dawî wê bêjê û wê fermanê bide hemû sûwarîyên xwe ku ew bikevina tevgerê û ew herin. Wê gelek serek fermanên weke **Ala** ên xort bûn di hûnera şer de wê, pêşavaniyê wê ji wê çûyinê re wê bikin. Ala weke kesekê kal jî bû. Ber vê yekê wê herkesek wê li şûna ku ew bi navê wî bakinê de wê, ew bi navê 'kalo' wê bakinê de. Kalo wê, weke bi

wateya mirovê herî pîr bê û hem jî bi wateya mirovê ku ew weke bapîrê mazin bê. Wê kalo wê berê jî wê bikeve gelek şerên mazin de. Ew gelek caran ew birindar jî bûya. Lê ew hê li ser xwe ya. Ji ciwanekê zêdetir bi çalek û tevger a. Xwûna wî di rayên wî de zû diçê û tê. Weke kes û mirovekê dest û ling sivik jî dihat dîtin û zanîn.

Kalo ji malbata Berx Zewicî bû. Keçeka ku ew dibû xizmeteka wî wê bi wê re wê were zewicandin. Wê ew jî wê, gelek zarokên wî hebûn. Ew herî hindik wê 11 zaroyên wî wê hebin. Ji wan 6 kûr bûn. Wê weke kesekê bi rastî jî kal bê. Wê, di wê rewşê de wê, mirov dikarê werênê li ser ziman.

Piştî ku wê, herkesek wê bikeve tevgerê bo çûyinê de wê, Zanûba, dayika delalê, Şîlê û keça wê ya mazin Zara wê li rex hevdû wê, li pişt dayika Sîtîyê bin. Wê, bi wê re wê, bikevina rê de. Ew di rêyeka ku wê çî ji wan re bihanîya wan, ne dizanî wê, bi ber wê ve biçûyan. Wê di wê, wê çî li pêşîya wan bê û wê çawa wê vegerihin ew jî ne kifşbû. Bi rastî jî ew jî jî wê, weke rewşeka ku mirov wê, bi teybetî wê, li ser wê sekinîya ba.

Di rewşa çûyinê de wê herkesek wê bi bi hevdû re wê biçûya. Lê wê çend ji wan wê vegeriyan wê, ew nizaniban. Wê, çî derketiba li pêşîya wan ew nedizaniyê. Wê, çend mirovan wê jîyane xwe ji dest daba ew nedizaniyê. Lê bêgûman ku şer qawimî wê, gelek mirov wê ji herdû aliyan jî wê, jîyane xwe wê, ji dest bidan. Wê, gelek kes wê miriban. Wê, hingî wê, ew ji hemûyan re wê, weke feleketekê jî ba. Piştî wanqas mirinan kijan alî bi serketîya û ankû binketîya wê piştî wê, ti wate û giringîya wê jî wê, zêde wê nema ba. Lê Zanûba li tiştêkê din dihizirî. Li ser navê keçeka piçûk weke Heba ku ew dibê ku ew ne di farqe wê rastiyê de jî bê ku ew bê kirin sedema rewşek bi wê rengê a ku wê di wê de wê bi hezaran kes wê bimirin wê, ew pirr zêde diêşand. Ew bi serê xwe wê weke rewşeka bi êş bû. Wê, ew rewş wê, zêdetirî wê êş bikira dilê wê de.

Zanûba di wê rewşê de ew çendî ku wê piştî wê demê re wê, çûyina li seferê wê destpêbikê û wê herkesek wê herê jî lê wê, ew hê jî wê di serê xwe de wê bihizirê ku ma rêyek nîna ku mirov pêşîya wê bigirê. Wê çî rewşê pêşîya wê girtiba? Ne ti rewşê. Êdî ew bi rê ketina. Diçina rêyeka dûr a şer de. Êdî wê destpêkiriya. Ma wê çî karibê wan jî rêya wan vegerinê ku ew bigihijina li qada şer ku ew bi hevdû re şer bikin? Ne ti tiştî Zanûba dema ku ew li wê dihizirî ew di mejiyê xwe de weke ku ew were miftekirin li wê dihat. Wê gelekî serê xwe li ser wê rewşê di wastand. Lê wê, ti tişt jî ne didît. Ne dikarî ti tiştî jî wê, bibînê weke

çareseriyê di serê xwe de. Ma ku wê tiştek û ankû rêyek weke rêya çareserîyê dîtiba jî wê, çawa wê kariba wê hemû mirovan wê bikina wê rêyê de. Ew rewşeka weke qiyemetê di wê de dijîn. Bi deh hezaran kes li rex hevdû dimeşîn û dengên wan di nava hevdû de digihişt li azmana.

Lê tevî wê jî wê, di serê xwe de ew dihizirî. Şilê, Zara û Dayika delalê wê dem bi dem wê awirên xwe bibina li ser Zanûba. Ji xwe Zara wê xwe hertimî weke ku wê bi berpîrsîyar didît ku ew hertimî nerîna wê li ser wê bê û ew bi wê re bê. Wê, xwe di serê xwe de weke ku wê bi wê rengê wê, bi erk kiribû. Wê hertimî wê, li rex wê bimeşê. Wê dema ku ew li rex wê dimeşî wê, demekê wê, awirên wê bikevina li ser Zanûba de. Wê didît ku Zanûba pîrr zêde di serê xwe de bihizire. Di wê kêlîkê de wê, xwestekeke pîrr zêde mazin wê di dilê Zara de wê çêbibê ku ew ji bipîrsê li Zanûba ku ew çî dihizirê di mejiyê xwe de. Lê Zara weke ku ew nexwezê wê rewşa wê xira bikê wê xwe bêdeng hişt. Deng ji xwe dernexist. Lê dem bi dem wê awirên wê herina li ser Zanûba. Carna ku wê Zanûba wê serê xwe wê rakê û wê li dora xwe wê binerê wê, Zara wê hizirbikê ku ew dibê ku ew berê xwe bide wê û li wê biaxifê wê, ew jî wê, bi wê serî zivirandina wê re wê, serê xwe wê rakê û wê awirên xwe wê bibê li ser Zanûba.

Lê her ku wê awirên xwe wê bi wê rengê wê bibê li ser Zanûba jî wê, ew wê, bi tenê bi awirên xwe re wê bimênê. Zanûba dibê ku wê li pêşîya xw eû kesên li dora xwe dinerî. Lê ew hingî bi hizir bû di serê xwe de wê, çendî ku wê dinerî jî dibê ku wê ew ne di dît. Dibê ku wê ew farq ne dikirin. Ew zivirandina serê wê, tenê wê, weke rewşeka laşê wê ya ku wê, bi rêve dibir bû. Wusa li holê dime.

Carna wê hirahira haspan wê wan weke ku wê ji xewê rakê wê li wan wê bikê. Wê weke ku wan di rewşeka ku ew di wê de çûyina wê ji wê şîyar bikê. Lê wê hingî wê, deng wê hebin wê, mirov wê, di nava wan dangan û xûraxûra dangan de wê, weke ku wê xwe windabikê wê lê were. Wê bikeve rewşeka wusa a di xwe de ku ew çûyî bê.

Gelek kesên ku ew li rex hevdû dimeşên ku ew li ser hasp bin û ankû ne li ser hasp bin wê, bi hevdû re wê, di nava axiftinê de bin. Ji xwe weke ku ew heya wan jî tiştekê tûna wê bi hevdû re wê, di nava axiftinên xwe yên ku ew bi hevdû re de wê, xwe winda bikin. Ew ji xwe weke ku ew ne diçûna şer. Weke ku ew diçûna seyranê di rex hevdû de wê, bi awayekê wê bimeşîn û wê biaxifîn. Dema ku mirov li nava mirovan û axiftinên wan ên ku wan bi hevdû re fikir ku mirov li wê dinerê mirov, çendî ku wê fahm nekê jî ku ew li ser çî bi hevdû re diaxiftin jî lê wê, mirov

fahmbikê ku ew ne kesna ji hevdû re beyenî bûn. Wê weke kesna ku ew bi hevdû re ew bi salana ku ew di malekê de mazinbûna bi hevdû re wê, dîmenekê wê bi xwe re wê bidina li berçav.

Zanûba dibê ku wê car bi car wê awirên xwe dibira li ser wan mirovan û ew li ser wan dihezirî. Ew çendî nûha weke ku ew heya wan ji tiştêkê tûna ya bi ber qada şer ve diçin. Lê wê kîjan ji wan vegerihê û kîjan ji wan wê venegerihê ew jî wê, ne kifşbû. Dibê ku wê kesek ji wan yên ku wan di wê demê de wê bi çavên xwe didîtin wê ne vegerihin. Wê, êdî wê ew jinên wan wê bî bimênin û wê zarokên wan wê zêwî bibin. Ew wê, ji wan re wê li şûn wan wê bimênê. Wekî din wê, ti tiştêkê din wê ji wan wê nemênê.

Zanûba wê demekê wê weke ku ew were li xwe wê serê xwe wê rakê û wê awirên xwe wê bibê li ser dayika Sîtîyê. Dema ku wê awirên xwe birina li ser wê, êdî wê dît ku ew bigotina. Ew bii hinek kesên li dora xwe re di nava axiftinê de ya. Wê piştê awirên xwe birina li ser kesên din ên li dora wê ku wê pirr baş nasdikirin. Kesên ku wê pirr zêde baş nasdikirin wê dayika delalê, şilê û keça wê Zara bê. Zanûba jî xwe bi wan re rehet hîs diikir. Wê dema ku wê awirên xwe bira li ser wan wê dît ku ew bi kesên li dora xwe re di nava axiftinê de na. Tenê wê, dema ku awirên xwe birina li ser Zara wê, dît ku wa awirên Zara wê li ser wê na. Weke ku berî ku Zanûba awirên xwe bibê li ser Zara wê, berî wê ji mêj ve wê, nerîna Zara wê li ser wê bê. Zanûba ji nerîna çavên Zara ghişt wê hizrê di serê xwe de. Piştê weke ku ew şîyar bibê wê, xwe hinek silkand û piştê wê hey û alaqaya xwe bira li ser wê. Di wê rewşê de wê, êdî wê, kir ku ew bi wê re biaxifê. Lê tiştêkê ku ew bi wê biaxifê di di serê xwe de nedît. Tenê bi nerîna vala re wê li wê nerî. Lê di aslê xwe de ew nerîna wê pirr zêde tişî bû. Bi ya ku ew di serê xwe de dihezirî û li ser wê, bi hizir bû ew nerîna wê tişî bû. Zara weke ku ew fahmbikê ku wê Zanûba bixwesta ku ew tiştêkê ji wê re bêjê bo ku ew biaxifê. Piştê wê, bi wê re bide axiftinê kir. Zara ji zanûba pirsî ku ew çi dihezirê di serê xwe de. Wê dema ku wê, Zara wê bipirsê wê, Zanûba wê, weke ew ne li bendî wê pirs pirsîna wê bê ket rewşê de. Wê pêşî wê hinekî di serê xwe de wê, weke ku wê bihezirê ku ew çi bersivê bide wê, Lê piştê wê, berê xwe da Zara gotiyê de ku 'ez li zarokan dihezirim. Li rewşa me ya ku em nûha di wê de na û di wê de diçin seferek şer li wê dihezirim. Lê ez tiştêkê niikarim di serê xwe bibînim ku em karibin bikin. Wê gelek kes wê jîyane xwe wê ji dest bidin. Ez difikirim ku gelo haqê wan hebû ku vabalê wanqas mirina dênina li ser milê heba.' Li hemberî wan gotinên

Zanûba wê Zara wê, bihizirê. Lê wê tiştêkê wê, nebînê ku ew bi gotinî bêjê. Wê, tenê wê, bi nerîneka weke ku wê di wê de êş hebê wê li nava çavên Zanûba wê binerê. Zanûba ew êş ji nerîna wê fahmkir. Lê Zanûba ti tişt ji wê re negot. Di aslê xwe de wê, di serê Zanûba de wê gelek tiştên ku wê, dikarî bêjê wê hebin. Lê wê, di xwe re ne didît ku ew karibê di wê demê de biaxifê. Hingî. Mejiyê wê bi hizirkirinê wastandiya bû.

Weke qadarekê wusa di rê de meşîn û çûn. Piştî ku wê, dem wê were ber êvarî wê bigihijina devera ku wê werinê de. Li wir wê, hemû komên sîwarî wê, di cih de wê, pozisyona xwe wê bigirin. Bo jinên ku ew jî bi wan re hatina wê hinek kon wê, li piştî hemûyan wê vedin. Wê, li dora wan jî wê, hinek konên sîwarîyên ewlehiyê wê vedin. Ew jî wê, bi wê rengê wê, cihê xwe bigirin. Hê li hemberî wan ti kesek wusa zêde pozisyon negirtibû. Lê hin bi hin hêzên Mîr Mîrsan jî dihatin. Wan jî li hemberî wan lê hinekî ji wan wirdetir cihê xwe digirt. Herdû aliyan pêşûî cihê xwe xweştir dikir. Li deverêk pirr zêde bilind ku wê hemû qad didît wê konê Mîr Mîrsan û hinek konên ku weke yên ku ew jin di wan de dijîn li şûn wî ku hatibûbûna vedan dihatin dîtin. Ji dûr ve wê ji aliyê hêzên Berx ve wê, konê Mîr Mîrsan wê bi rehetî wê, bi heta dîtin. Bi heman rengê wê, gotinê Berx û kesên pêşeng ên li dora wî jî wê, bi heman rengê wê bi heta dîtin. Ew li deverêk bilind a kifş hatûbûbûna danîn.

Zanûba, wê li rex dayika Sîtîyê û gelek jinên din wê di bin konê ku ew ji wan re hatibû vedan de dima. Lê Zanûba ne bi tenê li rex wê bû. Weke her demê wê, dayika delalê, Şîlê û keça wê ya mazin jî wê li rex wê bê. Yên din jî wê hinekî ji wan wirdetir bin. Lê ew hemû nêzî hevdû bûn. Hemû di mejiyê wan de rewşek awarta hebû. Hizir dikirin ku wê, çawa wê, wê rewşê wê bidina bijîn. Piştî ku şer qawimî wê çî bibê. Heka şer weke ku wan hizirkir ku ew nebê wê çî ji wan wê were? Gelek pirsên bi wê rengê wê, di serê wan de wê hebê. Hemû jî wê, di serê wan de ne dîyarî û tirs wê di nava hevdû de wê bi wan re wê hebê.

Rewşa aliyê Berx û hêzên wî ku ew ji dûr ve dihat dîtin weke ku ew xwediyê derfeta mazitir bû. Yên ku ew ji dûr ve lê binerîyan wê bigotan ku ew wê bi serkevtin. Ber ku ew hem bi hijmarî pirr zêdetir bûn û hem jî rewşa wan bi pozisyona wan re zêdetirî xweştir dihat li berçav. Lê Mîr Mîrsan wê xwedîyê bi hezaran sîwarîyên ku ew bi wî bawer in û wê bo wî herina mirinê jî bin. Ber vê yekê wê, dema ku wê, şer rûda wê, bêgûman wê, pirr zêde wê, zor wê herê. Wê gelek dijwar wê herê.

Di wê demê de wê, herkesek wê di bin konê xwe de wê, bisekinê. Wê di bin bendewariyekê de bê. Tenê wê, konekê mazin ê ku ew bo xwarinê hatibû vedan wê, tenê wê di bin wî de wê, tevgerîyek mazin hebê. Wekî din wê, zêde wê, wusa zêde wê, nebê. Lê herkesek jî wê, weke ku ew li rewşa xwe wê şîyar bê. Wê hertimî werina derve û wê herin. Herkesek di pozisyonê xwe de li bendî gotinekê ji devê Berx û pêşengên li dora wî bû. Ku wan gotiba hêrîş bikin wê, di cih de wê, ketiban pozisyonê hêrîşê de. Lê li gorî ku ew dihat dîtin û fahmkirin heta ku ew di qada şer de bi artişî newina hemberî hevdû wê, ji ti aliyan wê hêrîş li yê din wê nebin. Weke ku herdu alî bi awayekê zimnî di wê rewşê de li hevdû kiribin wê di cihê xwe de wê bisekin in. Wê, demê ew nûha ber êvarî gihîştibûbûna wir. Lê wê heta sibehê wê, bisekinin. Wê sûwarîyên aliyan wê xwe rehet bikin û wê bêhvan xwe wê berdîn. Wê, piştê wê, herina hemberî hevdû. Di wê rewşê de wê, çûn û hatineka mazin wê bibê. Bi şev jî wê, kon bi kon kiu ew hatina vedan û li pêşîya wan agirek hatîya pê xistin wê were dîtin. Wê gelek konên bi wê rengê ku ew li rex hevdû hatina vedan wê, werina dîtin.

Lê ma di wê rewşê de wê xewn wê bikeve çavê kê de. Herkesek wê, di bendewariyekê de bê. Wê, li bendê bê ku wê çi bibê. Di wê rewşê de wê, herkesek di rewşa xwe de wê, bisekinê. Zanûba û dayika Sîtîyê û kesên li dora wan jî wê, şîyar bin. Heta nîvê şevê jî ew şîyar man. Di wê demê de wê, Kale wê, bi bavê xwe re wê, di bin konê pêşengan de wê rûniştî bê. Lê piştê wê, weke ku wê tiştek wê were bîra wî wê, piştê wê firsendeka xwe wê bibînê wê derkeve ji bin kon. Ew dema ku ew derdikeve wê, rastarast wê, were cem konê dayika Sîtîyê û Zanûba ku ew di wê de na. Wê dema ku ew hat bin konê wê, Di cih de wê, kale wê were farqkirin. Wê, piştê wê, dema ku ew hat dîtin wî xwest ku ew bi Zanûba bibînê. Di cih de wê, Zanûba wê dema ku ew pêhisiya ku ew hatîya wê, were devê kon û wê, bi Kale re wê, herê hundûr û wê, hinekî bi wê re wê bimênê. Wê, ji Zanûba pirsî ku ew çawa ya. Wê jî bersiv da wî ku ew baş a. Piştê wî ji Zanûba re got ku «em nûha di rewşeka ne dîyar de na. Çi wê biqawimê em nizanin. Lê ku rewş weke ku em hizir dikin bi rêve neçê. Pêşî pêşî wê Kuro ew te û dayika delal û wan hilde û we hilde ewlehiyê.» Dema ku wî wusa got. Zanûba hinekî bi êş li nava çavên wî nerî û gotiyê de «em çaçin ti deverê. Baxtê me çi bê wê bi hevdû re bê. Weke ku heta î ro bû. Di jîyanê de jî û mirinê de jî wê yek bê.» Wusa got û ma sekinî. Lê Kale hinekî din di ya xwe de israr kir. Çendî ku wî israrkir jî wê, nikarî ku ew ya xwe bi Zanûba bide herê kirin. Di wê demê de ew hinekî din

mana li rex hevdû sekinî. Zanûba dem bi dem wê li nava çavên wî binerê. Weke ku ew hinek tiştên ku wê di xwest ku ew ji wî re bêjê di serê wê de hebûn li wî dinerî. Lê hinek hêstna ew pêşî li wê digrt. Ne dihişt ku ew biaxifê. Ber vê yekê Zanûba ma sekinî û nediaxift. Tenê li rex wî mabû sekinî. Di wê kêlikê de weke ku ew ji dunyê qût di wê rewşê de li rex hevdû sekinî bûn. Ne kale û ne jî Zanûba ne dixwest ku ew bi deng derxistinên xwe wê rewşê di nava xwe de xira bikin. Ew li xoşa herdûyan jî diçû. Wusa weke demek dirêj li hevdû rûniştî man.

Wan herdûyan jî ne dizanî ku ew çend dem bûhûrîya ku ew li hevdû rûniştî wusa mana. Weke demekê piştî wê, ew rewşa wan wê bi dengê ku ew ji devê kon tê re wê, were xirakirin. Wê demê wê herdû jî wê, ji xwe wê, weke bi firin li hewa wê li wan wê were. Ew dengê ku ew hatibû û ew herdû di rewşek awarta de rakiribû li ser pîyan wê dengê Zan bê. Dengê bavê Zanûba bê. Piştî ku wan herdûyan jî dengê wî hiskiribû wê, di cih de wê, ji cihê xwe wê rabin û wê bi ber devê kon ve wê herin. Wê dema ku ew hatina devê kon wê herdû jî wê, bêhvil bi bêhvilê wê werin bi Zan re. Herdû jî li rex hevdû bûn. Zan dema ku ew li rex hevdû dîtî wî, gota wan "we win herdû jî li vir in" û ma sekinî. Piştî wê herdû bi xwe re cardin birina binê kon û ew hinekî bi wan re rûnişt. Wî dixwest ku ew hinekî bi Zanûba re biaxifê. Di wê demê de wî Zanûba bi kale re girtibû û ew ji wî re baştir jî bû. Wê herdûyan bi hevdû re wê tiştên ku wî dixwest ku ew ji Zanûba re bêjê wê, hisbikin.

Zanûba û Kale wê dema ku wan bi hevdû re Zan dît wan, weke ku hinekî fihêt kir ku ew bi hevdû re ji aliyê Zan ve hatina girtin. Serê xwe kirina ber xwe de û li hemberî Zan sekinîn. Piştî Zan ber ku wî ew rewşa wan fahmkiribû wî, bo ku ew wan rehet bikê got wan "zarokno, deka werin em hinekî bi axifin. Hinek tiştên ku min dixwest ez bi we re biaxifim hena." Zan wusa gota wan û ew bi xwe re cardin birina binê kon û bi xwe re dana rûniştandin. Piştî Zan berê xwe da Zanûba û hinekî li wê nerî. Pêşî hinekî bihîs û ji dil û keder li wê nerî. Weke ku hemû demên wan ên berê werina bîra wî lê hat. Piştî ku ew hinekî li ser wê rewşê re bê deng ma, ji wan re bidest axifinê kir. Piştî ku wî bidest axifinê kir wî, weha ji Zanûba re axift; "keça min a delal, ez kêfxweşbûm ku min nûha tu girtî û derfet dît ku ez hinekî bi ter biaxifim. Min hertimî hêj bûyîna bi te re kirîya. Min hertimî xwestîya ku ez ji ter biaxifim. Tu hertimî bûyî weke xweşîya dilê min. Lê tu bûyî weke kedera dilê min jî. Te gelek êş û elem kişand. Min dixwest ku ez êdî dawîyê li wê êş û eleme te werênim. Lê di baxtê me de îî nivîsiya wê ew wê were li

serê me. Ya ku em nûha hanîna vir jî wê, dîsa baxtê me bê. Win jî divê ku wê zanibin. Em ji baxtê xwe ne bi derdin. Lê li vir ya ku ez ji wer bêjim ne ew a. Ya ku min dixwest ku ez bêjim 'ew a ku tu û kale êdî weke mazinên malê piştî me re hemû malbatê li hevdû bidina hevdû û zarokan weke mazinên malbatê mazin bikin û dênina li ser serê malbatê. Ku em ji vir bi saxî ne filitin û neçina malê, ya ku ez ji xwe dixwezim di serî de ev a. Di rewşa me ya î ro de wê, çi bibê ez nizanîm. Lê ku şer qawimî wê gelek kes wê bi mirin. Wê zîyane bi jîyane mirina wê pirr mazin bibê. Win jî divê ku li wê serwaxt bin. Bi wê re xwe ji wê re amede bikin."

"Ya ku ez dixwezim ji we ew a. Di wê rewşê de win destê xwe xwe bidina hevdû. Êdî win weke mazinên mazin winê derkevina li pêş. Di vê rewşê de ez bêjim ku me, hê şahiya bi hatina te ya malê bi tememî jîyan nekirî ev rewş hat li serê me. Lê keça min ez pirr zêde kêfxweş im min bi çavê dunyê cardin tû sax û baş dîtî. Ya ku dilê min pirr zêde kêf xwest jî ev a. Ez, ji wê pirr kêfxweş im. Hêvî dikim ku ji vê kêlikê û pê de baxtê we baş hatibê nivîsandin. Ya ku ez hêvî dikim ev a. Win rastê ti rewşên bi wê rengê newin. Di wê rengê û awayê de ez dikarim wê wê werênima li ser ziman. Di wê rewşê de min, dixwest ku ez wê bi te re biaxifim. Tu Zanûba, bi rasta ku tu keça min î. Lê min ti carî li ser te re negotîya ku xwezî ew kûr ba. Ez ji te bidil û memnûm im. Wê jî zaniba. Ku mirov baş bê î jin bê û an jî çi mêr bê, farq nakê. Ma rasta ku 'jin jina çi şêre çi mêra."

Zan wusa hinekî bi hêstîyarî axift li hemberî keça xwe û zavayê xwe. Piştî axiftina wî re wê, Zanûba wê hinekî weke ku ew wê kelegirî bibê. Lê wê xwe girt. Ew xwest ku wê nedê dîyarkirin. Wusa di cihê xwe de ma sekinî. Lê Zanûba di xwest ku hinek gotinîna li hemberî gotinên bavê xwe bêjê. Lê wê, di serê xwe ne dikarî biryarê li ser gotinên xwe re bide ku wê çi gotinê wê li hemberî gotinên wî weke bersiv wê bibêjê. Yan jî wê, dizanî ku wê çi weke bersiv wê bêjê lê wê ne dikarî wê, bêjê. Wusa weke ku gotinên wê di qirika wê de li wê bialiqin ew ket rewşekê de û ma. Zan dema ku wî li nava çavên wê nerî wê, hingî wê, ew wê, rewşa wê hinekî wê, weke ku wê fahmbikê. Wê, weke ku wê, farq biikê ku ew di xwest ew weke ku hinekî bi hêstîyar bûya. Li hemberî wê kifşkirina xwe Zan wê, tenê wê, li şûna ku ew gotinekê bibêjê wê bi ken wê li nava rûyê keça xwe wê binerê. Wê weke ku ew bixwezê hinekî ken li ser hinerikên wê bibînê wê, ew kenekê biavêjê li rûyê. Lê Zanûba wê nikarî ku ew hinekî ken werênê li ser hinerîkên rûyê xwe. Ew weke ku ew di

xwe de tiştî bûbû. Çendî ku ew dem têvdiçû jî wê, weke ku ew gelek tiştên din jî wê, di mejiyê xwe de wê bibîr bikê û wê ber wê yekê wê, zêdetirî wê, bikeve rewşek hîstîyar a giran de di xwe de.

Piştî wê, Zan wê, hinekî din jî wê ji wan re wê li ser rewşên xwe yên malê wê ji Kale û Zanûba re wê biaxifê. Wê bahse jîyane xwe ya berê bikê. Dema ku Zanûba hatibû malê û hinek tiştên ku wî dixwest ku ew bi wê re biaxifê wê, hingî wê derfet di xwe de wê, nebînê ku ew biaxifê. Wî nûhaka wê, bi çend gotinan jî bê wê, ji Zanûba re wê bînê li ser ziman. Wê hingî wê, Zanûba wê, gelek rewşên ku ew weke pîrs ên di serê de wê mana û wê baştir fahmbikê. Rewşên weke piştî wê re rewşa wan çawa bû, rewşa bavê wê çawa bû. Wan çawa gihişt rastiye a ku ew bêbaxti li Zanûba hatiya kirin wê, Zan hemûyan wê, weke ta bi derziyê ve bikê wê, ji zanûba û kale re wê, bînê li ser ziman. Wê dema ku ew li hevdû axiftin wê, demek dirêj wê li hevdû wê rûnihin û wê biaxifin. Di nava axiftinê de wan, weke ku xwe ji bîrkir ku ew di çi rewşê de na. Wusa di rewşekê de wê, li hevdû rûnihin û wê biaxifin. Dema ku ew li xwe hatin wê, kifşbikin ku wa dem hatîyar ber sibehê. Hinekî din wê rohiya rojê wê derkevê. Lê hê jî ew di axiftin. Di wê demê de wê Zan wê hinek tiştên berê ku wî zanibûn jî wê, werênê li ser ziman. Wî bahse hinek reşwên şer ên ku berê hatina serê wan lê rûdana jî kir. Wê dema ku wî ji Zanûba re bahskir wê, pîr zêde wê, Zanûba wê lê bihêsênê. Rûdanaka ku bavê wê ji wan re bahskir wê, pîr zêde wê, tiştêkê din wê werênê li bîra wê. Rojekê dayika Delalê û Zanûba ku ew li hevdû rûniştî na û bahse kevneşopî, orf û adetên xwe yên civakî ji hevdû re dikin wê dayika delalê wê, bahse kevneşopîyeka civakê a pîr zêde ku wê di mejiyê Zanûba de cih bigirê wê bikê. Di wê demê de ku bavê wê bahs kir wê ew wê were bîra wê. Bavê wê bahse kalkê xwe xwe **Delo** kiribû. Delo wê, xwediyê hêzek mazin a êlî bê. Rojekê ew bi sebebê ku ew zêde nûha nayê zanîn wê, bi êlek din re wê were berhevdû û wê bikina pozisyona şer de. Wê hingî wê, dema ku ew dikevina pozisyona şer de wê, jinek ji aliyê din ku ew dihat gotin navê wê "Aştê" bû wê, herê nava artişên herdû aliyan de û wê, destmala serê xwe wê, di nava wan de wê biavêjê li ardê û wê piştî wê şer di nava wan de wê ne qawimê. Herdû alî jî wê, weke î ro wê, xizmên hevdû bûn. Lê ji ber hinek berberîyên malbatî û aşîrî wê ji hevdû dûrkevin. Wê, ew jî wê, di wê demê de wê, werina hemberî hevdû. Wê dema ku wê, Zan wê bahse wê bikê wê, Zanûba wê, ew orf û adetên civakî ên ku dayika delalê ku wê, ji wê re hanîbû ser ziman wê, bê bîra wê. Ew jî wê, bi navê "kevneşopîya hemawîyê" wê bi nav bikê û wê

werênê li ser ziman. Di wê demê de wê, Zanûba wê, di nava hizran de wê, di serê xwe de wê, herê. Bavê wê, ku ew hinekî din ji wan diaxifê wê piştî wê ew wê herê. Ew dema ku ew çû derve wê, di cih de wê, sîwarîyek wê li hemberî Zan wê bisekinê wê ji wî re wê bêjê ku "bave we dibakê we." Piştî ku Zan ew bihîst wê, lingê xwe zû bigirê û wê, were cem bavê xwe. Ew dema ku ew hat cem bavê xwe wê, bavê wî, dema ku wî dît ku ew bi tenê hat wê, ji wî re wê bêjê ku "ne min gotibû tû dayika te bihevdu re werin. Ka ew ne hat." Dema ku wî wusa got wê, hingî ew destûrê bixwezê û wê di cih de wê, vegerihê û wê dayika xwe wê bibê li wir. Sîwarî di wê demê de bilêvnekiribû ku bavê wî dayika wî jî xwestibû. Lê Zan ew ne hanî li ser ziman ku ew wusa ji wî re ne hatîya ser ziman.

Piştî ku ew çû û wî dayika xwe hanî li ser wir wê, hingî Zanûba jî û wê dayika delalê jî û wê Şilê û Zara jî wê li rex wê bin. Ew dema ku ew hatin wan hizirkirin ku wê Berx wê bidayika Sîtîyê re wê, bi tenê wê biaxifê wan xwe li devê kon da rawastandin. Lê Berx ew farq kir û bi dengê billind bakira wan 'win jî werina hundûr bi hevdu re. Win li devê kon nemênin.'

Piştî dengê Berx re wê ew jî wê, bi hevdu re wê herina hundûr. Di wê demê de wê, Berx wê ji dayika Sîtîyê re wê, biaxifê. Wê hema rastarast wê bikeve gotinê de. Wê ji wê re wê weha bêjê "male min, em nûha di rewşek xirab a şer de na. Wê rewş wê piştî wê çî ji me re wê bîrê ew ne kifş a. Lê rewş ku çî jî bê winê herina malê û winê weke serek û serbilind winê herina malê. Winê malê weke ku ew hata nûha çawa hatiya bi rêvebirin winê bi rêve bibin. Winê ti kêmesiyê di wê warê de winê nekin. Winê destê xwe bidina hevdu." Piştî ku Berx ew hinekî axift wê, bimênê sekinî. Lê piştî wê, awirên xwe bîrê li ser Zanûba wê ji wê re wê bêjê ku "keça min, gelek nehaqî li te bû. Bêbaxî li te hat kirin. Em hêvî dikin ku tu hemûyan bi xwûdayê wan re bi tenê bihêlê." Zanûba tenê li hemberî gotinên wî serê xwe kir berxwe de. Hinekî hêstîyar bû. Lê wê ti tişt negot. Piştî wê, demekê din wê li bin konê Berx wê bimênin û wê, Berx weke bi wasîyetî wê ji wan re wê biaxifê. Wê, çî wê were aqilê wî ew wê ji wan re wê bîrê li ser ziman. Piştî ku wî êdî hizirkir ku ew ya ku wî dixwest ku ew biaxifê ku ew axiftiya wê, piştî wê bêjê wan ku ew herina bin konên xwe. Piştî wê, bi hevdu re wê, ji wir wê derkevin. Dema ku ew jî wir derketin êdî wan dît ku rohnî bûya. Êdî roja din destpêkiriya. Wê êdî zêde dem nemay ji şerekê mazin ê nava wan re.

Piştî ku derketin wê, êdî wê, werin ku ew werina bin konên xwe. Lê di wê dema hatinê de wê, Zanûba wê pirr zêde bi hizir bê. Wê, di wê demê de wê, Kalê wê, refeqatê wê li wan bikê heta ku ew werina bin konên xwe. Piştî ku ew hatina bin konên xwe wê, Zanûba wê, li nava çavên dayika delalê wê, binerê û wê, bihizirê. Dayika delalê wê, di wê demê de wê farqkir ku tişteki di serê Zanûba de heya. Piştî ku ew hatina bin konên xwe û hinekî bi tenê man dayika delalê wê, xwest ku ew tişteki bikê. Wê berê xwe da Zanûba û weke ku ew wê bixwezê li cem xwe wê li wê nerî. Zanûba ew fahmkir. Piştî Zanûba çû cem wê, û hinekî ma sekinî. Zanûba dema ku ew çû cem wê, li cem wê sekinî û weke li bendî wê gotinê bê li wê nerî. Lê Dayika delalê ma sekinî. Piştî ew bi hevdû re çûna kûrçikekê û mana sekinî. Wê demê dayika delalê berê xwe da Zanûba û ji wê pirsî "keça min ez, dibînim ku di serê xwe de gelekê dihezirê. Hingî tu dihezirê, tu ji دنیا xwe diçê. Tu weke tu ji vê dunyê wînda dibê. Deka ya di serê xwe de ji min re bêja." Dema ku dayika delalê wusa ji wê got û pirsî wê, hingî wê, Zanûba wê hinekî wê, bédeng wê bimênê. Piştî wê, bidest axiftinê bikê û wê, bahse wan axiftinên xwe yê bi kale, Zan re wê bikê. Piştî wê, çî bîrkirina wê ji wê re wê bikê. Wê dema ku wê ji wê re wê bahskir wê, dayika delalê wê rewşê wê pirr zêde wê, fahmbikê wê, hingî wê, li nava çavên Zanûba binerê.

Dayika delalê wê li nava çavên Zanûba wê, weke ku ew ji wê re bêjê 'tu li pay tişteki bêhêvî de yî' wê li nava çavên wê binerê. Lê Zanûba ew nerîna xwe li wê domand. Piştî wê, dayika delalê wê, biaxifê û wê ji wê re wê bêjê ku keça min, ez ya di serê te de fahm diikim. Lê ka ji min re bêja kîjan kevneşopî wê karibê van herdû artişên mazin ji hevdû hevdû dûrbikê? Wê dema ku wê ew got wê hinekî bimênê sekinî. Zanûba ma sekinî. Lê Zanûba ya ku ew di serê xwe de dihezir wê, dayika delalê ew wê fahmbikê. Wê, demê wê, hingî wê, ew li ser wê bihizirê. Lê wê çî bikin ew ne kifşbû. Zanûba kiribû serê xwe de wê, kevneşopîya hemawiyê ku wê ji dayika delalê wê bihîstibû wê, bicihbênê. Di wê rewşê de wê, dayika delalê wê dema ku wê, fahmkkir ku wê tişteki wusa di serê Zanûba de heya wê, pêşî xwest ku ew gotinekê ji wê re bêjê û wê bi şûn ve bide kişandin ji wê hizirkirina wê. Lê piştî ew di wê rewşê de di serê xwe de weke ku ew bêhizir ma lê hat. Wê hizra ku wê di serê xwe de çêkiribû ku ew wê ji Zanûba re bêjê wê, biqûrtênê û wê nebêjê. Di wê rewşê de wê tenê li nava çavên Zanûba binerê û wê weke ku ew ji wê re bêjê "ya ku tu dixwezê herkesek dixwezê. Xwezî bi serketina bi wê hizirkirinê' li wê nerî.

Dayika delalê û Zanûba wê, demek dirêj wê, bi wê rengê bi hevdû re wê biaxifin. Zanûba ya dilê xwe ji dayika delalê re hanî li ser ziman. Lê ew di wê demê de di nava rewşek wusa de bûn ku wê, weke ku wê ti tiştî pêşîya wê negirtiba. Her wusa wê, du aliyên ku ew li hevdû hatibûbûna xasabê wê li hemberî hevdû bin. Wê ti tişt wê, weke pêşîya wan negirta ku ew bi hevdû re şer bikin.

Dem jî hin bi hin ber sibehê ve dihat. Rohni derketibû û hindik mabû ku roj derkeve. Ji xwe êdî piştî wê re wê, herkesek wê, pozisjona xwe ya li qada şer wê bigirê û wê bikevina şer de. Di wê demê de wê, dema ku wê, dem were ber dema derketina rojê wê, li aliyê Mîr Mîrsan û hêzên wî tevgerîyek wê rûbide. Herkesekê mereq kir ku ka ew çi ya. Herkesek li ser wê ket tevgerî û şîyarîyê de. Herkesekê pozisyonê xwe girt. Dilê mirov dikira kutakut. Lê ew tevgerî ne amedekarîyeka hêrîşê bû. Hinek hêzên din ên Mîr Mîrsan gihiştibûn qada şer. Wan pozisyonê xwe digirt.

Piştî ku ew hat fahmkirin weke ku wê êdî wê xwe berdanak wê, bibê. Lê piştî wê rewşê re jî wê, hêzên Berx wê, cihên xwe neberdin. Wê, pozisyonê xwe wê bidomênin.

Zanûba ew, piştî ku hinekî bi dayika delalê re axift wê, bi hevdû re wê herina bin konê dayika Sîtîyê. Li wir hinek kesên din jî hebûn ku ew li hevdû rûniştî bûn. Ji xwe xewê ti kesekê negirt ku wê razîya ban. Ma di wê rewşê de wê xew biketa çavên kê de. Herkesek wê çavên wan di nêvî şevê de wê beloq vekirî ba.

Zanûba û dayika delalê ku ew hatina bin kon wan dît ku wa Şilê û keça wê, li rexê çapê ê dayika sîtîyê wê bi wê re rûniştî na. Dema ku ew ketina hundûr de wê heya wan wê herê ser Zanûba û dayika delalê ku ew ketina hundûr de. Piştî ku ew ketina hundûr de wê, dayika Sîtîyê wê berê xwe wê bide dayika delalê û zanûba wê bêjê wan ‘dêka werin rûnihin, ma win li kûderê bûn.’ Piştî wê re wê, zêde wê ti gotin ji devê wan dernekevin. Wê tenê dayika delalê wê bêjê ‘em, li derve bûn. Me hinekî bêhn stand.’ Wusa got û ma sekinî. Di wê demê de Zanûba hinekî bihizir bû. Dema ku dayika delalê û ya Sîtîyê ew hinekî bi hevdû re bigotinên kort bidest axiftinê kirin wê, Zanûba di xwe de bihizir bê û wê, weke ku wê dengê wan neçê wê. Ev ji bale Zara ne filitî. Zara piştî wê re berê xwe da Zanûba û wê, hertimî wê li wê binerê. Di wê rewşê de wê, zanûba wê, weke ku ew ji xwe çûbû bû bi hizirina di serê xwe de. Zara di wê demê de wê, weke ku wê mereq kir ku Zanûba çi dihizirê. Wê dem bi dem wê berê xwe bide wê. Zanûba wê demên ku ew berê xwe were li xwe wê, carna wê awirên xwe bibê ser dayika delalê. Lê wê ti gotin ji wê

dernekevin. Demekê wê dema ku ew dayika delalê çav bi çav hatin wê, di wê carê de wê, Zanûba wê, zêde li nava çavên dayika delalê wê binerê.

Piştî wê nerîna li nava çavên hevdû a dirêj re wê, Zanûba wê weke were li xwe wê li wê were û wê, bikê ku ew ew ji wir derkeve. Wê dema ku wê wusa li xwe hanî wê, Zara wê farq bikê. Piştî ne bi gelekî re wê, Zanûba wê, destûrê wê bixwezê û wê bêjê karekê min heya û wê, derkeve. Dema ku Zanûba destûr stand û derket wê bi gavên bi lez wê ji cem wan wê derkeve û wê herê. Ew pirr zêde di serê Zara de cih girt. Dema ku Zanûba berê xwe da devê kon û derket li şûn wê ve wê, dirêj û dirêj wê li wê binerê. Lê Zanûba li şûn xwe ne vegerîya û ne nerî. Zanûba rastarast wê, berê xwe da devê derî û çû.

Piştî ku Zanûba derket û çû wê, ne bi gelekî re wê, Zara wê di cihê xwe de wê, ne sekinê. Wê hadana wê newê di cihê wê de. Wê jî pirr zêde dixwest ku ew derkeve. Zanûba çi karê wê hebû? Wê got karê min heya û derket. Piştî ku Zara xwe negirt wê, êdî piştî destûr ji yên li dora xwe xwest û ew jî derket derve. Ew dema ku derket derve wê, li dora kon û deverên ku ew çavên rut dihatina dîtî wê nerî ku ew Zanûba bi çavên xwe bibînê. Lê wê awirên xwe birina ser kûderê wê, Zanûba nedît. Ew rastarast hat devera ku nêzî konê dayika Sîtîyê û ku wê di navbera konê dayika sîtîyê û yê konê aşxana xwarinê de bê wê, werê li wir binerê. Ber ku Zanûba hertimî wê, were wir. Wê li wir wê, jin hebin. Ew jî ji wan re hatibû vaqatandin. Zara hat wir jî û li wir jî nerî. Lê wê li wir jî wê Zanûba nedît. Wê êdî yekcarî wê mereqkir ku Zanûba li kû ya. Wê piştî wê, gavên xwe bilez kirin û li devera din jî nerî. Wê piştî Zanûba bi jineka ku ew hertimî bi çêkirina xwarinê ve alaquadar dibû ku wê bi wê re diaxift li aliyê din ê konê aşxanê wê ew wê li wir bigirê. Wê dema ku wê ji dûr ve wê ew farq kir wê, berê xwe wê bide bi aliyê Zanûba ve. Berê ku ew wê bigihijê Zanûba û wê jina din a pîr wê, ew ji hevdû wê vaqatihin. Piştî jina din çû bi karê xwe ve û Zanûba jî berê xwe wê devera weke kon ku ew jin lê diman û di navbera cihê aşxana xwarinê û ya konê dayika sîtîyê de bû li wir. Zanûba dema ku wê berê xwe da wir wê, ew û Zara wê li nivê rê wê bigihijina li hevdû. Piştî wê, dema ku wan hevdû dît wê, dema ku wê Zanûba karkir ku ew ji wê bipirsê ku ew li pay çi ya wê, Zara firsendê newê ku ew gotina xwe bêjê û wê ew ji wê bipirsê ku ew çû kûder û çi karê wê hebû. Dema ku Zara wusa pirsî wê, Zanûba wê, bimênê sekinê. Wê hinekî bêdeng bimênê. Wê weke ku ew nexwezê ku ew ji wê re bêjê wê, rûdêna wê reng bigirê. Wê bikeve derûnîyekê de.

Lê tevî wê jî wê, Zara wê, israr bikê. Dema ku wê Israr kir wê, Zanûba wê li şûna ku wê ji wê re wê, li ser lingan bidest axiftinê wê bikê û wê bêjê wê, bêjê Zara dê bi min re were û wê, ew berê xwe bide bin kon. Zara ne got na û wê çi got Zara weke wê kir. Piştî herduyan da rex hevdû û bi hevdû re ketina rê û çûn bi ber wir ve.

Ku ew hatina bin kon wê, hinekî li dora xwe binerin. Zara bidilper û kelecana bû ku ew fêrbibê ku Zanûba li pay çî ya. Piştî Zara cardin xwe negirt û gota Zanûba ku ew li pay çî ya. Zanûba piştî got ku wê, axiftina xwe ya bi dayika delalê re wê ji wê re bi kortasî hanî li ser ziman û ji wê re got ku hizreka min a bi wê rengê heya. Zara hingî wê, baş fahmkir. Zara jineka pirr zêde bi aqil bû. Zû fahmker bû. Wê dema ku wê, Zanûba wusa jêre got wê jî ji Zanûba re got ku 'em ji kûderê dest pê bikin.' Dema wê got 'em ji kûderê dest pêbikin' wê, di hundûrê gotinê de wê, peyva 'em' wê li mejiyê Zanûba wê bialiqê û wê bêjê wê, 'em!' Zara wê, dema ku wê Zanûba got "em" weke bersîveka gotina wê ji wê re wê, bêjê "erê". Piştî Zara axift û ji wê re got ku "çi bibê bila bibê. Em bi hevdû re na. Mirin jî em bi hevdû re na. Ez te ti carî bi tenê nahêlim. Tu xwûşka min î" Zara wusa got û li nava çavên wê nerî. Zanûba li hemberî wan gotina tiştek weke ku di serê wê de nema ku ew bêjê. Lê Zanûba ji wê gotina wê weke ku ew pirr kêfxweş bû. Dilê wê xweş kir. Piştî gotina ku ji devê wê derket ew bû ku 'ez jî te weke xwûşka xwe dibînim' û ma sekinî. Piştî wê re wê, hinekî bêdengî wê di nava wan de wê biafirê. Ya ku wê, disa wê bêdengîyê wê bisekinê wê Zara bê. Wê dubare gota Zanûba 'xwûşkê, em ji kû dest pê bikin' û li nava çavên wê nerî. Nerîneka bi ji dil biken avêt ser rûyê Zanûba wê demê Zara.

Zanûba li ser wê gotina wê, hinekî din ma sekinî û hizirî. Piştî wê, berê xwe da Zara û ji wê re got "here cihê ku dilên dayika Sîtîyê û wan di wê de na du fistanên wê yên sipê bi şalên serê wê re ji min re bînin. Piştî were vir. Ezê li vir li bendî te bim.' Dema ku Zanûba wusa got wê, weke ku Zara gîyan wê were li wê, ew di cih de hema ji wir windabû ji berçav. Ew di cih de çû devera ku wê ji wê re gotibû û wê ji wê re wê du fistanên mazin ji wê re hanîn. Dayika Sîtîyê wê hertimî wê xiftanên mazin ên xweşik ku wê, bi sîmên weke weke zêr di biriqîn ku ew hatina dûrûtin wê li xwe kiriban. Wê li ser serê xwe jî wê, ew giradan li ser serî a weke şaşîkek pêçayî ku ew hebû û wê li serê hemû jin û keçên êzîdî ên xweşik ba û wê bi wê xweşîktir bûba wê li ser serê wê hebûba. Ew jî wê, nîşanaka bi tifrebûyîna wan ba. Wê, bi wê re wê, xwe pirr zêde wê xweşik bikiran. De ne, li xwe nerîn û xwe xweşîkkirina jinan weke bi li

xwe meyizendinê wê, pirr zêde wê, xwediyê kevneşopîyeka pirr zêde a kevn a civakî a wê herêmê bê.

Zara wê, piştî ku wê cilên ku wê xwestibûn ku wê hanîn wê, ew li xwe kirin û xwe bi wan adilandin. Dema ku wan xwe cil li xwe kirin û xwe girêdan wan, ne hişt ku ti kêmesî bibin. Di wê navberê de ji derve jî deng û qalabalix zêdetir dibû. Êdî hemû hêzên herdû aliyan di herin nava qada şer. Ew dihat fahmkirin. Wê êdî wê tiştê ku wê, bûba jî wê, êdî wê bûba. Zanûba tişteke di serê xwe de tefkîr dikir ku wê bikê, çendî ku ew bi tememî ji wê bigûman jî bû ku wê bi başî bi encam bûba. Lê wê, dîsa dixwest ku ew wê bikê. Tişteke heta ku mirov wê ne ceribênê mirov wê nizanibê ku wê ew wê pêkwere û ankû wê pêknewê. Wê encama wê baş bê û ankû wê ne baş bê.

Dem her ku ew têvedîçû wê qalabalix jî wê, zêdetir bibê. Wê deng zêdetirî wê di nava hevdû de wê, werin. Wê êdî wê, rewş wê bikeve pozisjona hemberî hevdû a hêza de. Wê bi wê rengê wê, êdî wê, werina hemberî hevdû. Êdî hema bêja wê, ti kesek wê, di bin konên xwe de wê nemênin. Wê herkesek wê, derkeve derve. Rohniya rojê ku wê serê xwe derxist û pê de wê, herkesek bi ling bibê û wê li ser lingan bê. Wê, her cihê ku ew li wê ya. Wê, di wê rewşê de wê, herkesek wê, amedekarîyên xwe yên dawî bikê. Wê, rewş wê ji wan re wê çî bîrê ew ne dîyar bû. Lê rewş rewşa şer bû. Ma wê şer ji mirov wê bîrê ji bilî mirin û rûxandinê û pê de. Ya ku wê bihanîya jî wê, ew bê.

Şer wê, weke baxtê mirovan wê, hertimî wê, di nava têkiliyên mirov da wê, were girtin. Têkiliyên bi tundûtûj wê, rê şanî wan bidin. Ev di her demê de bûya. Ber wê yekê ya ku wê, heta wê demê wê, gelek şariştan wê, werin û herin. Wê ew çûyina wan, ne bi dilê wan de. Wê bi destê yên din wê, bi tundûtûjîyê wê werina jêbirin. Ev wê nîşanaka hovîtîya mirov a bi jîyane wî re jî bê. Di aslê xwe de wê, hovîtîya mirov wê li ser ya hemû zindîyên din ên har ên di xwezayê de jî bê. Wê temenê hemû rûxandinên di nava rûpelê dîrokê de jî bê.

Her ku aqil pêşket û wê hizrên weke yên aramî û aşîtiyê wê werina pêşxistin jî ew jî wê, weke hizirna ku wê, tenê weke 'xiyal' wê bimênin bin. Ya ku wê wusa bide hiştin jî wê, dîsa wê mirov bê. Mirov wê hertimî wê hêncetekan ji kirinên xwe yên weke yên şer û bi tundûtûjî ên rûxîner re wê bibîrê. Lê wê ew aqilê wê bikarneyênê ku ew hêncetna ku ew wê, tundûtûjîyê bi tememî ji nava jîyane xwe derxê wê ji wê re wê nebîrê. Ku bibîrê jî wê çawa wê vala derxê wê li pay wê bê. Hemû şîrove û

nivisandinên bi navê dîrokê wê ji aliyekê ve jî wê, vê rastiyê ku ew di farqê de jî bin û ne di farqê de jî bin wê piştrast bikin.

Dem her ku wê têve herê wê, weke ku wê, ew dema ku wê êdî wê di wê de ku wê çi biqawimê wê êdî biqawimê wê, were. Êdî herkesek wê, bi dilperî û di bin kutakuta dilên xwe de wê, li hevdû wê kom bibim û wê, ew wê, bijîn. Herkesek wê, di wê rewşê de wê ew wê bijî. Dem êdî hatibû wê, dema dawî. Êdî tiştê ku wê qawimî ba êdî wê qawimî ba.

Piştî ku hêzan pozisyon li hemberî hevdû girt wê, bisekin in. Li bendî serek û pêşengên xwe wê bisekin in. Li gorî orf û adetên wan wê dema ku ew hatina wê pozisyonê wê, pêşî wê, serek û pêşengên aliyan wê di nava nivê qada şer de wê, werina hemberî hevdû û wê şanseke din wê bikin ew bidina hevdû. Wê dema ku wan ji hevdû re kir wê piştê wê, êdî ew vegehiya li aliyên xwe û wê, yan fermana hêrişê wê bidin û yan jî wê, fermana vekişênê wê bidin. Wê berî wê, ti kesek wê bi şaşî wê hêriş nekê. Ew ji xwe dihat zanîn.

Piştî ku hêzên herdû aliyan pozisyonê xwe li hemberî hevdû girt wê, piştê wê, li bendî serekên xwe bin. Li aliyê Mîr Mîrsan jî wê, ew hê dibin konê xwe de bê û li aliyê Berx jî ew wê, bi şewirmend û aqildanên xwe re wê di bin konê xwe de bê. Berî ku ew derkevin wê, pêşî wê cardin wê bihizirin.

Berx wê, dema ku wê derkeve wê, Kale û bavê wî, û kurê wî Zan û gelek kesên din ên ji malbatê wê li rex wî bin. Gelek kesên bi zane jî ku ew hertimî weke mirovên zane li civate wî bûn ew li rex wî bûn. Yusuf ku ew weke navbeynkar çûbû ew jî di wê demê de li rex wî bû. Piştî ku ew hatina derve ji bin konê wê, ew hatina wan ya dervî konê wê were dîtîn û êdî wê ew weke nîşanaka destpêka wê kêlikê wê were dîtîn.

Zanûba û Zara jî ew jî li keviya kûrçika konê aşxanê sekinî na bi dilper. Lê wê çi bikin weke ku ew nizanibin sekinî na. Zara ew hertimî çavên wê li ser Zanûba bû. Wê gava xwe çawa biavêta wê jî weke wê diavêt. Ber vê yekê wê, xwe weke ya şopdarê Zanûba a wê kêlikê didît. Wê, zanûba çi kiriba wê, weke wê kiriba. Wê aqilê xwe û xwe li wê girêdabûbû. Piştî ku wê dem wê hinekî din wê têve wê herê wê, êdî wê, qalabalixa bi dengê mirovan a di nava hevdû de ku ew dihat wê, zêdetir bibê. Ew nîşanaka wê bû ku ew êdî herkesek li qada şer amede ya û wê, herina hemberî hevdû. Zanûba û Zara jî bi dilper bûn. Wê çi bûba êdî wê bûba. Wusa di cilê xwe de mana sekinî. Êdî ew ketina rewşek nû de. Roja nû wê, ji wan re wê biketina ber hevdû û destpêkirina şerê nava wan re wê destpêbikê.

Piştî ku dengên qalabalixê zêdetir bû wê, Zanûba wê, weke ku wê, fahmbikê ku êdî dem nema ya. Wê çî hizirkiriya di serê xwe de êdî wê, canê xwe daya berçavên xwe û wê xwestiya ku ew bikê. Dibê ku ew ji wê rewşê êdî ew nevegerihê. Piştî wê çûba êdî wê bûba.

Zanûba berî ku ew derkeve wê, pêşî li nava çavên Zara nerî û ji wê re got "xwûşkê tu amedeyî!" Zara got "herê xwûşkê, ez hertimî amede me. Ya bixêr çî bê bila ew bê." Piştî ma sekinê. Pêşî hinekî li nava çavên hevdû nerîn û piştî bi hevdû re ji bin kon derketin. Ew bi hevdû re hatina keviya tihêla herdû hêzan ku li qada valahiya nava wan dinerê. Li wir wê, dema ku wê herdû hêz wê werina hemberî hevdû wê, wan bidîta. Dilê wan hingî dikira kutakût, te digot ku wê ji singan wê bifirê û derkeve. Wusa bihêz û bilez lêdixist.

Piştî ku Zanûba û zara ji bin kon derketin û hatina devera ku wan xwest ku ew werinê de wan, hê jî dîtî ku wa ne li aliyê wan bavê wê û Berx hatîya li pêş û ne jî li aliyê din Mîr Mîrsan û kesên li dora wî. Herkesek li bendî wan a. Ji xwe piştî wê, gelek dem bi ser ve neçê û ew jî wê, werin û wê cihê xwe li refê pêş wê bigirin.

Piştî ku ew hatin êdî ew bendewariya bi dilper wê destpêbikê. Piştî wê, ne bi gelekî re wê, Berx, Zan, Kale, Bavê wî Hişan û hinek kesên din ên pêşeng weke wan wê, di nava serekfermandarên wan de wê herina nivê qada şer. BI heman rengê wê, were dîtî ku wa Mîr Mîrsan û gelek kesên li dora wî wê werina li pêş. Kûrê wî Mara jî wê li rex wî bê. Zanûba û Zara ew didîtî. Lê wan dibê ku ew farq nekiribûn.

Ew hatina hemberî hevdû û yê ku wê pêşî wê gotinê bêjê wê Berx bê. Berx doza newîya xwe heba kir ku ew di cih de were radestkirin. Ku ew were radestkirin wê ti tişt wê neqawimê û wê hêzên xwe ji wir vekişênin. Wî bi gotinên xwe ew got û ma sekinî li bendî gotina Mîr Mîrsan. Piştî gotina Berx re wê Mîr Mîrsan wê dengê xwe wê derxê û wê bêjê ku "em li vir ji şer re jî amede na û ji rewşên din re jî amede na. Lê win kevneşopîyên me dizanin. Newîya te bê û keça Zan bê ez jî wê weke keça xwe dibînim û ez nahêlim ti halalî were li namûsa wê. Ez dizanim ku berî çî hatîbû serê xwûşka wê ya mazin. Ya ku bûya ne bi xwesteka min bûya û ne jî bi xwesteke we bûya. Lê li vir ya ku ez bêjim em rêyeka bi aqlane bibînin." Mîr Mîrsan wusa got û ma sekinî. Piştî gotinên Mîr Mîrsan wê hemû hey wê herina ser Berx ku ew wê çî bersivê wê bide gotinên wî.

Piştî wê, hinekî din wê dem têve çê û wê Berx wê bersiva xwe wê bide û wê bêjê ku "ew keç nûha newê vêdê û newê radestkirin wê ev qad

wê ji xwûnê sor bibê. Wê dema ku wê Berx vê gotinê wê, bêjê wê, hinekî dengê xwe wê bilind jî bikê. Weke ku ew bi ser wan de bi xûrihê wê gotinên xwe wê bêjê. Piştî wê gotinê re wê, êdî wê, ji herdû aliyan jî wê, gotin wê dernekeve û wê, vegerihina li aliyên xwe. Êdî wê ti tişt wê weke ku wê pêşîya şerê wan ê bi hevdû re wê negirê.

Piştî ku ew hatina aliyên xwe êdî ew dikevina pozisyona ku ew fermana destpêkirina şer a bi hevdû re bikin. Wê di wê demê de wê herdû alî wê, tevgerîyek mazin wê di nava wan de wê destpêbikê. Herkesek bo şer sor bû û rabû li şah. Li xwe hat û şîyar bû. Êdî wê ya ku wê bûba wê bûba. Zanûba û Zara ew jî li kêlîkê bi dilperî li wan tamaşa dikin. Zara hertimî hem awirên xwe dibê ser Zanûba û hem jî li ser aliyan ku wê çî bibê.

Hin bi hin tevgerîya ku wê rûdida wê, bi wê re wê, mirov wê, zêdetirî wê bi wê re wê bi dilper bibê. Wê dilê mirov wê zêdetirî wê bilez wê bidest lêxistinê wê bikê. Mirov di nava kelecaneke ku wê xwe di zorê de bigirê wê bibînê.

Piştî ku mazin, serek û pêşeng hatin û li aliyê xwe sekin in wê, êdî wê, ji serekfermandaran wê dengê femandayina wan wê, hin bi hin wê bilind bibê. Deng û car bi car ji hin deverna ku wê newê zanin ku wê ji kû bê wê, qêrîn wê bilind bibin. Di wê demê de êdî herkesek rabû serxwe. Her alî dema ku wê karbikin ku ew bi ber hevdû ve bimeşin û hêrîşî hevdû bikin wê bi fermana serekfermandarên xwe wê, di wê demê de wê, Zanûba wê xwe êdî negirê û wê bi lingekê bibaz wê bazbide li nava wan li keviya cihê ku ew mazinên wan hatibûbûnê û li wê sekinîbûn û care dawî bi hevdû re axiftibûbûn. Wê, di wê demê de wê, dema ku wê Zanûba wê bazbide Zara jî wê, da xwe û bi wê re wê were nava wan bi wê re. Zanûba weke ku ew bi hêrs bibê li wan wê qêrînek da û wê, bi dengê xwe yê bi qêrîn bangî wan kir û got *"win xizmên hevdû û mirov in. Win care bi hevdû re şer dikin. Bo we herdû aliyan jî ayib û şerma. Gerek win fihêt bikin ji ya ku win dikin di bin navê rûmetê de."* Piştî Zanûba ma sekinî û piştî wê hemawîya xwe ji serê xwe avêta ardê li nava wan û ew ji wir bilezekê çû. Li ser wê kirina Zanûba herkesek ma sekinî. Kesekê ne dizanî ku wê çî bikin. Yên ku rewş fahm nekirin digotin ma çî bû? Di wê demê de wê, dema ku ew rewş bû wê, serekfermandar wê dev ji dayîna fermanê a bi berhevdû de çûyinê wê berdin. Wê herkesek wusa di rewşekê de wê bimênê sekinî. Piştî wê li aliyê Mîr Mîrsan wê, zêdeyî wê, herkesek çavên wan li Mîr Mîrsan bê. Li aliyê din jî wê, çavên herkesekê wê li Berx, Hişan û Zan bê. Lê Çavên

Berx jî wê li ser Mîr Mîrsan bê ku ew çû bû. Wê ka ew çî tevgerîyê wê bikê. Di wê demê de wê, bi carekê wê rewş wê, weke bi gûharê. Ti kesekê zêde fahm nekir ku çî bû.

Lê zêde demek dirêj bi ser ve neçû wê, tenê ji aliyê Mîr Mîrsan wê ew wê derkeve li pêş. Her kesek wê bi nerînên şaş û hayirmayî wê lê binerê. Lê dinerin ku ka ew wê çî bikê. Mîr Mîrsan wê, bi tenêserê xwe wê, ji nava hemû hêzên xwe wê, derkeve. Wê bi awayekê destvala wê derkeve. Wî ti tişt weke şûr û ankû tişteke ku wê weke çek wê bi wê rengê wê, were hasibandin wî di destê xwe de negirt. Heta ku wê xançêra wî ya destzêr ku ew ji kalkê wî mabû ji wî re ku ew hertimî di ber wî de bû wê, ew wê jî wê, ji ber xwe wê bikê û wê, bide destê kûrê xwe Mara. Di wê demê de wê, ew bi wê rengê wê, xwe bêçek bikê û wê bi ber navê de wê, herê. Wê dema ku ew çû wê, demê hinek ji sûwarîyên aliyên wî zankirin ku Mîr Mîrsan bi teneserê xwe dikê ku ew herê û hêrîş bikê. Wan jî ber vê yekê bo ku ew xwe bigihênina wî xwe halifandin li pêş. Lê ew halifandina wan ya xwe li pêş wê, li pêşilêgertina serekfermandar û zaneyên wan wê bialiqê. Ew wê wan bidina sekinandin. Piştî Mîr Mîrsan di bin hemû çavan de wê, herê li pêş. Li aliyê Berx jî wê, ew bi çavên raq wê, were şopandin. Wan dizanîn ku zilemek bi tenê bi serê xwe wê hêrîş nekê. Heta ku wê, dema ku ew wê were wî xançêra xwe ya li ber xwe derxist û da kûrê xwe. Ber vê yekê wê ji wan jî wê li şûna tevgerîyekê wê tenê wê, rewşê wê bişopênin. Wê li wê binerin ku ka wê, Mîr Mîrsan wê çî bikê.

Mîr Mîrsan hat nîvê qadê li cihê ku Zanûba lê sekinî û qêrî wan kiribû. Li wir ew sekinî û ew hemawîya Zanûba wî hilde li dest û piştî li berçavên hemû kesekê wî ew pêşî bira devê xwe û ew maçkir û piştî danî ser anîya xwe. Piştî wê rewşê Mîr Mîrsan wê, bi hemawî di dest de wê, bi ber Berx ve wê, were. Heta û rastarast li hemberî wî sekinî û hemawî bi awayekê bi rêz û hûrmet dirêjî wî kir. Dema ku wî ew dirêjî wî kir Ber jî ew ji dest wî kir. Piştî Mîr Mîrsan gotina ku ew ji devê wî derket ew bû ku "Mîr Berxan, ne tu dizanê ku ew tê çî wateyê." Dema ku wî ew wilo got wê, êdî wê, ew jî wê hinekî wê, bimênê sekinî û wê piştî wê bersiv bide û wê bêjê "erê ez dizanim. Ev kevneşopîya pîroz a hemawîyê ya. Dema ku ew hat li navê wê ti kesek wê li ser wê re wê derbas nebê û neçê û şer nekê. Ku ew herê jî wê, weke bêrûmetî wê, were hasibandin." Wê dema ku wî wusa got wê, Mîr Mîrsan serê xwe weke ku ew wê gotina wî herê bikê bi jêr û jor de hejand. Piştî ma sekinî.

Du serekên ku ew kêlîkek berê bo şerkirina li hemberî hevdû li dijî hevdû sekinîbûn nûha ew li hemberî hevdû bi awayekê din disekin in. Di wê kêlîkê de wê, herkesek wê li wan binerê ji herdû aliyan. Wê bixwezin ku ew rewşê pêşî fahmbikin. Piştî hin bi hin wê, rewş wê, were dîtî û fahmkirin. Yê ku ne dîtîbin û fahm ne dikirin jî wê ji devê yê din ên li dora xwe wê hisbikin û wê fahmbikin. Wê bi wê rengê wê, ew jî wê, di rewşekê de bin. Piştî wê rewşê wê, dema ku Mîr Mîrsan ew hê li hemberî Mîr Berx sekinî ya wê, kûrê wî Mara, û çend kesên zane ên li dora wî wê, weke wî çekên xwe yê li ser xwe wê dênin û wê bi ber Mîr Mîrsan de wê herin. Di wê rewşê de ew jî hatina cem wî û sekin in. Piştî wê, demê wê, weke gotin di devê Mîr Mîrsan û Mîr Berx de wê were girêdan wê lê were. Yê ku ew bédengîya nava wan şikand wê Hişand bavê kale bê. Wî gota wan ev, kevneşopîya me ya pîroz a. Ev wateya wê çi ya win hemû dizanin. Nûha ya piştî wê li me hemûyan dikeve ku xwe ji rewşa şer derbixin. Piştî wê, gotina wî re wê Mîr Mîrsan wê ew pêşî wê bêjê herê. Wê, bi pejirêne gotinên Hişand. Piştî wê, ew wê, li hevdû hinekî wê, di rewşê de wê, bisekin in. Piştî wê rewşê wê, Mîr Mîrsan wê, bi mirovên xwe re wê, vegerihê li aliyê xwe. Berx û kesên li dora wî jî êdî ew jî wê, weke ku wê nizanibin ku wê çi bikin wê bikevina rewşekê de. Piştî wê, ew jî wê, li ser pêşniyara Hişand wê herina bin kon û wê, li bin wê hinekî wê bisekin in. Piştî wê bihizirin ku ew çi kin. Di dema ku ew li hevdû diaxifin de wê hinek ji wan wê bêjin ku em li êvî kon vekin û herdû alî li wê li hevdû bicivin. Hinek jî wê bêjin ku em hema bakina Mîr Mîrsan û mazinên li dora wî û li vir hema li hevdû bicivin. Ji xwe piştî wê rewşê re êdî wan xwe halifandiba bo şerkirinê li hevdû wê, weke bêrûmetîyekê wê ji wan re wê bûba.

Piştî wan kesek jî inava şandina li Mîr Mîrsan ku ew werina bin konê wan. Dema ku Mîr Mîrsan xaber girt wî red nekir. Wî herê kir û piştî ew û çend kesên li dora xwe ew bi hevdû re çûna bin konê Berx. Li wir ew li hevdû civîyan û wan ji hevdû re hanî li ser ziman ku ew piştî wê rewşê re ew bi hevdû re şer nakin. Bikin jî wê rast nebê. Piştî gotin em levwerin. Piştî wê, Hişan wê, weke kesekê pîr, mazin û bizane wê, ew wê nava wan ji aliyê xwe wê çêbikê. Mîr Mîrsan ew ti carî nekir pîrsgirêk ku Hişan bi hêzên xwe re li aliyê Berx li dijî wî di pozisyona şer de sekinî bû. Wan ew levkkirin li wir di nava xwe de çekir. Piştî jî wê, êdî wê, li ser wê re wê çi bikin wê li ser wê biaxifin. Rewşa pêşî ku ew hatibû li rojevê wê rewşa Heba û radestkirina wê bê. Hişan dizanî ku herdû alî jî ji malbatekê bûn û Zixmên hevdû bûn. Mîr Mîrsan li dijî radestkirina Heba

ti tişt negot. Lê weke ku ew li bendê bê ku ew çareyekê ku wê herdû alî wê jî wê memnûn bin ku ew bibînin ew li bendî wê ma. Disa wê hişan wê bikeve dewrê û wê aqilekê din wê biavêjê li holê. Ew jî wê, ew bê ku ”wê, Heba û Mara ku wan dil daya hevdû ew, bi hevdû re werina zewicandin û zewicandina wan ne tenê weke gihîna wan ya li hevdû bê weke levkirin û peymana wê nava wan jî were dîtin û herê kirin. Mîr Mîrsan li dijî wê, derneket. Ji xwe wî dizanî ku kûrî jî ya ku wî dixwest ew bû. Li aliyê din jî wê pêşî Berx ku wê hinekî wê, di bêdengîya xwe de wê bimênê wê, piştire wê, ew jî wê, li ser gotina Hişan wê ew wê herê bikê. Wê ew jî wê, bê weke temenekê levkirina wan.

Dem hinekî din têveçû û wê rewş wê li herdû alîyan wê pirr baş wê, were bihîstin. Wê piştire wê, kesên ku ew hatina bi hevdû re şerbikin wê, dema ku wê rewşê bibihîzin wê jî hevdû re wê bêjin ku ”ji xwe dema ku hemawî hat li navê êdî li ser wê re qaviztin û çûyina şerkirina li hevdû wê, ne rast ba û wê bo herdû alîyan jî wê nebûba rûmet.´ Bi wê rengê wê, gotin wê bihetan li ser ziman.

Piştire wê, li ser çî kirinê wê biaxifin. Wê demê wê, Mîr Mîrsan wê weke nîşanaka nîyeta xwe ya baş wê, xanima xwe Nawînê wê, bi gelek kesên din re wê, dênê rex Heba û wê ew wê, bişênê dem pîrka wê dayika Sîtîyê. Di wê demê de wê, jin wê li hevdû wê rûnihin û wê, piştire wê, bahse kirinên piştire wê bikin. Ji xwe biryara zewicandina Heba û Mara bi hevdû re hê di destpêkê de ew hatibû dayîn. Lê di wê demê de wê, hemû hêz wê, pêşî wê jî pozisyona şerkirina li dijî hevdû wê werina derxistin. Piştire wê, hin bi hin wê qad wê were vala kirin. Wê, Xanima Mîr Mîrsan wê, bi gelek jinan re wê, li rex Heba wê werina male wan. Lê berî wê, wê komekê di nava xwe de wê amede bikin ku ew herina malê û bi gelek dîyariyên bo amedekariya dawata zarokan bikin wê, werin. Piştî ku alî çûna malê wê, Ew amedekar jî wê di pêşengîya Mîr Mîrsan de wê, bihetan qasra Berx û wê li wir wê li hevdû civîyan. Berx ber ku ew yê mazin bû wê li male wî ew bûba. Piştire jî wê, bi hevdû re wê rûniştan û wê xwarina levkirinê ku ew weke kevneşopîyeka wê levkirinê a ku ew nebê nabê wê, bixwaran. Ew jî wê, dema ku ew hata li cihê wê ew levkirin wê, bûba. Di wê demê de wê, hemû hêz wê vekîşihin û wê herina malên xwe. Hêzên Berx wê, xwe lev bidina li hevdû û wê vegeirihin. Hêzên Mîr Mîrsan jî wê vegeirihin. Di wê demê de wê, dema ku wê Mîr Mîrsan ew vegeirîya wê, weke ku wê li gorî kevneşopî, orf û adatên wan bê wê, amedekarîyên xwe wê bikin û wê, dîsa wê bikevina rê de bi ber qasra Berx ve. Wê nehêlin ku wê zêde dem bi ser ve herê. Berî ku ew bi

rêkevin ku ew werin wê, bêrfwanê wan wê di cih de wê, xaberê wê bigihênê aliyê Berx û wan ku wa Mîr Mîrsan bi kesên li dora xwe re ew tê ku were qasra wan. Ew jî bo wê yekê amedekariya xwe dikin.

Lê di wê demê de wê, tişteke din jî wê bibê. Ew jî wê, ew bê ku wê, Kûrê Xwoshê Gîra ku ew berê navê wî bi hewldana xwestina Heba ji wî re hatibû rojevê wê, çend kesan wê li dora xwe wê bide li hevdû wê li pay xirakirina wê levkirina nava wan bê. Wê di cih de wê, herina devereka li çiyê ku wê xafkê li pêşîya hatina Mîrsan û kesên bi wî re dênê û wan bikujê. Wê dema ku ew di rêde hatiban kuştin wê hingê wê, dîsa wê rewşa şer wê, di nava wan de wê rûdaba û wê, vêcarê wê gelek ji wan wê hatiban kuştin. Wê, şerekê pirr xirab wê di nava wan de wê, rûdaba.

Tê tê gotin ku xwûdê heya ku carna ji mirov re lev bînê wê karê mirov rast wê herê. Di wê demê de wê, heya hin kesna ji wê rewşê wê bibê û wê, di cih de wê agahiyê wê bigihênina li ser serekfermandar Ala. Piştî ew jî wê, di wê demê de wê, bigihênê li Berx. Berx wê di cih de wê fermanê bide ku ew wan kesan hemûyan bêbandûr bikin û biavêjina li zindanê. Pêşîya kirina wan bigirin. Piştî wê, gelek hêzên wan wê bikevina dewrê û wê, Gîra û hevalên wî yên bi wî re wê bêbandûr bikin. Wê pêşîya hêrîşkirina wan wê bigirin.

Piştî wê, ew bîn girtin û bîn avêtin li deverê pirr kûr û tarî a zindanî. Wê, di wê demê de wê, piştî ku wê, Mîr Mîrsan wê were wê, amedekarîya zewicandina zaerokên wan wê were kirin. Lê wê pêşî wê xwarina aşitîyê wê bixwûn. Piştî wê re wê, dawata Heba û Mara bi amedekarîyek mazin wê bê dayin destpêkirin û wê çil-roj û çil-şevî wê, ew dawat wê were kirin. Wê ji herdû aliyên wê ji hemû herêman wê mirov wê werina dawatê. Wê, bi wê re wê, ew dawat wê bê sedema ji holê rakirina dijminahî, xayd û şikeştinên nava wan. Wê, demek nû a aşitîyê wê, di nava wan de wê destpêbikê. Ew wê, ji wan re wê, weke destpêkek nû a newrozî bê. Wê jîyanek bi aşitîyana wê di nava wan de wê bi xêr û bereket wê pêşkeve.

Êdî demeka nû li pêşîya wan a. Wê piştî jî wê, çendî ku wê demek zêr a bi aram û aşitî wê bi hevdû re wê bijîn wê, gelek tiştên ku wê ew ne li bendê bin wê derkevina li pêşîya wan. Zanûba û zarokên xwe wan li wir piştî jîyane xwe bi xweşî domand. Lê wê piştî wê, Gîra wê, karibê biravê ji rewşa xwe ya zindankirî û wê piştî wê, demek nû wê, ji wan re wê destpê bikê. Wê, êdî wê, ji vir û pê de wê, weke demek nû wê, bi xweşî û nexweşîyên xwe wê re were li ser ziman.

Bidawîbûna berhemê di çîrîya 1998 de bû. Lê ev berhem di bin şert û mercên dijwar de hat nivîsandin. Di bin pêvajoyên êşkenceyên ên ku min di zindanê de jîyankirin de wê, bidawî bibê. Dema ku ev berhem bi dawî bû ez hê di zindanê de bûm. Piştî ku ew hat bi dawî kirin wî bi awayekê wê were derxistin li derve bo ku ew were weşandin. Çîrîya 1998. Abdusamet Yigit, Kurdistan, Cizira bota.